

Anareta

Celý život jsem cítil, že je svět jiný, že by se některé věci neměly stávat, nebo by se měly stát jinak. Pořád jsem hledal ten spravedlivý svět. Od mládí. Když jsem byl kluk, žil jsem s představou, že pokud se ta spravedlnost a to správné neprosadí samo, musím tomu pomoci. Pověštinou jsem při své snaze dostal přes nos. Nikdy mne ale nenapadlo, že vyústění přijde tak, jak přišlo, a že bude mít takovou podobu. Když jsem byl starší, snažil jsem se hledat ten svět někde jinde. Jednou to bylo v hudbě, zejména s tajemnými motivy, jindy zase v barvách a plátně. Ano, mými koníčky byly hudba i malování. Jenže lidé říkali, že jsou mé obrazy depresivní a že je z nich přepadá smutek. Nevím, možná mají pravdu, já však malovat nepřestanu. Ale měl bych příběh zahájit tam, kde začal – tedy v našem čase. Ano, musím říci v našem čase, protože příběh, který budu vyprávět, se odehrává mimo čas, a aby byl pochopitelný, musím ho proto v čase vyprávět.

Považuji se ve svém životě za poměrně úspěšného muže. Vlastním prosperující firmu a netrpím materiálním nedostatkem. Dokonce mne – z určitého zorného úhlu – mohou lidé považovat za zbohatlého zazobaného povaleče. Každý víkend odjízďím z Prahy do západočeských lesů. Mám tam chatu kousek od Rokycan. Miluji lesy! Co žiji v Praze, tak mi lesy chybí. Proto jsem byl rád, že jsem se mohl do jejich blízkosti vrátit. Není nic krásnějšího než sledovat v ranním lese, a hlostejno, zda v zimě, nebo v létě, jak spolu bojují chlad a vlhko noci a teplo a světlo probouzejícího se nového dne. Jak se páry převalují a zahalují lesní stromy do tajemného pláště. Také jsem vždy tušil, že za tou krásou musí být ještě nějaká další, skrytá, že tohle je jenom vrchol ledovce. A toto tušení mne skutečně nezklamalo.

Dost často zůstávám na chatě sám, pouze s myšlenkami a se sklenkou whisky, před zapáleným krbem přemýšlím. Pak se zvednu, zajdu se podívat do lesa, zdali se stromy nezměnily (ale promiňte, tady by skutečně mělo být měkké i, jazykovědci se totiž hrubě mýlí, když přiřazují stromy k neživotným vzorům skloňování, dobře, uznávám, je to letitý zvyk) a jestli mají pořád stejnou náladu. Nikdy nemají dvakrát stejnou, ujišťuji vás. Nejhorším okamžikem celého týdne je neděle večer. Musím totiž překontrolovat chatu, všechno pozavírat a odjet zpět do Prahy. Tak tomu bylo pravidelně až do letošního roku.

Letos v zimě jsem býval na chatě sám častěji než kdykoli předtím a jezdil jsem zpět do Prahy i v jiné dny. Častěji jsem na chatě přespával i přes týden. Pravda, měl jsem hodně práce, dřel jsem od rána do noci, tak jsem využil každou příležitost pro své chvílky přemýšlení na chatě. Pochopitelně, život s člověkem zatočí tak, že mnohé

сны, nebo pocity a tušení z mládí ustoupí do pozadí a nejsou v mozku na první pohled patrné. Jenže v podvědomí, v některé z tajných zásuvek mozkových závitů, zůstávají a možná i zrají a čekají na okamžik, kdy budou znovu odhaleny nebo jich bude zapotřebí.

Právě jsem zamkl chatu a udělal poslední obchůzku, abych se přesvědčil, že jsou všechna okna a dveře zavřená, že nikde nic nehoří ani nekouří. Auto bylo nastartováno. Mohu vám říci, nesnáším, když mne studí promrzlá kůže opěradla, dlouhá cesta přede mnou a zebou mne celá záda. Stál jsem na opačné straně chaty a loučil se pohledem s nočním okolím. Na temných mracích nad Plzní jsem spatřil odlesk města, ale tady jako by žádná civilizace neexistovala. Najednou jsem měl pocit, jako když se něco mění. Neodbytný, neutuchající pocit hraničil s jistotou, že se cosi děje. Nebojím se v lese ani na hřbitově, ale tehdy jsem věděl téměř určitě, že cítím něco mimo viditelný svět. Nepohnul se jediný list na uschlém dubu, nepohnula se ani větvička, jen nad lesem tiše přeletěla sova. Pocit změny se vytratil s posledním mávnutím jejích křídel.

Snad se mi něco zdálo, zavrtěl jsem hlavou, abych se zbavil přeludů, a šel otevřít vrata. Nasedl jsem do auta, pustil si svou oblíbenou hudbu, irské Clannady, a hodlal vyrazit ku Praze. Jezdím stále stejnou cestou kolem svého oblíbeného masivu lesa. Mrzlo a pršelo, dost neobvyklá kombinace, a kapky na silnici okamžitě umrzaly. Jel jsem opatrně – také byste nechtěli zničit auto, na něž jste tři roky vydělávali. Podél silnice, mimochodem bez patníků, se ploužilo několik postav. To opilci přecházeli mezi vesnicemi od hospody k hospodě. Říkal jsem si, že v téhle slotě bych si tu orosenou sklenici klidně odpustil, byť bych byl na tom pivu závislý jakkoliv.

Autem smýkl porыв větru a přední kola sklouzla ke krajnici. Zábleskem světla vrhaného reflektory jsem hned na okraji lesa zahlédl na zlomek vteřiny, na nepatrný okamžik, obrysy nějakého velkého objektu. Jak ale kola zabrala, kužel světla se opět vrátil do původního směru a dešťovou clonou jsem viděl už jen silnici. Musel jsem se určitě splést! Vždyť tady stavěli pouze rybník, a na ten jeřáb přece nepotřebovali. Nebo co to vlastně bylo?! Navíc, rybník je na druhé straně silnice. Říkal jsem si, že už blázním, a měl jsem na sebe vztek. Nejenže nedávám pozor, ale ještě popouštím uzdu fantazii a v dešti vidím přeludy.

Ta stavba, ta mi vrtala hlavou! Zabrzdil jsem auto a couval. A během chvíle jsem se nacházel přesně tam, kde jsem spatřil tu podivnou budovu. Anebo věž? Ano, to je to místo, kde pokaždé začne namrzat silnice nejdříve, kde vloni havarovala tři auta na náledí, ačkoli všude kolem bylo nad nulou. Na malém plácku tam parkují auta houbářů. Zastavil jsem a otevřel dveře. Do obličeje mne zasáhla studená sprška. Okamžitě jsem měl mokré nejen obličej a vousy, ale i rolák. No, vousy, mám takové strniště, nehřeje, ale zato se v něm dobře držela ta ledová voda. To byl tedy pěkně pitomý nápad jít na začátku zimy obhlížet kus lesa, když ho znám tak podrobně a tykám si tam snad s každým stromem. Přesto jsem vylezl. Nedávno zakoupený kožený kabát sahající až ke kotníkům jsem nechal ležet na zadní sedačce. Nebylo ho už třeba, stejně jsem byl

mokrý. Zašel jsem pár metrů do lesa. No samozřejmě! Kdosi tady pohodil část dvířek od ledničky. A jak dopadlo na mokrou hranu světlo auta, paprsek se pravděpodobně odrazil a vytvořil na zlomek sekundy iluzi čehosi vysokého. Tenhle trik používám často u svých obrazů. No nic, alespoň měl ten zrakový klam nějaký reálný základ.

Úplně promočený, ale spokojenější jsem usedl za volant, rozsvítil světa a rozjel se. Pochopitelně, okno se zevnitř ihned orosilo. Viděl jsem těch pár metrů před sebou jako v mlze. Jel jsem pomalu, silnice se trošku klikatila a nebylo vidět do další zatáčky. Zdálo se mi, jako by déšť ještě zhoustl a také se víc setmělo. Husté mraky propouštěly temné šedé světlo, jen o něco málo světlejší než černá zeď lesních stromů. No, a na tomto temném podkladu bylo zcela nemožné přehlédnout ruku, která stopovala. Sakra, a to jsem se zavázal, že nikoho nebudu brát! Ať si lidičkové pomůžou sami, mně také nikdo nepomohl! No jo, ženská, ŽENSKÁ jedna pitomá! To ale musela jít pěkných pár kilometrů lesem. Zplihlé dlouhé a zřejmě světlé vlasy jí spadaly po zádech jako ztrouchnivělý přehoz na postele. A co to má na sobě? Dneska ty holky opravdu nevědí, co by na sebe navěsily. Už jsem si zvykl, že boty mívají, když ne okované, tedy určité těžší než má vojenská bagančata, že svrchní pláštík nebo bunda jsou zaručeně kratší než svetr pod nimi, takže ten odporně, ale podle poslední módy „elegantně“ vyčuhuje, a přes to přehazují starý pléd, který rozhodně s tím vším barevně neladí.

Moje stopařka měla starobyle vyhlížejší boty a její plášť promočený skrz naskrz se už tu a tam leskl zmrzlým ledem. No, ještěže nezastavím, to by ta kůže v autě dopadla. Najednou jsem ucítil, že auto samo brzdí. Překvapeně jsem zíral na své ruce, které automaticky spustily ukazatel směru, a na nohy, které sešlápaly pedál brzdy a spojku, a opět na ruku, jak vyřazuje. Ta automatická souhra, jež pokaždé probíhá bez mého zjevného soustředění, právě teď proběhla i bez mé vůle. Prostě si tělo zase jednou dělalo, co chtělo. Musel jsem se tomu zasmát. Tak dobrá, vyplním si tedy modré okénko dobrého skutku a „babču“ svezu. Moment, jak si mohu být jistý, že je to „babča“? Neviděl jsem jí do tváře, a přesto jsem o ní celou dobu uvažoval jako o mladé praštěné dívce. V tu chvíli její ruka otevřela dveře mého auta a ona strčila hlavu dovnitř. Mokré vlasy se přilepily na obličej, takže rysy nebyly vidět, spatřil jsem jenom temné hluboké a neuvěřitelně zvláštní oči. Kabát měl předpotopní střih, vsazenou kapuci a jakési zdrhovadlo u krku. Pod ním jsem viděl šaty neurčité barvy a neznámého materiálu, skoro jsem si říkal, že je to jutový pytel.

„Můžete mě kousek vzít?“ ozval se tichý melodický hlas.

„Kam to bude, vážená dámo?“ zeptal jsem se na oplátku.

Aniž by odpověděla, vklouzla na sedačku a prohlásila: „Je to příhodná muzika, škoda, že to nikdy neviděli.“

Nevěděl jsem sice co a kdo, ale jak jsem řekl, Clannady mám rád, a tak jsem jaksi zapomněl, že mi nesdělila, kam jede.

„Máte ráda irskou hudbu?“ pokusil jsem se pokračovat v přerušném rozhovoru. Další divná věc. Ještě když jsem vozil stopaře, bylo mou specialitou trestat je za to, že

se vůbec se mnou svezou. Povětšinou jsem buď vůbec nemluvil, nebo jsem se snažil udělat jim z jízdy horor, aby si cestu jakseptatří užili, třeba chováním vzbuzujícím strach, nebo tak nějak podobně. Tahle ženská mě však donutila, abych byl milý! Tedy, alespoň se o to pokoušel.

Podívala se na mne zpod přivřených víček a vydechla: „Mám ráda tuhle hudbu.“ Všiml jsem si, že položila zvláštní důraz na slovo „tuhle“.

„Chutná trochu jako brána,“ pokračovala.

Málem jsem trhl volantem. Koho jsem si to proboha zase naložil do auta! Cvoka, už to bylo skoro jisté! Mám v autě některého z těch obecních bláznů! Ach jo, budou tedy problémy! No, ale zkusím to s ní jako s rozumným člověkem.

„Prosím? Řekla jste, že chutná jako brána? Chutná???“

„Jistěže jsem to řekla, vám nepřijde chuť odchodu a příchodu příjemná?“

Byl jsem zmaten. Tak tedy ne blázen, že by praštěná umělkyně?

„Vy studujete nějakou uměleckou školu?“ zeptal jsem se trochu vyveden z konceptu tak, že jsem si doposud ani neuvědomil, kolik je jí vlastně let.

A jak jsem řídil, snažil jsem se bez pohnutí očí soustředit na siluetu postavy, která mi utkvěla v tom úplně posledním koutku viditelného prostoru. Čas od času se přes její obličej mihlo světlo, to jak proti nám jezdila auta. A v tu chvíli vypadala mladě, asi jako středoškolačka. Předem však upozorňuji, že věk u žen nedokážu dobře odhadnout. Mám tendenci je považovat za mladší, než jsou, ale tady to tak skutečně vypadalo. Když ale pruh světla sjel z jejího obličejce a zmizel v temnotě, svítily jí z tváře pouze ty hluboké oči. Jako by měly svůj vlastní zdroj světla. Zářily i bez odrazů reflektorů.

„I tak se to dá říct,“ odpověděla a v koutcích úst se objevil trošku ironický náznak úsměvu.

„Promiňte, nemusíme mluvit vůbec, pokud nechcete!“ poznamenal jsem lehce dotčen.

Tak já ji vezmu promrzlou a mokrou a ona si ještě bude hrát na milostpaní. Ať si dělá, co chce. S nemluvením mám své dlouholeté zkušenosti.

„Tím se to nejlépe vysvětluje,“ odpověděla ona.

„Podívejte se, nic proti vám, ale přijde mi trošku jako blbost vysvětlovat cokoliv mlčením. Ale je to váš názor, prosím. A kam tedy vlastně jedete?“

Byl jsem už dost rozmrzelý. Auto mokré a ještě budu ráno poslouchat, koho jsem to zase vezl a že bych s tím měl přestat. A cestu, kterou z chaty do Prahy jezdím, bych si navíc nerad zkazil stopařkou. Měl jsem se držet zásad a nikoho nebrat.

„K Dračí skále, ale nemusíte zajíždět až tam, dojdu těch pár kilometrů sama. Není to daleko.“

„No, to vám tedy pěkně děkuji, jenže já nevím, kde ta vaše Dračí skála je. Já jedu na Prahu a za chvíli budeme na dálnici, takže se, slečno, rozhodněte, kam vlastně chcete.“

„Vždyť vám to říkám! Přece vím, že jedete na Prahu, jinak bych vás nezastavila, ne? Já vám včas řeknu, nebojte!“ uklidňovala mne a ihned se znovu ponořila do mlčenlivého sledování aut projíždějících kolem.

Byla celá nějaká divná, ale pořád jsem si nebyl jist jak. Zastavil jsem jí přece já. Ne že ona mě zastavila. A najednou jsem si uvědomil, že pouhými pár slovy popsala můj pocit neskutečna, když jsem pozoroval své ruce a nohy, jak dělají něco, co jsem já neměl v úmyslu. Hmm, třeba má pravdu, třeba mě opravdu zastavila ona. A uculil jsem se.

„To je dobře, že se umíte taky smát,“ ozvala se, aniž by pohnula hlavou.

Dokonce se mi zdálo, jako by nepohnula ani rty.

„Měla jste pocit, že jsem takový mrzout?“ opáčil jsem.

„Mrzout zrovna ne, ale když někdo není schopen vnímat chuť brány, měla jsem obavy, že jsem se spletla. Vaše reakce na mne jsou taky jiné, než jsem předpokládala. Mám strach, že jste někdo jiný.“

„Jak jiný? Slečno, chcete mi snad říct, že vás někdo poslal, abyste na kohosi čekala, a vy jste si ho spletla se mnou?“

Celá tahle situace mi začala připadat čím dál tím víc absurdní.

„No, ne tak úplně. Nikdo mě nikam neposlal. Šla jsem sama. A když jste zastavil tak, jak jsem si..., byla jsem si téměř jistá.“

Slovesu, které použila, jsem nerozuměl. Znělo jako zavrčení.

„Cože jste si?“ zeptal jsem se. „Nějak jsem to přeslechl.“

„...,“ zavrčení se opakovalo. „Copak neslyšíte? Ještě aby mu tak chyběly smysly a moje snaha bude na nic.“

„Nerozuměl jsem vám to slovo, slyším dobře, i ty vaše poznámky o mých smyslech!“ Byl jsem už opravdu rozčilený.

Ta holka mě vážně vytáčela. A holka to byla. Jak se mnou mluvila, párkrát pohnula hlavou. Měla jemnou pleť bez jediné pihy, vlasy na čele jí trochu uschly a získaly zajímavý lesk. Takhle hebkou pleť mají pouze mladé dívky ještě nezkažené šminkami.

„Tak se hned nevztekejte, nepředpokládala jsem takový nedostatek vcítění.“

Ale ona neřekla VCÍTĚNÍ, tak jsem to pochopil já, nějak mimosmyslově. Řekla „košinek“, a to jsem slyšel docela jasně. Nevím, co ve mně to slovo přeložilo jako vcítění. Celá cesta byla jeden velký omyl, neměl jsem z chaty vůbec odjíždět.

„Ale odjel jste, ne? Jste na cestě, tak si nestěžujte, mnoho lidí na ni ani nevzkročí.“ No tohle už bylo vážně moc! Jsem velmi tolerantní obzvlášť k ženám, ale abych musel poslouchat, jak mi nadává někdo v mém vlastním autě, bylo už příliš. Sešlápl jsem brzdu a zamířil ke krajnici. Ještě jsem chtěl říci, že si tedy může klidně vystoupit do mrznoucího deště, když mě takhle peskuje. Ale co, přece jí neudělám radost, že mě „vytočila“. Prostě ji vykopnu. Zašilhal jsem na sedadlo vedle. Bedlivě mě po očku sledovala. Zastavoval jsem v odstavném pruhu, kolem se přehnalo nějaké auto směrem na Prahu.

„No vidíte a vy jste říkal, že nevíte, kde je Dračí skála. A zastavíte na nejhodnějším místě. Koukněte, už je vidět!“ mávla neurčitě směrem do lesa.

Měl jsem pocit, že se zablesklo. Ohlédl jsem se, avšak na dálnici prázdnou, jako by se čas zastavil. Nad lesem a nad pruhem dálnice něco viselo. Snad mrak, anebo mlha. Ona stála vedle auta a upravovala si zdrhovadlo u kapuce. Opravdu to snad byla juta, nebo co.

„Nechtěl byste mě kousek doprovodit?“ zeptala se.

Nevěděl jsem, co jí mám na to říci. Byla záhadná. Byla záhadná jako celá dnešní noc. Udělal jsem krok, neviděl jsem si na lýtka, mlha tekla z lesa na odstavňový pruh, který už docela zmizel, středový dělicí pruh dálnice také. Chtěl jsem zavřít dveře auta.

„Snad byste si měl vzít plášť, ještě nic neumíte, abyste mohl vyvádět takovéhle kousky,“ usmála se na mne.

Zcela bezmyšlenkovitě jsem sáhl na zadní sedadlo a vytáhl kožený plášť.

„Divné,“ pomyslel jsem si, „světlo v autě se ani nerozsvítilo.“

Zavřel jsem dveře. Šlo mi to nějak lehčeji než předtím.

Znovu se usmála: „Připraven? Tak půjdeme.“

Aniž se ohlédla, vyrazila do lesa, pryč od dálnice, pryč od mého milovaného BMW. Šel jsem za ní jako blázen. Z náspu jsem se ještě naposledy ohlédl. Za mnou zůstala pouze mýtina bez stromů. Mlhou velmi nezřetelně prosvítaly obrysy střechy auta. Zdálo se, jako když je za nějakým závojem. Po dálnici nebo autech ani stopa. Stejně tak zmizely i sloupy elektrického vedení a ztratil se odlesk světel města na obzoru. Dešť přešel ve sněžení.

„Co budete vlastně dělat u Dračí skály?“ houkl jsem na svou průvodkyni.

„Já už nic, ten zbytek je na vás,“ odpověděla a otočila ke mně obličej. Zuby se jí zablýskly v úsměvu.

„Vy totiž neumíte ochutnat bránu, neumíte ani chutnat barvy, slyšet doteky, a cítit tóny, a ohmatat chutě. A to všechno byste umět měl. Sice nevím, proč právě vy, ale třeba už nikdo jiný není. Kdo ví?“

Už jsem nenašel sílu k odpovědi. Podle mě bychom měli v nejbližších okamžicích narazit na cestu, která se táhne lesem od dálnice jako montážní přípoj na starou silnici Rokycany–Praha. Tam, jak jsem předpokládal, se děvče zasměje, že je doma, a já budu za úplného pitomce. Zdálo se mi to, anebo je to pravda?! Že by sníl tak výrazně zhoustl a mísil se znovu s deštěm? Přitáhl jsem si klopy kabátu blíž ke krku. Na pochod mrznoucím lesem jsem skutečně nebyl dostatečně připraven. Cestu jsem nikde neviděl. Mlha se válela v hustších a hustších chuchvalcích a stromy měly divné tvary. Jako by byly jejich hrdé koruny jakýmsi zakončením něčeho mlžného, neskutečného a stromům nepodobného. Zase ty halucinace! Zřejmě jenom moje obrazotvornost dokresluje vjemy ze skučícího větru a valících se proudů deště se sněhem. Hmmm, asi jsem pod vlivem špatných filmů a televizních zpráv plných brutality a krve.

„No, pokud mě budete chtít zabít, musíte to udělat dřív, než narazíme na starou pražskou,“ houkl jsem směrem, kde jsem předpokládal dívčí postavu.

„To jsem mohla už dávno, ale nemyl se, žádná stará pražská už před námi není,“ ozvalo se ze šera přede mnou a mně se navíc zdálo, že jsem zaslechl tlumený smích.

Neměl jsem nejmenší chuť se s ní hádat, ani komentovat, že mi tyká. Nemám rád familiárnosti a od drzých stopařek už vůbec ne, přesto jsem to spolkl. Zajímalo mne, kam až je holčička schopná zajít.

Začali jsme se škrabat do kopce. Znáám krajinu mezi Rokycany a Prahou velmi dobře, takže jsem věděl, že musíme být dávno za silnicí na Prahu – ale ať jsem namáhal oči sebevíc, nespatriil jsem nikde známku jakékoliv činnosti. Stromy sahaly do výšky pro mne překvapivé a jen velmi nezřetelně jsem viděl úzkou cestu, kudy má průvodkyně zřejmě prošla.

„Moc se loudáš, tvoje boty nepatří mezi nejkvalitnější,“ ozvalo se vedle mne.

Prudce jsem otočil hlavu. Stála opřená o strom, kolem kterého jsem právě prošel. Vůbec jsem si ji nevšiml.

„Jsou dost drahé na to, aby byly kvalitnější než ty vaše!“

Slovo VAŠE jsem schválně zdůraznil, aby si všimla, že mi není moc po chuti její tykání.

„Míra peněz zaručeně není mírou kvality ani mírou potřeby,“ zasmála se a vydala se šikmo vlevo do nejprudšího svahu.

„Už ses vyrovnal s tím, že cesta není, anebo ještě doufáš?“ pokračovala v hovoru.

„Čekám, kam až tuhle komedii chcete hnát. Nepředpokládáte snad, že se leknu, dám vám peněženku a požádám o buzolu na cestu zpátky, že ne? Znáám lesy kolem jako své boty. Takže...“

„...takže mne můžeš dovést až k Dračí skále, že?“ dokončila posměšně mou větu.

„To nemohu, není tu žádná Dračí skála,“ zahuhlal jsem a dýchal si přitom do zkrchlých dlaní.

Zvednutý límeček mého kabátu byl pokryt vrstvou ledu a plnil spíše funkci okapu, jímž mi za krk a na záda stékaly proudy ledového deště, než aby mne chránil.

„No, já ti zase nedám buzolu, stejně bys tu teď podle ní zabloudil. A tady odbočujeme, jdeme nahoru do kopce,“ odpověděla a vykročila mezi stromy, kde se bělal matný svit stoupajícího zasněženého svahu.

Stále jsem čekal, kdy narazíme na příkop u asfaltové silnice mezi Rokycany a Holoubkovem. Šli jsme více než hodinu, a pokud jsme dlouho nekroužili lesem, museli jsme jej buď minout, nebo na něj narazíme každým okamžikem. Touto myšlenkou jsem se utěšoval další dvě hodiny. Nenarazili jsme ani na příkop, ani na silnici, a pořád jsme směřovali do kopce. Čas od času jako by se mi v očích rozbřeslo, anebo se nějak prohloubilo vidění – stromy nabyly neznámých obrysů, jejich obvyklé tvary byly jen jakousi členkou na čemsi výrazně mohutnějším a stromům zcela nepodobném. Stejně tak sníž a půdu pokrývaly jakési stíny – ne, nebyly to vlastně

stíny, nenacházím to správné slovo k vyjádření toho, jak vypadaly – snad jako nějaké vzory pro své průměty. Průměty vlastní reality byly ty stromy, co jsem je znal z lesa. Jako kdyby měly kromě hlavního kmenu ještě nespočet dalších kmenů, větviček, rukou a nohou – a pohybovaly se. Nedokážu běžnými slovy popsat své vize.

Po několika hodinách supění jsme dospěli na vrchol svahu. Dávno jsem si přestal myslet, že vím, kde se nacházím. Orientuji se v lese poměrně dobře, a tak jsem si říkal, že bychom se měli pohybovat na jižní straně lesního masivu směrem k Mirošovu. To bychom se však museli dostat alespoň přes tři silnice a překonat spoustu cest. Nepřekročili jsme jedinou! Naopak, co krok byly stromy vyšší a mohutnější, také jejich VZORY zmohutněly a nabývaly konkrétnější podoby. Odhadoval jsem, že se takhle plahočíme přibližně tři čtyři hodiny. V tomto náročném terénu jsme mohli ujít maximálně tři kilometry za hodinu, v tom případě jsme se nacházeli asi devět až dvanáct kilometrů od dálnice. Někde tady bývala obec Skořice, anebo Mirošov, či Mešno. Neměl jsem už vůbec ponětí, kudy jsme si to namířili od dálnice. Na žádnou osadu, neřkuli vesnici, jsme však nenarazili. Vzdal jsem to, nevěděl jsem, kde jsme. Zvláštní bylo, že mne zachvátil podivný pocit, pro mne zcela nový – netušil jsem totiž, KDY jsme. Svou průvodkyni jsem slepě následoval, neboť zpáteční cesta k autu nepřicházela v úvahu bez jejich navigačních schopností. A bez ní byla KTERÁKOLIV cesta KAMKOLIV v tomto lese přízraků jistou cestou ke smrti! Zabloudil bych po pěti minutách. Náhle se začala stezka svažovat. Mezi stromy tu a tam problesklo svou sněhovou pokrývkou světlejší místo a osvětlilo odrazem hvězd naši cestu do údolí. Již jsem nenutil svou průvodkyni k hovoru, vypadala teď jaksi shrbenější a starší, jako by se více vpila do svého, ve srovnání s mým kabátem jen lehkého přehozu.

Mezi stromy se zamihotalo jasné světlo. Zřejmě velký oheň. Zvedl jsem hlavu k obloze. Zase tak velký nebude, jinak by ozářil i vršky stromů. Možná byl shora něčím kryt, snad tam v dálce doposud sněžilo. Nebyl jsem vůbec nadšen. Spíše bych uvítal pár výrostků nevybíravě po mně požadujících peněženku, kreditní karty a klíčky od auta. Kéž by ten prazvláštní příběh skončil! Mohl bych se ohřát někde v hospodě, objednat si do Prahy taxík, nebo někoho požádat, aby mne navrátil do civilizace.

V tu chvíli mi ovanul tvář horký dech mé průvodkyně: „Za okamžik budeme na místě a moje úloha tím skončí. Pokud mne budeš někdy potřebovat, vzpomeň si, kde jsi mě vzal do auta. Na to místo ale vzpomínej s modrou chutí!“ A s posledními slovy jako by dusila smích.

Náhle jsem se cítil o poznání lépe. Dokonce i mokrá záda, po nichž mi setrvale stékal déšť, se mi narovnal a zdála se teplejší, ne tak zkrhlá. Dole mezi stromy pod námi jistojistě plála vatra. Hořela při úpatí vysoké zdi, která se tvářila, že podepírá skálu strmě se vypínající nad ní. Ze skály vyčnívaly nástavby a cimbuří pokrytá šindelovými střechami s hustou sněhovou čepicí. Ve spouště oken se mihotaly světlušky plaméneků svíček nebo petrolejových lamp a kolem ohně vládl čilý ruch. Proboha, jsem snad ve středověku?!

Má společnice si to namířila rovnou k ohni. Na vyvýšeném kamenném náspu tam seděl bělovlasý muž. Na první pohled vypadal staře, staře stejně jako moje průvodkyně. Jeho věk se zdál být jiným atributem jeho osobnosti, neměl prázdný vliv na mladistvě vyhlížející tělo, na provazce svalů na ramenou a silných pažích jasně se rýsujících pod volnou halenou. Dlouhé bílé vlasy ozářené ohněm povlávaly v poryvech větru a spolu s padajícími vločkami vytvářely dojem odrazu hvězd v tůni.

Moje průvodkyně k onomu muži přistoupila a tichým hlasem mu cosi sdělovala. Nestál jsem tak blízko, abych byl schopen zachytit byt jen jediné slovo, natožpak porozumět tomu, co si říkají. Velmi mne překvapovalo, že byli na takovou zimu, jakou jsem trpěl já, nedostatečně oblečení. Ti lidé jsou snad z ledu, nebo co? Oba živě gestikulovali, čas od času se Bělovlasý podíval směrem ke mně a rezolutně vrtěl hlavou. Vypadal dost našťavaně. Jejich spor mne vcelku nevzrušoval a pomalu jsem se loudal k ohni. Zvědavě jsem se rozhlížel. Neustále se mi moc věcí zdálo divných. A do hlavy se mi pozvolna vkrádala myšlenka, že by ty pohádky nebo vědeckofantastické filmy mohly mít tu a tam přece jenom pravdu. Kolem ohně se povalovalo množství různého náčiní a všelijakých nástrojů, které jsem v životě neviděl, ani jsem si nedokázal představit, k čemu slouží. Tak například přibližně 15 cm dlouhá tyčka, uprostřed jakoby se zářezy pro prsty a se spleteným cimbuřím na obou koncích – ano, doslova a do písmene, jako kdyby byl na obou koncích tyčky vrchol věže i s cimbuřím. Anebo dlouhá tyč, či hůl, určitě přes dva metry vysoká, bez sebemenšího hrotu dole nebo nahoře, a na jedné straně zakončená jakousi koženou spleť řemínků. Sklonil jsem se a začal se ve věcech přehrabovat. Dalším zajímavým předmětem byla kožená kapsa velikosti peněženky, sevřená do kované mříže a uzamčená visacím zámkem. Spousta podivností! Kam jsem se to vlastně dostal? Moje podezření zesílilo, a tak jsem si v hlavě probíral, kdy a co jsem naposledy pil. Nenamíchal mi někdo něco do pití? A nezdá se mi to všechno? Pomalu jsem odložil okovanou kapsu a chtěl odsunout jemnou kožešinu, abych se podíval na špičku dalšího a opět zřejmě zajímavého předmětu, když vtom mi ruku k zemi přišlápla čísi bota. Ruka promrzlá od deště a sněhu se zpožděním zabořila. Tak už obvykle zkréhlé končetiny reagují.

„Tak to by stačilo, HAUZÁKU! Přehrabovat se mi ve VĚCECH, to je trochu moc i na mne!“

Pohlédl jsem bolestí přimhouřenýma očima vzhůru. Nade mnou se tyčil Bělovlasý a tvářil se ještě hůř než při rozhovoru s mou společnicí.

„Hylegu, nech ho, doposud nic nepochopil, nic neumí – a určitě jsme se spletli! Tedy ty ses spletl. To nemůže být Gharm!“

Bělovlasý se otočil a uvolnil mou ruku. Třel jsem si promodralé prsty špinavé od jehličí a sněhu.

„Jak jsme se mohli splést? Sama víš, že to nejde, Gharm nám musel spískat nějaké další překvapení. Kdo by to byl tušil, že se někam schová ještě hlouběji. Tohle určitě nebude jeho HAUZÁK. Je to obyčejný spáček, nic, co by s námi mělo být i jen dech společného. Odved' ho zpátky, Anareto. Nejvíc mě mrzí, že jsme si dali takovou

námahu s odstíněním a časováním. Aby se Gharmovi náhodou neublížilo. Měli jsme ho odsunout, jakmile přiznal, že nemá sílu.“

„Nepřiznal, že nemá sílu. Než zmizel, řekl, že není dostatek síly, a to je rozdíl, Hylegu,“ odpověděla moje průvodkyně. No, alespoň začínalo být trochu jasno. Konečně něco málo světla v tomto tunelu. Vůbec nic jsem nechápal. Oba, bělovlasý Hyleg i Anareta, měli očividně zájem o někoho jiného, nešlo jim o mne. Vrátím se k autu a rychle na tyhle blázný zapomenu. Asi je nejvyšší čas, abych se do té debaty vmísil.

„No sláva, takže můžeme jít zpátky, já totiž k autu vážně netrefím,“ vložil jsem se rázně do řeči.

Hyleg se prudce otočil: „To si piš, že se vrátíš, protože jsi však jen HAUZÁK, vůbec nic se nestane, když tě Anareta doprovodí, až se nám zachce. Tvůj běh stejně stojí, tak je to jedno.“

Pohrdlivě pohodil hřívou bílých vlasů a udělal pár kroků směrem k ohni, jako by se chtěl ohrát. Ve vzdálenosti několika metrů stálo pár postav. Nevšiml jsem si, že by přicházely. Divné! Všechno tu bylo podivné. Postavy si byly natolik nepodobné – jinde a jindy bych přísahal, že nemohou vůbec existovat. Jestli teď ale můj mozek akceptoval takové nepravděpodobnosti jako celé to putování lesem, neexistenci existujících silnic, překvapivý způsob mluvy, pak může být dost zajímavé, co mne ještě čeká. Jedna z postav přistoupila k Hylegovi. Byl to vysoký vyhublý muž. Lícni kosti mu vystupovaly z hubené tváře a oči naopak byly v očních důlcích zapadlé tak hluboko, že se nedalo poznat, jestli vůbec nějaké oči má.

„Nemáš pravdu, Hylegu, na přípravě zachycení...“ a opět neřekl zachycení, ale jakési slovo se spoustou sykavek, já však nějak pochopil, co tím míní, „...jsme se podíleli všichni, nejen ty a Anareta. Musí to být on. Nade vši pochybnost! ZASTAVIL, i když si to u věže stojící Anareta jen přála! Zastavil přesně na pachu k bráně! Říkám ti, musí to být on. Nemůžeme ho nechat jen tak odejít.“

Okolí lesa jako kdyby se náhle pohnulo, světla v oknech se rozostřila, ale po chvíli se vše vrátilo zase do původního stavu. Se zájmem jsem sledoval, jak si muž energicky tře dlaně o stehna.

„Takhle moc důrazu svým slovům nepřidá,“ pomyslel jsem si.

„Neplet se do toho, HAUZÁKU!“ okřikl mne Hyleg.

Opravdu mě to přestávalo bavit! Je sice vyšší, silnější, ale to ještě neznamená, že se mnou bude jednat jako s otrokem.

„Tak podívejte, to už je příliš i na mne! Jsem sice tolerantní a vaši stopařku Anaretu jsem vzal do auta, abych jí pomohl, doprovodil jsem ji, aby se jí nic nestalo, jsem mokřý, naštvaný a nehodlám poslouchat vaše okřikování, když jste se evidentně spletli vy, a teď mi ukažte směr, ukažte mi, kde je moje auto, a já půjdu, nehodlám tu strávit věčnost, je mi zima a mám žízeň,“ pustil jsem se do něho. Hyleg i Hubeňour na mne zírali, jako by právě spatřili strašidlo, Anareta se jen pootočila a ramena se jí třásla skrývaným smíchem.

Hubeňour upřel oči na Hylega a udiveně pronesl směrem k Anaretě: „Co je stopařka? A on ochraňoval TEBE?“

Viditelně ohromen pak tiše hleděl hodnou chvíli na Hylega, snad očekával vysvětlení.

„Odkdy paní brány potřebuje OCHRANU a ještě navíc od HAUZÁKA? Jako by nestačily problémy se zmizením Gharma. Tak co se dělo?“ Obrátil se hubený znovu na Anaretu.

„No, možná, že on si to myslí. Víš, Almutene, nechtěla jsem ho vyplašit, jak jste mi řekli. Nemusí být vědomý, tak jsem prošla bránou celá. No, a on si teď představuje, že mi pomohl a přivezl mne. Nebyla jsem si jistá a pořád si nejsem jistá, jestli jste neudělali chybu a nezvolili špatného. Je zřejmé, že Gharmem není. Ale zato byl velmi zábavný. Možná je Gharm zkušenější, než jsme předpokládali, možná by bylo lepší, Hylegu, kdybychom jeho rady brali více vážně.“

Aha, takže Hubený se jmenuje Almuten. Skutečně divná jména. A patrně se přeli o něco, co mi stále zůstávalo utajeno.

Hyleg prudce pohodil hlavou, až mu hřívá bílých vlasů šlehla do obličeje:

„Gharm je blázen! Proč oživovat HAUZÁKY? K čemu nám to bude dobré?“ Začínal vypadat velmi rozrušeně.

„Taky můžeme ukončit HAUZÁKOVU pronikání a vrátit jej zpátky. A začít pátrat po Gharmovi znovu,“ dodal už poněkud klidněji.

Nechtěl jsem tam stát jen tak a tvářit se jako věc, které se to netýká.

„Podívejte, znovu navrhuji, že odejdu a nechám vás o samotě vyřešit si váš spor. Jen mi alespoň řekněte, kudy mám jít,“ snažil jsem se vynutit si jejich pozornost.

Vypadalo to, že mě nevnímají. Kolem se začalo pomalu shlukovalo množství zvědavých a velmi pitoreskních postav, nebo spíš objektů. Třeba jsem se opravdu ocitl tam, kde jsem neměl být. Sice tu ještě pořád byla možnost, že kdesi ležím s pořádnou modřinou na hlavě, případně s notnou dávkou alkoholu v krvi, jenže to se mi zdálo méně a méně pravděpodobné. Almuten na mne nepřítomně pohlédl.

„Vzpomeňte na to, co Gharm říkal, než jste ho neposlechli. Že sdílení a přechod HAUZÁKŮ jsou pouze otázkou času. Dokonce tvrdil, že VÍCEMĚRNÍ jsou potomky HAUZÁKŮ, kteří překročili. Není tedy správné odeslat ho zpět. Navíc, největším zastáncem umístění a stažení HAUZÁKA jsi byl právě ty,“ odsekl Hylegovi.

Hyleg se prudce napřimil a zaťal pěsti. V tu chvíli jako kdyby celým prostorem proletěl blesk, stejně tak se mihne obrazovkou počítače na zlomek vteřiny výboj, anebo se na okamžik zasekne počítačový program. Všechno kolem na ten nepatrný zlomek času ztratilo svou ostrost. A opět jsem zahlédl ty temné a velké neznámé věci, jejichž zakončením byly stromy. Vzápětí však porucha odezněla a já hleděl na Hylega, kterak se uklidňuje a rukou si probírá své dlouhé vlasy.

„Huúú! Já jsem tady!“ křikl jsem na ně.

Všichni na mne pohlédli jakoby s velkou námahou. Jen Anareta bez zjevného úsilí na mne upřela oči a nadzvedla jedno obočí.

„Můžete mne začít vnímat?“ pokračoval jsem již dost rozzlobeně. „Vaše problémy si buď vyřešte beze mne a laskavě mne nechte odejít, nebo mi řekněte, o co jde, a ne že budete diskutovat o mé maličkosti jako o věci!“

Almuten se zasmál, Anareta se obrátila a ramena se jí opět třásla.

„Tvoje maličkost? A s jakou pýchou to bylo řečeno! Ani netušíš, jakou máš pravdu, MALIČKOSTI!“ Almuten se ještě pořád smál, když pokračoval: „Tak co, jakou šanci dáš, Hylegu, HAUZÁKOVI? Můžeme ho odeslat hned a zastavit jeho pronikání, nebo mu musíme poskytnout příležitost, i když je jasné, že není VÍCEMĚRNÝ. Kde je pak Gharmovi konec, asi vůbec nezjistíme.“

„Musíme si ale pospíšet,“ vložila se Anareta do rozhovoru, „porucha a tím i otevřená brána mohou způsobit další problémy. A brána není už moc stabilní.“

Hyleg prudce přecházel sem a tam a plameny ohně dokreslovaly kontrast mezi jeho stařecky vyhlížejícími vlasy a mohutnou postavou silného muže, nyní již zahalenou do tmavého pláště.

„Dobrá, nesetřeme ho, ať se tedy pokusí. Konečně, prohazují nám sem mnoho svého odpadu nevědomky, snad se mu povede vědomý průnik. Pokud ano, vezmu ho na milost coby Gharmova posla, ale nebudu s ním jednat jako s Gharmem. To NIKDY!“

A na slovo NIKDY položil zvláštní důraz. Bylo to skutečně slovo NIKDY? Můj mozek je takto přeložil, jenže zase znělo velmi cize, jinak, možná „nijindykde“, anebo tak nějak. Budu používat pro toto slovo výraz NIKDY, ač jsem se mnohem později dozvěděl, a hlavně pochopil, jeho vlastní význam ve smyslu VÍCEMĚRNÝCH.

„Jestli ho pošleš zpátky bez průpravy, nikdy se sem nemůže vrátit, a i pro nás bude jako posel, i jako stopa Gharma, ať už udělal cokoli, zbytečný. Musíš mu poskytnout alespoň dílčí vysvětlení. Není nutné vysvětlovat HAUZÁKOVI všechno, to základní by však vědět měl. Pokud tedy nerozhodneme o jeho poučení, doporučuji ti zastavit pronikání a vymazat ho,“ Almuten pronesl svá slova naléhavě a čekal na Hylegovu odpověď.

„Nestabilita roste, rozhodněte se,“ ozvala se tiše Anareta a tvářila se, jako by ji jejich rozhodnutí nechávalo zcela klidnou. Opírala se o strom.

„Dobrá, dobrá, zaháníte mne do kouta!“ rozkřikl se Hyleg a plácl rukama do stehů. Vzápětí oslovil Anaretu: „Ty mu vysvětlíš základní minimum a pak jej vyprovodíš zpět bránou. To, co hledáme, se neobjeví v toku času, jinak bychom to dávno zjistili. To, co hledáme, se buď ukáže, nebo se neobjeví vůbec. Určitě neztratíme nic víc než jednu Gharmovu stopu. A teď běžte!“

„Jdeme!“ houkla na mne a vyrazila směrem do kopce k průsmyku a studenému temnému lesu.

Další divná věc, zatímco jsme si povídali, necítil jsem ani sníh, ani ledové krystalky, dokonce ani mlhu.

„Doufám, že se už nevidíme,“ procedil jsem mezi zuby, ale Almuten i Hyleg to kupodivu zaslechli.

„Kéž bychom se nikdy nepotkali,“ sykl Hyleg.

Almuten mi však s úsměvem vmetl do tváře: „Pleteš se, jenže to je přepych, který si zanedlouho nebudeš moci dopřát. Na shledanou.“ Jeho slova mi zněla v uších ještě tehdy, když jsme překročili sedlo, i celou zpáteční cestu lesem. Noc již dosáhla svého vrcholu a já každým okamžikem očekával, že se mi za zády objeví světlo.

„Kdy mi budeš něco vysvětlovat?“ houkl jsem do šera před sebou, kde jsem slyšel Anaretiny kroky. Kroky se zastavily.

„Poruším Hylegův příkaz. Taky si nemyslím, že to jsi ty. Jestli mne ale zavoláš, začnu tě vyučovat. Ne však minimum, prostě všechno, co sama znám a mohu tě naučit. A teď si pospěš, nevydržím už dlouho a brána se zavře. Je to výjimka, nikdy nenechávám bránu otevřenou v tvém čase takovou dobu.“

Znovu jsem zaslechl kroky, které postupně slábly. Anareta přidala. Popoběhl jsem k místu, kde se ozvaly naposled – a sklouzl jsem ze svahu k okraji dálnice.

Anareta stála u předních dveří auta: „Tak vám, pane, děkuju za svezení, byl jste moc hodný. A na shledanou!“ Zcela netečný výraz v jejích očích neprozrazoval, že mi dělala společnost skoro celou noc.

„Proč tak komisi rozloučení, slečno, po tom nočním příběhu?“ zeptal jsem se.

Anaretina hlava sebou cukla a jako kdyby pod vlasy skrývala úsměv na tváři.

„Nerozumím vám, takže děkuju ještě jednou a na shledanou,“ zaznělo zpoza sevřených rtů a Anareta se otočila a zmizela v šeru lesa.

Zdálo se mi, že okolí zhoustlo a spolu s prudkým poryvem větru spadl z těžkého nebe plného sněhu cár mlhy. Přimhouřil jsem oči a otočil hlavu k autu. Když jsem se podíval zpět k lesu, nebylo po Anaretě ani vidu, ani slechu.

Prohlédl jsem si zablácený kabát – tedy nebyl vůbec zablácený, byl jen mokrý ledovou tříští. Svlékl jsem jej a hodil na zadní sedadlo. Pak jsem usedl za volant. Chvilí jsem jen tak seděl a přemýšlel o tom, co se stalo. Najednou jsem sebou cukl. V autě bylo teplo! Jak je to možné, byl jsem pryč bezmála šest hodin! Auto přece nemohlo vydržet v takové slotě teplé! Podíval jsem se na hodinky. Neuběhla ani půlhodina od okamžiku, kdy jsem odjel z chaty. To by tak odpovídalo cestě odtamtud sem. Ne, to není možné! Snad se mi to nezdálo?! Snad má Jana, moje osobní lékařka, skutečně pravdu a měl bych si dát na chvíli pohov! Jsem přepracovaný a potřebuji dovolenou, anebo bych měl zamířit rovnou do blázince. Ne, ne! Tohle se mi nezdálo, to bylo reálné! Ale co to tedy bylo? Co ještě může být stejně reálné jako svět kolem mne?

Vyhlédl jsem z okna do noci. Mlhou jsem uviděl, jak se zablesklo – asi jenom další porucha na obrazovce. Možná! S hlavou plnou nezvyklých zážitků a dojmů jsem nastartoval a odjel do Prahy.

Poprvé v hospodě U Buldoka a vůně brány

Dojel jsem domů a napustil si plnou vanu horké vody. Chtěl jsem si dopodrobna rozebrat zážitek z dnešní noci, který se vlastně vůbec neodehrál. K vaně jsem si naskládal spoustu knih a naučných slovníků a snažil se vyhledat ony věci, které mi připadaly divné, ale i ty, jež se zdály být reálné.

První, na co jsem narazil, byl kupodivu obrázek té prazvláštní tyčky s cimbuřími, kterou jsem viděl u Hylega. Bylo to tibetské dordže, dle naučného slovníku rituální nástroj na obranu proti démonům a zlým vlivům. Pokud bych byl úplně mimo a měl halucinace, kde by se pak k čertu vzal v choré hlavě obraz něčeho, co jsem doposud nespatriil? Zdálo se mi to čím dál víc podivnější, a bohužel jsem začínal věřit, že se dělo se mnou cosi, co zatím nedokážu pochopit. Byl jsem však skálopevně rozhodnut přijít tomu na kloub. Voda mi příjemně prohřívala kosti a vyháněla z nich chlad, který do sebe vstřebaly během té cesty lesem.

Ha, další podivnost! Jak to, že mám kosti a tělo zkřehlé, když jsem v lese nebyl?! Nebo takhle reaguje mozek na halucinace a vyvolává ve mně pocit, že JSEM zkřehlý?! Mozek je vůbec neobyčejný nástroj, dost s podivem, že nás nezabije dřív, než naše tělo samo umře stářím. Jakkpak to říkali? Že zastaví pronikání? A jak mi to říkali? HAUZÁK? Netušil jsem, co ta slova znamenají. A sobě říkali VÍCEMĚRNÍ. To jediné mělo nějaký smysl. A co to doopravdy znamená? A co to říkala Anareta? Cože mám UCÍTIT? Vůni brány? Co to má vlastně všechno znamenat?

Šel jsem spát, nezapnul jsem ani televizi, jenom jsem si před usnutím pustil potichu Clannad. Nikdy nemám s usínáním potíže, ani dnes, i když jsem měl hlavu nabitou zážitky. K ránu (asi k ránu, doktoři říkají, že sny se zdají nad ránem) se mi zdál sen. Sen stejně podivný jako minulá noc. Seděl jsem s Almutenem na louce kdesi uprostřed lesů. Louka byla plná rozkvetlých travin a lučních květů. U kraje lesa ve stínu tekł potok a koupaly se tam nějaké nahé postavy. Almuten seděl opřený zády o kámen a vysvětloval mi, co jsem to vlastně prožil.

„VÍCEMĚRNÍ jsou stará rasa,“ sděloval mi právě, „žijeme mimo vaše chápání prostoru a času. Jsme vícedimenzionální, jak říkají vaši matematici. Podle našich vlastních poznatků stojíme o stupínek výš, vaše čtyři dimenze jsou pro nás pouhými osami. Vy HAUZÁCI, to slovo vzniklo z haluze, se nám jevíte při pohledu z našeho pětidimenzionálního světa jako trubka, neuvěřitelně zakřivená trubka. Vidíme vás od početí až do smrti jako nějakou trubici. Můžeš si to představit tak, že bychom každou vteřinu tvého života přesně zaměřili, včetně tvého pohybu a pohybu tvých končetin, ale i dál tvůj pohyb, který vykonáváš spolu s rotací Země a posunem Země v pohybu kolem Slunce, a to vše ještě s pohybem sluneční soustavy kolem středu galaxie, a tak

dále, a tak dále. Z těchto jakýchsi hmotných fotografií bychom vytvořili hmotnou trubku, dovedeš si jistě představit, jak strašně moc zakřivenou! Tak moc, že se podobá složitě haluzi stromu – proto slovo haluzák, zkráceně HAUZÁK.“

Uvelebil jsem se pohodlněji na trsu trávy a sledoval postavy koupající se v potoce. Nezapírám, takováto těla se mi líbila vždy.

Almuten si toho všiml a usmál se: „To, na co se právě díváš, je ale vizualizace připravená, aby tvoje smysly byly schopny chápat. Stejně jsme museli nasimulovat i tok času, který jsi vnímal. Ve skutečnosti se vše odehrálo mimo tvůj čas, mimo tvůj svět, ocitl ses v našem světě, v pětidimenzionálním vesmíru, a enkláva, o níž sis myslel, že je nějakým tobě srozumitelným světem, byla jen bublinou v našem vlastním prostoru, jemuž jsme vdechli tvé vlastnosti. Vše, co pocházelo z tvého času a světa, se vlastně nikdy neodehrálo, anebo odehrálo jako velký třesk, tedy bez časové míry, jako by se čas teprve rozbíhal. Proto ses vrátil a hodiny stály na místě, proto jsi neměl kabát špinavý po té cestě lesem...“

Prudce jsem se probudil. Rázem zmizel pohled na planinu plnou květů a života, Almutena i skupinu dívek koupajících se v lesním potoce. To, co mě probudilo, byla vzpomínka na ony blesky nebo poruchy, které se mi dvakrát projevíly jako poruchy na obrazovce. To musela být porucha té vizualizace, o níž Almuten hovořil. To pak ale znamená, že všichni tři se celou dobu snažili udržet mne v bezpečí, abych nespatriil věci, které můj mozek nemůže chápat, protože pro ně nemá známé obrazy. Proto tedy „zastavit to pronikání“, zřejmě nějaký postup aklimatizace na vjemy a obrazy běžné ve vyšších sférách prostorů. Tedy promiňte, vyšších sférách vesmíru, prostor je pouze funkcí času, takže patří do našeho „hauzáckého“ světa. Když jsem si těch pár poznatků srovnal v hlavě, chtěl jsem se rychle vrátit do snu. Ale ať jsem se snažil sebevíc usnout, převaloval jsme se na posteli ze strany na stranu a spal jen přerušovaně, spíš podřimování to bylo než spánek – a sen se pochopitelně nedostavil. Celou noc jsem si vtloukal do hlavy, že jakmile se mi něco podobného bude zase zdát, nesmím se tak vyděsit a rychle vyletět. Přesto mi bylo jasné, že zůstane jen u zbožného přání.

Práce mne příliš nezajímala, ani veškeré dění kolem mne, naštěstí jsem naprosté většinu z toho nemusel věnovat přílišnou pozornost. Práce byla již zaběhlá. A tak jsem se asi v půl třetí vytratil s tím, že mám důležité jednání. Zbytek dne jsem strávil nad zažloutlými svazky dlouho již nepoužívaných knih, nad astrologií, matematikou, fyzikou – a nad pohádkami. Tyto obory mne přesvědčily nejen o tom, že bych měl snížit na úroveň prvoka své dosud vysoké mínění o vlastní osobě, ale také o tom, že je možné úplně všechno (viz pravděpodobná existence výskytu částice, dál ty nesmysly s existencí na dvou různých místech, dokud se pozorovatel nerozhodne, kde CHCE ČÁSTICI VIDĚT, snad se ta věta nějak jmenuje či co, a platí; DOOPRAVDY se s ní pracuje jako s vědeckým poznatkem¹). A tak jsem se pustil do pohádek a pověstí. Astrologii jsem odsunul na někdy příště. Třeba opravdu najdu klíč v pohádkách. Třeba

1

Heisenbergův princip neurčitosti, vlnově-částicový dualismus, následovaný Schrödingerovou teorií

se opravdu vyskytují průniky z různých dimenzí. Možná jsou to ona slavná UFO, anebo setkání s vodníkem, nebo kdovíco ještě. Hlavně mne čím dál víc zajímalo, proč chtěli, pokud jsou tedy skuteční, zachytit někoho z nižší dimenze, když nás mohou mít jak na dlani, stejně jako my dvojrozměrný prostor... A NE!!! Tady byl zakopaný pes! My přece nemáme přístup do dvojrozměrného prostoru, nemáme veličinu pro měření dějů, umíme pouze měřit to, co má výšku, šířku, délku a čas, nic jiného. Jakmile však jedna z těchto veličin zmizí, nefungují nám přístroje, prostě nejsme schopni měřit nulovou tloušťku. Aha, jsme schopni popsat, rozřezat na nejmenší možnou tloušťku cokoli, ale musí to nějakou tloušťku mít. Jinak je to pro nás NIC. Něco, s čím neumíme pracovat, ale ani to změřit. Jak zajímavé!

Opřel jsem se v křesle v přítmi knihovny, zvrátil hlavu dozadu, abych si uvolnil krční svaly, a upřeně jsem zíral na prosklený strop, strop s vitráží zobrazující jakýsi biblický motiv tónovaný do modra. Anděl s křídly podává padlému na zemi ptačí pero, snad paví. Hmmm, zajímavé. Dokonce moc! Jak to? Co anděl a křídla? Nejsou křídla pouhou zkratkou, symbolem nějakého přesunu, dosažením nedostupného? Jak by mohl být schopen umělec v roce 1700, anebo ještě dříve, vyjádřit přesun mezi dimenzemi? Jenom jemu známým obrazem zvláštního pohybu. A to vyjádření by muselo být natolik mimořádné, avšak ve srozumitelných obrazech, aby diváka z jeho vlastní dimenze utvrdilo o závažnosti toho procesu, o výjimečné situaci a neobvyklé změně místa. Jo, to by mohlo být to ono! Klíč musím hledat také v pojednáních různých církví! Ty zpravidla popisují neobvyklé, tedy mistické úkazy! Možná tam někde najdu ukryta zrnka postupu jak na to. Takže kromě pohádek i náboženské spisy. Moc mě nepotěšila představa těch tun a hor knih napsaných různými mysliteli i pseudomysliteli o náboženských textech – Gilgamešem, Chaldejci a Egyptskými svitky počínaje, přes Bibli a písemnictví křesťanské, islámské, buddhistické, lamaistické až po zen-buddhistické a dokumenty satanistických sekt dneška. Sklonil jsem hlavu, přepadla mne deprese. To nezvládnou! Jeden prostý lidský život na takovou práci nestačí. Protřel jsem si oči. Slunce se na chvilinku vyhouplo přes šedý rám mraků a zasvítilo přímo do dveří knihovny. Zřejmě neklamný signál, abych se zvedl a šel. Snad mne něco napadne v noci, a když ne, budu alespoň o den blíže místu, kde se to všechno přihodilo.

Asi o dva dny později jsem opět seděl v práci a řešil s jedním ze svých klientů problémy týkající se ekonomických plánů na další rok. Náhle jsem měl pocit, jako by se ten zvláštní úkaz z nedělní noci znovu objevil, jako by projel místností nezištelný blesk. A já na zlomek vteřiny zahlédl, že něco stálo za klientem – nějaký dlouhý předmět. Zamrkal jsem a pocit zmizel. Vše bylo najednou zase jako předtím.

„Posloucháte mě vůbec?“ klient sraštil obočí a zkoumavě se na mne podíval.

„Ale jistě, pane, samozřejmě, jsem tu přece od toho,“ chvatně jsem ho ujišťoval, ačkoliv jsem opravdu nebyl duchem přítomen. Znovu a znovu se mi hlavou honila ta podivná příhoda. Pochopitelně že jsem jednání s klientem dokončil, aniž by si vůbec všiml, že si počínám naprosto automaticky.

Večer jsem zašel do své oblíbené hospůdky. Jako vždy tam seděla parta kamarádů z mokré čtvrti. Zkrachovalý jaderný fyzik s vlasy starého rockera, toho času buď na cestě z, nebo do nemocnice, kde celkem úspěšně maskuje svou lásku k alkoholu jinými chorobami, právě pronášel s nezbytnou cigaretou v hubených rukou své standardní rozbory a filipiky na téma, které jsem sice neslyšel od začátku, ale končilo:

„...takových snů je historie plná.“ Další dva přítomní se tvářili odtaziť. Jediná volná židle čekala evidentně na mne.

„Nazdar, pánové, mohu přisednout?“ usmál jsem se a okamžitě usedl.

„Jako vždycky, aniž by někdo něco řekl, tihle podnikatelé si stejně udělaj, co chtěj,“ přátelsky mě pošťouchl na uvítanou můj fyzikální kamarád Miloš.

Přestože byl tím, čím byl, měl jsem ho svým způsobem rád. Zaměstnávat bych ho rozhodně nechtěl, ale ocenit musím, že i přes zřetelné stopy, jež na něm alkohol zanechával, si na některé věci zachovával poměrně ostrý náhled. Myslím, že jako parták do hospody byl mnohem příjemnější.

„Znáš je, oni to jinak neuměj, nemůžem se na ně zlobit,“ poznamenala postava na druhém rohu stolu.

Člověk s vystouplými kouty, zkroucený nikoli stářím, nýbrž neustálou mimikou svého vysokého těla. Ani nevím, jak se jmenoval. Je to námořník a v této hospůdce se vyskytuje pouze o své krátké dovolené, ovšem pořád. A naše vztahy značně ochladly v minulém roce, když jsme se notně posilnění alkoholem strašlivě chytli kvůli jakémusi problému sociálního rázu, jež nezměníme ani on, ani já, nicméně byl pro nás životně důležitý. Námořník se však uculil celkem přátelsky. Poslední štamgast, David, o němž nikdo neví, zda je zastáncem judaismu, nebo jeho zavilým odpůrcem, mi beze slova podal ruku. Zvláštní sešlost, ale přesto byla oázou něčeho, co kdesi uvnitř mne zářilo modrým světlem do jinak úplně šedé Prahy.

„O čemže to debatujete?“ dovolil jsem se zeptat. Ale hoši zaujati svou diskusí, jako by mou otázku ani nezaslechli.

„Můžu ti říct, že na tý poslední cestě lodí byla knihovna plná takovýho braku, jako je ten, noooo... Jak se jmenuje ten Rusák?“ námořník si nemohl vzpomenout, nicméně jsme všichni věděli, že na svých cestách přelouskal snad všechny možné i nemožné knihy, Kafkou počínaje a fyzikálními popularizátory konče. A tak jsme ho nechali vzpomínat.

„Ten, hmmm, Anton Pavlovič Čechov, jo, ty jeho Tři sestry, řeknu vám, to je bomba, skoro taková, jako když čtete o tom času mezi znovuvtělením, jak o něm pojednává Lazarev.“

Vůbec jsem nechápal, jak se může Lazarev srovnávat s Čechovem, a proto jsem se zájmem čekal na objasnění souvislosti. Samozřejmě jsem se nedočkal.

Pan Námořník, tou dobou pochopitelně již po několika pivech, se totiž zaujal novým tématem, Lazarevem (mimochodem ani toho jsem nečetl), a rozvíjel je dál:

„Zejména to... no, jak se to jmenuje, ten stav...“

„Jinej stav,“ zkusil to David a všichni jsme se zasmáli.

„Jo, ten je taky mezi bytím a nebytím,“ přisolí si Miloš.

„Jste úplně blbí, dokonce o něm píše i Carlos Castaneda,“ rozčiloval se Námořník.

Castanedu znám, píše o šamanismu a své cestě k tajuplným náboženským prožitkům pod vedením jistého indiánského šamana kdesi v mexické džungli. Toho jsem četl. Že by mi osud naznačoval, kudy se ubírat? Jak rozetnout onu situační záhadu, která se mi buď zdála, anebo existovala mimo čas? Už už jsem chtěl říci klukům, co se mi přihodilo cestou z chaty. Nakonec jsem o tom pomlčel a poslouchal jejich velmi zajímavou debatu. A čekal na další poruchu – když už se tento týden vyskytla dvakrát. Proč ne potřetí?

Vypili jsme několik piv a probrali spoustu věcí, přesto jsem tak nějak pořád cítil, že tenhle týden je opravdu něčím zvláštní. Narážím stále na totéž, a pokaždé se to vynoří odjinud.

Jak si vysvětlit například toto: Než odešel na záchod, Námořník se děsně rozčilil:

„... vám se nedá nic vysvětlit. Pravda je jemná substance hledání jak u Lazareva, tak i Castanedy, pokaždý ale přichází odjinud, a je furt STEJNÁ, vy blbci, a nedá se prostě sdělit, protože – prostě ji nemůžete pochopit...“

Měl tedy na mysli totéž, co mi vysvětloval Almuten ve snu. Musím se tam vrátit, musím se tam vrátit – stůj co stůj!

Dál jsem naslouchal toku řeči, jež se ubírala stále stejným směrem a nerušeně přemýšlel o všech těch podivných událostech.

Kulisa zvuků, cinkání sklenic, povídání hostů a hustý dým převalující se v uzavřené místnosti hospody navozovaly dojem, jenž mi utkvěl v paměti z cesty k Dračí skále. Dokonce i velkoplošná obrazovka s probíhajícími záznamy sportovních utkání blikala jaksi matně. A já jsem čím dál víc pociťoval to, co v neděli večer. Nevím, jestli to ovlivnila změna prostředí, nebo moje přecitlivělé vnímání, či snad přespříliš alkoholu. Prostě nevím!

Námořník se právě nakláněl přes stůl a kladl Davidovi otázku, jejíž naléhavost zdůrazňoval prudce šermující rukou s cigaretou:

„Můžeš mi říct svůj vlastní názor na to, jak Hospodin vedl své vyvolené přes Rudé moře, jak se vlny rozestoupily? Spočítal vůbec někdo, kolik bylo nevyvolených, kteří museli zůstat?“

David se úkošem podíval na Námořníka a lakonicky pronesl: „Židi se prostě dostanou všude!“

Jeho reakce byla geniální. Následoval výbuch smíchu. David byl prostě David. Jen mně vrtal hlavou nevyřešený problém: Jsem blázen, anebo se děje něco už věky, o čem nikdo nechce mluvit, nebo o čem jsme se jako lidstvo báli mluvit natolik, až jsme na to zapomněli? Existují snad nějaká zapomenutá místa našeho podvědomí či nevědomí, kde se tyto zkušenosti ukrývají? Servírka Ivanka se mě zeptala, jestli chci ještě Kelta,

mé oblíbené černé pivo. Měl jsem však toho večera dost. Rozloučil jsem se s kumpány a zanechal je důležitému rozprávění o politice a tvarech ženského těla.

Cestou domů jsem z okna pozoroval ploužící se dvojice a skupiny a, ehmmm, skoro tytéž postavičky jako v neděli večer. Jenže, kde v normálním městě uvidíte podivné stavby a stopující divoženky? Nikde! Tupě jsem sledoval hemžení za okny, když tu mě praštil do oka matný oblak mlhy vznášející se za kolemjdoucí dvojicí. Byl mráz, možná že to pára vycházející z úst těch dvou vytvořila přesný obraz něčeho, co jsem znal. Nepohybovalo se to spolu s nimi. Jako by je to jenom míjelo. Mlha? Obláček? Duch, anebo výdech? Kdoví! Obláček dvojici předešel, a než ho došla, rozplynul se za roh. Jako by se míjely různé bytosti. Protřel jsem si oči a podíval se tam znovu. Nic! Jen ta dvojice drží se za ruce a obyčejné noční město. Potřásl jsem hlavou a promnul si oči. Opravdu. Musím co nejdříve na chatu, pořádně si prohlédnout ten kus lesa a vyhnat z hlavy ty bláznivé myšlenky.

Domů jsem dorazil příjemně unaven, ani jsem se nemyl a šel hned spát. Těšil jsem se, že budu ve snu pokračovat v objevování tajemného, spal jsem však jako zabitý. Do konce týdne jsem na zážitek z neděle skoro zapomněl. Příval všedních událostí zastínil vůni tajemna a chuť barev noci na Dračí skále.

Na Anaretu jsem si vzpomněl, teprve když jsem cestou na chatu míjel cíp lesa s vyhozenou starou ledničkou. Na odstavné ploše stálo auto a pod posledními stromy ležela námraza. Po vysoké věži nebylo samozřejmě ani vidu, ani slechu. Zacukal mi koutek oka. Část mne si možná přála, aby se stalo něco výjimečného, to něco, co by narušilo, ba i změnilo šed' a fádnost běžného života, co by vytvořilo iluzi pohádky. Snad to byla věčná touha člověka po něčem – tam kdesi nad životem. Projel jsem všemi třemi vesnicemi. Žádná stopařka, žádné nevšední zážitky. Nic, naprostá všednost. Na chatě bylo vše v pořádku, až na tu ukrutnou zimu. Týden mrazů nadělá své. Rychle jsem roztopil v kotli, aby se mi ohřálo topení, a připravil si zátop v krbu. Oheň začal olizovat velká polena, v chatě sotva dvanáct stupňů, mně ale najednou chladno nebylo. Seděl jsem před krbem a zíral do plamenů. Plamínky a barvy vykouzlily na stěnách pohádkové příběhy. Zdálo se mi, že stíny na zdech mají své obrazy v tančících pruzích plazmy. Nevím, zda je to zakotveno v genech ještě z dob, kdy jsme lovili mamuty, nebo je to jen moje vlastnost, ale miluji tanec živého ohně. Upíral jsem oči do plamenů, ani jsem si nevšiml, jak utíká čas. Uplynula hodina. Kotel skoro zhasl. A teplota také nijak zvlášť nevystoupila. Naložil jsem do kotle pořádnou dávku topiva, zalezl si pod deku a otevřel knížku.

Těsně předtím, než se mi úplně zavřela víčka, zahlédl jsem u dveří matnou postavu opírající se o dlouhou hůl. Pak jsem se propadl do snu. Podivné. Zdá se mi to, anebo je to realita? Postava jako kdyby přešla do mého snu. Přistoupila blíž ke krbu a vztáhla ruce k ohni. Hůl opřená o rameno ji převyšovala.

„Tak jak jsi strávil týden sám se sebou?“ zeptala se mne. Almuten! Tedy, byl-li to Almuten. Zdál se mi poněkud mladší, oči v hlubokých důlcích měl již zřetelné. Ani záda neměl tak shrbená. Dokonce i to tělo pod hrubým pláštěm vypadalo silnější.

„Posledně ses nějak rychle odtrhl. Možná to zavinil můj rychlý výklad. Chtěl bych však, aby sis uvědomil pár věcí. Například, že vizualizaci může každý VÍCEMĚRNÝ změnit.“

Po těchto slovech se Almutenovo tělo rychle napřímilo, jako by v něm rostlo něco mohutného, mocného. Hlava se vztyčila, propadliny ve tvářích se vyplnily. Takhle by možná vypadal jako dvacetiletý. Na mou myšlenku okamžitě zareagoval:

„Nemůžeš nás soudit podle svých měřítek, zejména ne podle času. Jsme přesně takoví, jakými chceme být. A když s tebou komunikujeme, můžeme ti předvádět obrazy, které chceme, abys vnímal. Nerozeznáš nás, když nebudeme chtít. Existuje jediný způsob, jak nás poznávat – naučit se vnímat v našem světě. Je to, jako kdybys ke každé věci, kterou znáš, připevnil nejméně pravděpodobnou dějovou linii, anebo vlastnost, kterou ve tvém světě mít nemůže, a tu pak sledoval. Kupříkladu bys opravdu ochutnal chuť barev. Napřed se ale musíš naučit otevírat smysly.“

„A proč bych to všechno dělal? Proč mě Anareta zastavila? A proč mne vlastně nenecháte na pokoji?“ zaplavil jsem ho otázkami již roztrpčeně.

„Na odpověď si budeš muset počkat. Kdybych ti teď řekl proč, zkazil bych všechnu práci, kterou jsem si s tebou dal,“ uchechtl se.

Pak se na mne podíval. Hned mi bylo jasné, že se postava z mých snů obléká do různých forem. Avšak s největší pravděpodobností s ní má Almuten společného asi tolik, jako fotografie se svým živým vzorem.

A ta fotografie pokračovala:

„A že jsem s tebou měl práce! Jednou se to určitě dozvíš. Jednou, ale ne teď. Nejsi ani schopný, ani zralý. Nastává ti těžké období...“

Udělal dlouhou pauzu, při níž se mu zase objevil na obličej výraz pobaveného satyra. Tleskl dlaněmi, jako by ho poslední věta, pravděpodobně s nějakou mně neznámou vtípnou pointou, pobavila ještě víc.

„Opravdu těžké,“ pokračoval, „ale pokud tě to uklidní, mě čeká téměř stejně těžké období jako to tvoje. Nenechám tě ani vteřinu na pokoji, budu pořád sledovat tvé pokroky. A ty je budeš muset dělat! Budeš muset, protože na tom závisí spousta věcí. Tvoje a moje existence nebo neexistence jsou pouhým vedlejším důsledkem.“ Upřeně se mi zahleděl do očí.

„Ještěže jsi jenom sen,“ usmál jsem se. Z nějakého nevysvětlitelného důvodu ho to velice popudilo.

„Nechtěj, abych ti předvedl, jak nepříjemný a zlý může sen být! Umí být takovým, že se po něm probudíš jako šedivý roztrzesený stařec. Předvedu ti, že není radno brát mne na lehkou váhu.“

Poslední slova jsem už slyšel jakoby z dálky, neboť v tu chvíli postava sáhla po holi. Z jejího vrcholu se začal valit proud mlhy a tek l po holi níž a níž. Děsivou rychlostí zaplnil místnost, válel se v kotoučích kolem krbu a ten začal stoupat výš a výš. Ne! To já se propadal níž a níž. Do tmy a zimy. Srdce mi sevřel strach – tak hmatatelný jako

mé tělo. Pád se zrychloval a zrychloval. Z mlhy proti mně vyrážely jakési rozmazané předměty, připomínaly mi ostré hroty skal skrytých za závojem mlhy. Z hlubiny pode mnou, z chuchvalců smíšených ze tmy a oblaků, vystupovaly obrysy příkrých skal závrtných velikostí. A to jsem už padal kolem několikasetmetrových skalisek špičatých jak jehly. Dno údolí se kvapem přibližovalo, nabroušené hroty nižších skal stejně jako mohutné kameny netrpělivě čekaly na mé tělo, aby ve zlomku sekundy ukončily mou životní pouť. Hrůza se mi zahryzla do každé mozkové buňky. Ne ta hrůza z blízkosti smrti, ale ta z nekonečně dlouhého pádu, z tak dlouhého letu, že jsem si po celou dobu uvědomoval svůj neodvratný konec. Celá má bytost se tak zoufale toužila zachránit. Snažil jsem se rukama zachytit výčnělků. Uhýbaly přede mnou! Věděl jsem, že bych si při takové rychlosti vytrhl ruce z kloubů. Věděl jsem to, ale přesto se stále snažil. Jedna ze skalních jehel se bleskově blížila. Pociťil jsem dotek smrti, jak do mne proniká. Najednou všechno zmizelo. Zase jsem seděl před krbem. Mlha pryč, skály pryč. Padal jsem vůbec? V krbu plápolal oheň a můj snový host na mne shlížel stále opřený o hůl.

„Necítil ses zrovna nejlíp, že?“

Nohy se mi trásly a tělo zaléval ledový pot. Nebyl jsem vůbec schopen se postavit, ani se nadechnout, abych mu odpověděl. Aniž by bral na vědomí mé pocity, pokračoval:

„To, co tě čeká, když se nebudeš snažit, potrvá mnohem déle. A taky to bude daleko horší. Poznamenal jsem tě, to aby sis svou zkušenost zapamatoval. Neloučím se. Až bude čas, tak se vrátím.“

Udeřil holí o zem a jeho tělo pomalu ztrácelo obrysy. Napřed nohy u země a konec hole, ty jako by začal překrývat prostor pokoje. Pak jeho boky a hrud' zahalená kabátcem. A nakonec hlava, z níž byly v přítmí a záblescích z hořícího krbu zřetelné jen oči. Oči, které mne upřeně pozorovaly. Tělo nebylo vidět, avšak pohled, ten pohled se mi zavrtával do hlavy. Do mozku se mi vpil hlas těch očí, který mi naposledy sděloval, že nesmím polevit. Pak zmizely i ty. Prudce jsem vydechl. Uvědomoval jsem si, že všechno je jen sen, že se ráno probudím, jak jsem doufal, a že se tomu zasmějí. Pokud jsem toužil po změně a neobvyklém světě, tak se mi obojího v posledních dnech dostalo více než vrchovatě. Ve snu jsem se pokusil na roztřesených nohou pomalu zvednout a dojít do koupelny. Rozsvítil jsem a to, co jsem uviděl, mne doslova šokovalo. Tvář v zrcadle byla sice moje, a přece jiná. Tam, kde rostly ještě ráno tmavé vlasy zvolna přecházející ve stejně tmavé vousy, dominovaly dva pruhy čistě bílého porostu. Zestárl jsem o dvacet let. Mé oči rámovalo síťové vrásek. Propadl jsem se do nevědomí.

Když jsem se ráno probudil, vedla má první cesta právě k zrcadlu. Bílé vlasy sice zmizely, až na nepatrný poprašek šedi, zato vrásky kolem očí zůstaly jako nesmazatelná vzpomínka na noční dobrodružství. Tak se mi to přece jenom nezdálo! Vybavily se mi veškeré detaily, zkrátka všechno, co se v mém rádobý snu odehrálo. To nebyl živý sen. To byla realita. To všechno se skutečně stalo, o tom jsem byl přesvědčen. Na nohou jsem se sotva udržel. Zřejmě pozůstatek strachu z noci. Uvařil jsem si čaj a odnesl jej ke

krbu. Rozdělal v něm oheň a usedl do křesla. Co se to se mnou děje? Přemýšlel jsem, obracel každý zážitek ze všech stran. Jak jen se smířit s takovou realitou?!

Přes den jsem vykonával různé práce na zahradě, ale stále jsem přemýšlel o tomtéž. Zcela automaticky jsem nařezal a uklidil dřevo, ačkoli jsem tuto práci soustavně odkládal a odkládal. Při řezání jsem několikrát zaznamenal v zorném úhlu neostrý blesk oné „poruchy“, jak jsem tomu jevu začal říkat. Stále víc to vypadalo, jako když se trhá záclona a dírou vidím něco jiného než vlastní realitu. Obvykle se porucha zjevovala směrem k lesu. Nabyl jsem přesvědčení, že odpověď by mi poskytla Anareta. Na druhou stranu něco ve mně říkalo, že se jí za žádnou cenu nesmím zmínit o svých zážitcích ze snu. No, zmínit se, pokud se s ní vůbec ještě někdy uvidím. Cítit bránu! Skutečně to myslela jako vůni, nijak přeneseně. To se mi tedy asi stěží povede. A co mínil snový přízrak tím, že mě čeká těžká doba? Musím mluvit s Anaretou! Musím přijít na to, jak ucítit bránu!

Schylovalo se k večeru. Rozhodl jsem se, že pečlivě prozkoumám okraj lesa. Ano, ten okraj lesa, kde jsem ji naložil do auta. Třeba budu mít štěstí a objevím něco nového. Nastartoval jsem a ujel těch pár kilometrů. Zastavil jsem na témže místě, kde jsem poprvé spatřil ty věže. A opravdu, u odpočívadla se doposud povalovala vyhozená lednička. Stmívalo se. Přesně jako tehdy. Zavřel jsem auto a vkročil do lesa. Bezbarvé šero. A jak se stmívalo víc a víc, moje oči už sice nedokázaly vidět barevně, ale jasně černobíle také ještě ne. Pro mě nejnepríjemnější doba ke koukání. Procházel jsem se pod stromy a nestačil zírat, jak bezohledně se lidé chovají k lesu. Nejen lednička, nýbrž i pytel s plastovými lahvemi. To nechápu! Když už si dá někdo tu práci, že odpadky sbalí do pytle, tak proč ten pytel pohodí právě v lese? Proč jej nevyhodí o kus dál do kontejneru? Přemítal jsem a zacházel stále hlouběji do lesa. V lese přece nemohu zabloudit, znám jej jako svoje boty. Otočil jsem se k autu. Oblohou projel záblesk. Aha! Už mě to ani nevzrušovalo. Další „porucha“. Trhlinou v prostoru jsem zahlédl věže. A porucha se znovu zacelila. Vítr si pohrával s větvemi stromů a ty mne s chutí skrápěly velkými kapkami. Rozběhl jsem se k autu. Nikde nikdo. V hlavě jsme měl jedinou myšlenku: Jak jen může vonět brána?

Noc už převzala vládu nad světem, když jsem přeskočil hluboký příkop oddělující silnici od lesa. Převracel jsem tuto otázku v hlavě ještě cestou na chatu. Alespoň jsem se prošel po lese, utěšoval jsem se znovu a znovu. Jenže ani kouzlo večerního lesa, ani pohled na nově opravený rybník nebyly schopny zahnat vtíravé myšlenky. Zítřka se vracím do Prahy zmaten více než před týdnem. Noc byla také bezesná. Dokonce i za přízrak bych byl vděčný, kdyby mi nabídl nějaké vodítko. Nic se však nestalo. Naprosto nic. Druhý den večer jsem před odjezdem provedl obvyklou kontrolu chaty. Nechtělo se mi odjíždět. V koutku duše mi blikala slabá naděje, že snad zažiji to, co minulý týden. Nikdo mne ale nestopl, nikdo mi nepodal vysvětlení. Jen nezodpovězené otázky mě vysávaly jako pijavice. Těsně před Prahou mne postihla poslední porucha. Právě jsem předjížděl, když tu jsem pravým oknem zahlédl shluk staveb a poblikávajících světel

před sjezdem na Loděnice a odbočkou ke Svatému Jánu. Tedy v místech, kde se nic takového nenachází! Potřásl jsem hlavou. Pro jistotu si dojdou k očnímu. Třeba mají ony sny a zážitky prozaičtější charakter. Vtom se do mne zahryzla vzpomínka na snový pád. A zahryzla se do vědomí takovou silou, až se mi napjaly svaly. Prudce jsem zpomalil. Cítil jsem totéž, co při pádu. Rázem jsem pochopil, že příznak to sledování myslel srtelně vážně. Zřejmě očekává, že něco najdu. Ale proboha co?!

A zase kolotoč práce, jednání, zábav, pokud na ně zbyl čas, a mezitím čas od času ony poruchy. Ve čtvrtek jsem zašel k očnímu. Vysvětlil jsem mu, co mě trápí. Pátravě mě pozoroval. Bylo na něm znát, že by mi raději doporučil jiného specialistu. Nahlas to však vyslovil poté, co mě nechal přečíst všechna ta písmenka střídavě jedním, potom druhým okem.

„S očima nemáte nic, nechcete raději doporučení na nervové?“ zeptal se při loučení.

„Nebo k psychiatrovi,“ navrhl jsem a hned se tomu zasmál. Poněkud křečovitě.

Doktor pokrčil rameny a upřel na mne zkoumavě zrak.

„Nebo tak,“ souhlasil suše.

Nebo tak. Ano, i tohle byla jedna z variant, jak na sebe pohlížet. Vtom se do mne znovu zařízl ten pocit pádu. Dobrá, dobrá, už nebudu pochybovat. Jen mi dej pokoj. Pokusím se tomu přijít na kloub sám.

Vracel jsem se k autu a nad Vltavou letěly k západu tři labutě. Jejich siluety se proti slunci černaly jako tuš. Tramvaje lomozily po nábřeží a lidé spěchali nevšímavě za svými povinnostmi i rozptýlením. Jako by se ve mně zastavil čas. Všechno to hemžení kolem bylo najednou nějak jiné, viděné černými siluetami letících labutí. Najednou se mi vybavil jeden prchavý okamžik, okamžik již dávno zasunutý kdesi v paměti.

Tehdy jsem byl ještě malý kluk. A zrovna nemocný. Asi dost. Musel jsem do nemocnice, nikdo mě nesměl navštěvovat, měl jsem asi nějakou infekční chorobu. Už si to moc dobře nepamatuji. Velmi nepříjemná zkušenost. Snad proto ji mozek automaticky pohřbil a navrstvil na ni tuny příjemnějších zážitků. Vzpomněl jsem si ale, že jsem dostával každé ráno balíček od maminky, takže mi ho musela přece předchozí den nějak doručit, anebo velmi brzy ráno. Maminku jsem neviděl už týden – to je pro malého kluka víc než věčnost. Tak jsem celý den sledoval sestru jako stín, dokonce jsem večer proto utekl i z postele. Přistoupila k malému oknu na konci chodby směřujícímu do dvora a otevřela je. Stála před ním skupinka lidí. Zřejmě rodiče nás dětí v nemocnici. Byla tam také moje maminka s balíčkem ovoce. Rozběhl jsem se k oknu a volal na ni. Strašně se mi stýskalo. Sestra si mě však všimla ještě dřív, než jsem mohl vystrčit ruku ven. Popadla mě a vzpouzejícího se odvěkla zpět na pokoj. A pak mi cestou hubovala.

Brečel jsem. A přišlo mi to tenkrát tak strašně líto, TAK STRAŠNĚ, jako kdybych už nikdy neměl své rodiče spatřit. A tehdy jsem cítil, ano CÍTIL tu divnou vůni nebo zápach a v ústech prazvláštní chuť. Cítil jsem vůni a chutnal chuť odchodu a odcizení.

Potom jsem měl dlouhou dobu různé zážitky sjaty s pachovým a chuťovým vjemem. Páchl jsem nemocí, znal vůni prohry, když jsem dostal od kluků výprask, poznal chuť studu, při němž se srdce svíralo, ale také vůni vítězství. Byly to chutě a vůně něčeho, co prostě nemůžeme nosem cítit a jazykem ochutnat. Tak tohle mínila Anareta, když říkala, že se musím naučit cítit?

S novou nadějí jsem odjel a těšil se, jak to vyzkouším. Jenže hned druhý den mi cestou na chatu ten nápad už nepřišel tak jednoduchý. Opět jsem se coural stejným místem v lese – a ne a ne si připomenout vůni a pach, které jsem předtím cítil. A že jsem je cítil, když jsem zastavoval stopařce, tím jsem si byl stoprocentně jistý. Vztekle jsem kopal do pohozených odpadků, pak se otočil na patě, otočil auto a vyrazil k Plzni. Kašlu na to, snažím se, ale nic. Rozhodl jsem se, že si ve svém oblíbeném klubu poslechnu trochu skvělé reprodukováné hudby a dám si něco dobrého k pití. Vracel jsem se zpátky v povznesené náladě, vyrovnán se všemi přízraky svých snů, skálopevně přesvědčen, že jsem schopen si poklábosit i s vysokou, která se v měsíčním svitu pásla na polích.

Odbočil jsem z hlavní a serpentinou pomalu vyjel k místu svého prvního setkání s Anaretou. Měsíc osvětloval silnici studeným modrým světlem a mně se po chvilce otevřel pohled na pole a kopce směrem na Prahu. Po zemi se válely cáry mlhy, tu ozářené měsíčním svitem, tu zase ztrácející se v lesní temnotě. Těla zvěře pasoucí se na polích jako by plula v čemsi étericky čistém, jako by byla zhmotněnými sny. Cítil jsem, jak všude kolem mne se doslova zhmotňuje vznešenost, a krása souznění celé přírody začala ovládat i mé pocity. Zastavil jsem. Na témže odpočívadle. A vystoupil. Auto stálo tiše, já také. Nechal jsem prostupovat okolní náladu a přírodu celým svým vědomím. Cítil jsem se být strašně maličkou, přesto však šťastnou součástí něčeho, co nechápu, ale za co jsem rád.

Zhluboka jsem se nadechl – a tehdy jsem cítil. CÍTIL JSEM BRÁNU, cítil příchut' oné noci, kdy jsem vzal s sebou stopařku, cítil jsem vůni padajícího sněhu s vodou. A do toho se vkradla i vůně tajemna, i chuť hovoru lesních stařešinů podobných živým bytostem v družném rozjímání. Rozpřáhl jsem ruce a v převládajícím přívalu spokojenosti a vyrovnanosti s celým světem jsem nemotorně tancoval se zavřenými víčky. Koupal jsem se v namodralém světle měsíce. Vdechoval a vydechoval a chutnal jsem pořád dokola tu zvláštní vůni, abych si ji vštípil do paměti. Anareta by měla radost, kdyby tu byla se mnou. Kdyby tu tak byla!

„No, je to dost, už mě pomalu přestávalo bavit sledovat tě,“ ozval se ten zvláštní hlas těsně u mého ramene.

Prudce jsem se otočil. Ano, stála tam! A za ní se mihotala matná záře dokořán otevřené poruchy. Pečlivě jsem si všimal rozmlžených okrajů, které jsem musel před pár týdny přehlédnout. Byly nezřetelné, mlha pomáhala skrýt rozostření, ale hranice tam byla. Spíše jsem ji jen tušil.

„Tak půjdeme? Nebo chceš ještě tančit?“ zeptala se s úsměvem.

„Nemusím tančit, jsem rád, že tě vidím.“

„Mohl jsi už dřív. Trvalo ti strašně dlouho, než jsi na to přišel. Určitě jsme se mylili, ale splním, co jsem slíbila. Pojd.“

Otočila se pryč od auta. Naposledy jsem se podíval na silnici a vyrazil rychle za ní. Po pár metrech jsem se ohlédl. Auto a silnice nikde. Zmizel i pocit rozostřenosti obrysů poruchy a ztratila se i chuť brány. Necítil jsem ji na jazyku. Zato jsem vnímal jiné chutě a vdechoval jiné vůně. Pečlivě jsem si je snažil vštípit do paměti. Třeba se mi budou ještě někdy hodit. Nebyl jsem už tak nervózní jako posledně a vykračoval jsem si za Anaretou skoro vesele. Stoupali jsem do mírného svahu. Anareta pochodovala ve svižném tempu vpřed. Po nějakých dvaceti minutách jsem byl celkem rád, že nemluvíme. Chůze se stávala namáhavější, ale i stoupání bylo příkřejší. Šli jsme mlčky asi hodinu. Tady někde už musí být kopec Maršál! Zním jeho okolí ze všech stran, nezahlédl jsem však jedinou povědomou cestu nebo průsek. Anareta nezpomalovala a bylo znát, že chce být na tom mně neznámém místě co nejdříve. Vysoké smrky nahradily silné duby, tu a tam prostřídáné borovicemi. Na východě se objevila slabá záře. Anareta prudce vydechla a zastavila se na okraji strže svažující se do hloubky asi dvaceti metrů.

„Jsme na místě, odtud je krásný výhled. A také tady můžeme v klidu začít. Co chceš vědět nejdřív?“ otočila se ke mně a sundala si kapuci z čela.

Chvilí jsem ji beze slova sledoval. Pak jsem si pomalu sedl na kraj strže a rozhlédl se. Anareta přisedla a mlčela také. Pozorovali jsme, jak se začíná světlo odrážet od vrcholků stromů. Zabarvovalo je do světlých a teplých tónů hnědé. Slunce stoupalo několik minut a ozařovalo svými paprsky stále více stromů a vyhánělo mezi nimi poslední zbytky noci. Naše výdechy se měnily ve zlatavou mlhu. Nezdálo se mi, že by byla taková zima. Právě teď jsem si potřeboval srovnat v hlavě myšlenky, abych se mohl ptát. Pořád jsem spoléhal na její slib, že mne naučí všechno, co může. Nejprve jsem se však potřeboval dozvědět, o co jde.

První paprsky dopadly na dno strže pod námi. Dole se mlha začala vytrácet a během okamžiku vběhlo do kotliny několik dívek. Vůbec se o nás nestaraly, přesto jsem z jejich pohledů poznal, že o nás vědí. Vtom mi blesklo hlavou: pokud je pravda, co mi VÍCEMĚRNÍ minule říkali, tedy že všechno, co vidím, je pouhou vizualizací, abych to byl schopen pochopit, musela být tato vizualizace neuvěřitelně složitým technickým zázrakem. Avšak ani Anareta, ani dívky dole pod námi nevypadaly, že jsou napojeny na nějaký přístroj, nevypadaly ani jako svůj holografický obraz. Pořád jsem nechápal, a proto jsem tiše sledoval rodící se ranní idylu v srdci lesů. Všiml jsem si, že z pravé strany kotliny, kde mi stromy zakrývaly výhled, přitékal potok nebo malá říčka. Tam zřejmě dívky směřovaly. Prohlížel jsem si jejich dlouhé vlasy, sledoval děvčata, jak mizejí pod příkrovem větví a hned se zase objevují. Škoda jen, že mi stromy narušovaly celkový dojem.

Zhluboka jsem se nadechl, a aniž bych se na Anaretu podíval, tiše jsem se zeptal: „Položil jsem tu otázku již jednou, ale nikdo jste mě nebral vážně. Proč zrovna já? A k čemu mě vůbec potřebujete?“

„Čekala jsem, že se na to zeptáš,“ odpověděla zadumaně po chvíli.

„Nemohu ti zodpovědět všechno, protože odpověď na to sama neznám. Mohu ti však nabídnout příběh, který ti snad vysvětlí, proč jsme se já, Hyleg, Almuten, dokonce i všichni ostatní rozhodli tě nechat procítat. Pokud ovšem chceš. Možná v něm najdeš odpověď, kterou hledáš. A možná ne, kdo ví?“

Odmělcela se. Hleděla na mne a vyčkávala. Ale já se schválně tvářil, že pozoruji dívky dole u potoka. Teprve nyní jsem zaregistroval, že odložily šaty a koupaly se v potoce jen tak. No, to je tedy nápad takhle v zimě. Avšak hned jsem si uvědomil, že můj ne zcela nevinný pohled nemohl uniknout Anaretě. Ohlédl jsem se. Pobaveně mě sledovala a její svráštělé obočí vyjadřovalo právě položenou otázku.

„Pořád tě poslouchám,“ vyhrkl jsem chvatně.

„No dobrá, i tohle se mi bude za chvíli hodit. Tak teď dobře poslouchej. Něco o nás VÍCEMĚRNÝCH jsi již možná vytušil. Všechno, co zde kolem sebe můžeš vidět, dokonce i těla těch koupajících se dívek, je jenom vizualizací našeho světa. Abys byl schopen pochopit skutečnosti, které se nedějí v čase, musíme ti zprostředkovat jejich pochopení vjemy tobě srozumitelnými. Proto se vizualizace zobrazuje jako v čase se odvíjející děj. Jestli se někdy naučíš správně dívat, spatříš i ty všechno tak, jak je, bez časové deformace. Proto tedy budu příběh vyprávět v termínech a v čase, jako by existoval. Ale opravdu jen pro tvé pochopení. Nicméně veškeré pro nás důležité toky se odehrávají ve změně emocí. To je pro nás jakási časová osa. A tak budou možná některé důvody k jednotlivým krokům z tvého pohledu nesrozumitelné nebo podivné. Řekněme tedy, že jsme před mnoha lety žili v tomto světě,“ a rukou opsala velký kruh, „vnímali pouze nárůst emotivního pole a vše se odvíjelo v naprostém pořádku. Interference z jiných úrovní jsme nevnímali, nebo jsme jimi byli ovlivňováni nevědomky asi jako vy.“

„My ale nejsme ovlivňováni jinými dimenzemi, naši vědci by na to dávno přišli,“ skočil jsem jí do řeči. Anareta se zamračila, zmlkla a třela si ruku o kořen nosu. Po chvíli pokračovala.

„Jste. A všimli si toho, jenže je nenapadlo tak jednoduché vysvětlení. Budu tedy muset začít jinak. Nejdřív ti objasním, jak je možné, že existuje brána, a co to vlastně je. Ano, asi to tak bude nejlepší, snad něco pochopíš ze vzájemného ovlivňování. Což je pouze jiný výraz pro interferenci.“ Náhle ji zaujaly koupající se dívky: „Dareo, prosím tě, můžeš přijít sem nahoru?“

Oslovená s úsměvem přikývla. Netrvalo to ani minutu a už jsem za sebou zaslechl kroky. Oba, já i Anareta, jsme se otočili. Překvapením mi poklesla čelist. Před námi stála zcela nahá dívka, kůži měla mokrou a z konečků prstů jí stékala v pramíncích voda a odkapávala na zem. I ve vlasech se jí třpytila. A z pokožky stoupala pára.

„Přeješ si, Anareto? Ráda bych se s ním seznámila, ovšem nevíme, jestli je to on,“ spustila Darea. „Navíc na mne dost podivně zírá,“ dodala poněkud důrazněji.

Cítil jsem v jejím hlasu pobavení, nezaznamenal jsem však sebemenší náznak studu. Rychle jsem sklopil oči. Byla krásná, nepopíratelně, ale to zřejmě nebyl důvod, proč ji sem Anareta přivolala. Navíc VÍCEMĚRNÍ asi umějí číst i myšlenky, když posledně několikrát hbitě zareagovali na mé úvahy.

„Nemusíš se obávat, nenutím tě seznamovat se s ním blíže,“ usmála se Anareta. Na slovo „blíže“ položila zvláštní důraz.

„Potřebuji tě jenom jako důkaz, jako názornou ukázkou.“

Vstala a rozhlédla se. Pak popošla pár kroků k skupině kamenů, jichž jsem si v ranním šeru nevšiml. Určitě jsme ale kolem nich museli projít. Slunce se už vyhouplo dost vysoko nad obzor. Odhadoval jsem, že by mohlo být tak osm hodin ráno. Anareta přistoupila ke kamenům, chvíli je zkoumala a poté se otočila k Dareji.

„Pojď si sem lehnout na znak,“ ukázala na kameny.

Všechny byly téměř stejně vysoké, asi tak do výše postele. Darea ulehla na zmrzlé balvany, kolem jejího těla začala stoupat pára. Ona však vůbec nebudila dojem, že by ji cokoliv studilo. Na rtech jí pohrával pobavený úsměv. Příznávám, že nemám zpravidla ve zvyku sledovat ráno v mrazivém lese nahá a mokrá dívčí těla ležící na kamenech, takže jsem přeskakoval očima z detailu na detail. Určitě bylo vidět, že mě pokus zajímá i jinak. Anareta mě podmračeně sledovala. Najednou zpod svrastělého obočí vyšlehl záblesk. To její oči se smály.

„Myslím, že si tuto ukázkou budeš ještě dlouho pamatovat,“ pravila pohlížejíc na Dareu.

Pak rozepla sponu na svém plášti, a jím zakryla celou spodní část těla. Od pasu si odmotala šátek ze zvláštní látky a rozprostřela si jej přes ruku. Nevyznám se v látkách, ale bylo to něco mezi záclonou, takovou, co se rozevlaje, když jdete kolem, a mezi hedvábím. Byla to látka, která obkreslí tělo jako tužka, a přitom o barvách nebo skrytých tajích neprozradí nic. Anareta zahalila zbytek Dareina těla, jen hlavu jí nechala vykukovat – vypadalo to, přímo jako by vyčnívala z kamenů. To by se ovšem nesměla pod tkaninou zřetelně rýsovat Dareina ňadra, linie jejího těla, boků a její klín.

Anareta mne zkoumavě pozorovala: „Všímáš si opravdu dobře toho, na co se díváš?“

Domníval jsem se, že mne chtějí přistihnout při nějaké, pro ně snad hříšné myšlence. Samozřejmě, že si všímám dobře. Kdo by si taky dobře nevšímal?!

„Klidně mi můžeš odpovědět,“ naléhala Anareta.

No dobře, třeba budu vypadat jako puberták přistížený u klíčové dírky ve dveřích k dívčím sprchám. Samy to chtěly, chtěly mne asi někam vmanipulovat, myslel jsem si tenkrát. Dnes vím, že to byla nejcennější ukáзка, jak vnímat. Bez ní bych nikdy nepochopil další události a souvislosti. Jenže tehdy jsem z toho cítil jen jakousi zkoušku erotiky.

„Není možné si nevšimnout tak krásného těla,“ řekl jsem hlasem trochu přiškrceným.

„A vidíš ho zřetelně a jasně?“ zesílila hlas Anareta.

„Naprosto jasně!“

„Se všemi detaily?“ naléhala neúprosně.

„Výslech? Dobrá. Tak tedy se všemi detaily bradavek, břicha, klína i nohou, chceš-li. Rád bych ovšem podotkl, že já nechtěl žádný striptýz,“ ozval jsem dotčeně.

„Nejsi u výslechu, chci jen, aby sis všimal maličkostí,“ usadila mne Anareta aniž by vůbec zaznamenala mou ironii na erotičnost situace.

„Jsi si skutečně jist?“

„Naprosto.“

„Dobrá, tedy se, prosím, otoč a jdi na chvíli k okraji svahu. Pravda, nemusel bys odcházet a mohla bych ti to předvést i tak, ale takhle to bude přece jenom přirozenější. Neohlížej se! Pokud tě mohu požádat.“

Poslušně jsem odkráčel ke strži. Děvčata se ještě koupala, pro závoj mlhy, který stoupal z jejich těl, však nebyla téměř vidět.

„Tak už se vrať,“ zaslechl jsem Anaretu. Otočil jsem se a zamířil zpět ke kamenům. Na zátiší se nic nezměnilo. Darea, přikrytá Anaretiným pláštěm a lehounkým šátkem, ležela ještě na kamenech a zvědavě po mně pokukovala.

„Co vidíš teď?“ udeřila na mne Anareta.

Co to proboha na mě zkouší?! Co je podstatou této zkoušky? Honilo se mi hlavou a já se snažil najít sebemenší rozdíly v poloze ležícího těla.

„No, možná má jinak nohy, ale nejsem si jist. Neříkala's mi, že si mám zapamatovat nějaké rozdíly. Možná je jinak rozprostřený šátek. Nevím, má to být zkouška fotografické paměti, nebo co?“ Opravdu jsem nechápal, co po mně vlastně chce.

„Co vidíš?“ odfrkla popuzeně.

„Nahé dívčí tělo, krásné, takové, jaké tu leželo před pár vteřinami. Darea se jmenuje ta dívka, nebo tak jí alespoň říkáš,“ odsekl jsem už také nazloben.

„Nějaké detaily jejího těla vidíš?“ vyzvíдалa dál Anareta.

„Samozřejmě, tytéž jako předtím. Ňadra, břicho, boky, klín a stehna. Stačí to přiznání? A jestli ti to vadí, tak si uvědom, že jsem normální chlap a ženské tělo se mi líbí. No a? Je na tom něco špatného?“ zaútočil jsem.

Ani se na mne nepodívala. Pokynula Daree. Od ležícího těla se oddělila její hlava, jak Darea vstávala z podřepu za balvany. Byla stále stejně nahá. Na kamenech nyní spočívalo bezhlavé cizí tělo. Darea kameny obešla a připojila se k nám, teď již se znatelným úsměvem na tváři. Nechápal jsem, co se tu hraje za hru. Anareta přistoupila k tělu a pohybem salonního kouzelníka lehce strhla jak šátek, tak svůj plášť. Na kameni tvaru ženského těla ležely pod šátkem dva citrony, klín a boky tvořily další kameny, křivku nohou zakrýval plášť.

„Jen se podívej, co jsi viděl. Takhle kvalitní pozorovací orgán máš. Nechci ti dokazovat, že tvoje oči vidí to, co jsou zvyklé vidět, a že lžou, když jim chci vnutit starý obraz místo nového, a že ho okamžitě a rády přijmou. Chci ti dokázat něco úplně jiného. To, že průnik trojrozměrného světa do dvojrozměrného průmětu může od různých vzorů vypadat stejně. To je podstata interference, chápeš? Nikdy nemůžeš vědět, co vytvořilo odraz v dvojrozměrném světě, protože vzor z vícerozměrného světa může být jiný, anebo může být složen z mnoha vzorů, které spolu vzájemně nesouvisí. Darea se ti líbí, proto nikdy tento příklad nezapomeneš, možná ti v budoucnu dokonce pomůže spoustu věcí pochopit. A teď si představ, že to byl jednoduchý příklad průmětu vlivů tvého trojrozměrného světa do dvojrozměrného. Ale ještě to není vůbec pravda, poněvadž jsem ti to musela předvést na látce o určité tloušťce. Nedokážeš pochopit, jak by to vnímaly bytosti žijící v opravdovém dvojrozměrném světě. Stejně tak interferuje trojrozměrný, respektive čtyřrozměrný svět tvůj s tím naším. Oboustranně. Nejsi schopen zjistit pravou podstatu jevu, jenom jeho obraz. Proto vaši vědci neumějí odhalit pravou příčinu, všeho, co se děje. Jenom její odraz. A proč ti to ukazují? Protože ani my neumíme přesně analyzovat odrazy vašeho světa v našem. Nebo dlouho jsme neuměli. Tak jako vy si neuvědomujete interferenci našeho světa do vašeho – a věř mi, existují ještě další.“

Upíral jsem oči na odhalený kámen s předměty, které jsem považoval za dívčí tělo. Pozvolna mi docházely souvislosti. Pokud lze takto ošálit smysly, pak i způsob uvažování může být chybný a ty chyby jsou tak umně skryty, že není v silách člověka na ně přijít a eliminovat je. Jestliže mi Anareta dokázala existenci vzorů ovlivňujících úroveň nižších systémů nebo na tuto úroveň pronikajících, co tedy může ovlivňovat cestu opačným směrem? Zeptal jsem se jí na to. Anareta opět usedla na kraj srázu. Spolu jsme sledovali, jak se ranní mlhy roztrhly a vítr je odvál do tmavých koutů lesa.

„Nevím, na čem bych ti vysvětlila, jak dvojrozměrný prostor ovlivňuje váš svět, mohu ti však poměrně snadno vysvětlit, jak působí váš svět na náš. Není to ovšem nic, co bychom věděli samo sebou. Třeba tě to překvapí, ale zjistili jsme to teprve nedávno. Naši myslitelé, jimž bys asi říkal šamani či kouzelníci, objevili to, že dovedete měnit směr toku emocí. Tento tok určující naši existenci je pro nás důležitý asi jako pro vás vzduch s časem dohromady. Musí se však vytvářet určitým způsobem a v určité kvalitě. Samozřejmě, v jeho tvorbě se objevují poruchy, které způsobujete vy svou činností, emocemi a celým životem.“

„Jak tomu mám rozumět?“ vyhrkl jsem poněkud zmatený.

„Snažím se o co největší zjednodušení. Představ si například toto,“ vstala a znovu přikryla kameny svým šátkem. A znovu se pod šátkem rýsovala dívčí postava.

„Vidíš plochu toho kusu skály, který tvořil břicho dívky? Pak tedy vidíš, že na mnoha místech se jej šátek vůbec nedotýká, a přesto působí na dva citrony představující řádra.“

Pořád jsem nechápal. Anareta se zachmuřila, bylo to pár vteřin, ale nevzdala se.

„Dobrá, tak jinak,“ shýbla se a zvedla ze země pár drobných větviček. Položila je pod šátek a chvilku tam něco kutila. Co, to mi zakrývala její postava. Potom se obrátila. Blízko pupku modelu dívčího těla stoupal proužek dýmu.

„Vidíš ten proužek dýmu? To je odraz maličkého plamene pod tím šátkem.“

Vtom rychle strhla šátek z balvanu. Na šátku se černala skvrna. Přidržela mi šátek před očima.

„A toto je stopa v dvojrozměrném světě. Jako když vy si něco usilovně přejete, až se celá vaše bytost k tomu přání upíná.“

„Asi myslíš třeba modlitbu, anebo výbuch vzteku,“ zabručel jsem polohlasně.

„...no, možná,“ na moment se zarazila, pak ale pokračovala, „určití lidé nebo určité bytosti vašeho světa umějí dosáhnout takových stavů myslí, že ovlivní výrazným způsobem tvorbu emocí na naší úrovni. A my ji pak zaznamenáme. Jenže většina z nás nedokáže určit původ a zdroj, jako vy nejste schopni určit původ některých dějů ve vlastním světě. Určíte pouze, jsou-li pro vás příznivé, nebo ne, a ještě ne u většiny. My také dokážeme jenom zaznamenat, zda jsou tyto emoce pro náš život prospěšné. Pokud tomu tak není, snaží se všechny bytosti, jichž se to týká, o nápravu škod. Pak můžete být zpětně ovlivněni. Například když jsem strhla šátek, ochladila jsem tím plamen, až zhasl. Přesně takhle dochází k vzájemnému ovlivňování světů. Mnohdy to chápeme jako nepřírozené jevy a mnoho z nich považujeme za zcela přirozené. Někteří vaši vědci se domnívají, že je dokáží vysvětlit. Zatím ovšem popisují pouhý průmět vzoru.“

Odmlčela se. Vypadalo to, že se ponořila do sebe. Soustředěně hleděla na potok. Dívky již odešly a on teď mihotavě odrážel koruny stromů, to jak se do něj opíralo slunce. Atmosféra toho místa byla prosycena zvláštní velebností a klidem. Cítil jsem, jak i já se uklidňuji, jak se zbavuji všech negativních myšlenek včetně pocitů podezření a strachu.

„Nyní ti tedy vysvětlím, proč vizualizace. Anebo, chceš-li, zprostředkování a překlad našeho obrazu světa do vize, kterou dokážeš pochopit. Jsi trojrozměrná bytost a nemůžeš tedy chápat naše spektrum vjemů. Neumíš se pohybovat v čase sem a tam jako my, a proto ti musíme nasadit jakési brýle, jež zastíní to, co bys nebyl schopen pochopit. Podobá se to vaší televizi.“

V jejím hlase jsem zachytil osten opovržení, nebo snad smutku. Vzápětí však pokračovala: „Rozumíš tomu, co jsem ti doposud vysvětlovala? Teď ti ukážu, jak to vypadá doopravdy – bez takové pomocné berličky.“

A mávla rukou. Ve zlomku vteřiny zmizel svět, jež jsem znal, Anareta byla docela jinou bytostí. Cítil jsem zvuky, chutnal barvy, prohlížel si svět podobající se ploché desce, na níž se objevovalo z toho starého, mně důvěrně známého pouze to, co jsem chtěl vidět: galaxie, stromy, města, ale všechno ve sledu, který jsem nechápal, a převracelo se to od zničení po vznik a od smrti k narození. Opravdu jsem nebyl s to porozumět

celé té škále možností a možných kombinací směrů času. Když jsem zahlédl stromy, spatřil jsem i bytosti, které byly jejich vzorem a jejichž činností a prostou existencí stromy vznikaly na naší úrovni. Mozek některé vjemy odmítal vůbec registrovat. Měl jsem dojem, že se mi hlava rozskočí. Už jsem skoro ztrácel vědomí, když tu se svět zase vrátil do podoby mně důvěrně známé. Seděl jsem opět s Anaretou nad strží a zíral na koruny lesních velikánů.

„Tak, teď jsi spatřil náš svět. Vidíš, že vizualizace je nezbytná, abych s tebou mohla vůbec komunikovat, abych ti mohla objasnit, co od tebe vlastně očekáváme.“

Až dlouho po tomto rozhovoru jsem dokázal vidět a chápat pětirozměrný svět, avšak kvůli dalším detailům tohoto svého životního příběhu budu i nadále používat příklady a jakousi vizualizaci. Použiji tedy zase příklady a časovou osu pro lepší pochopení, jako to dělala Anareta, když mi vytvořila překladatelskou komůrku vjemů a nechala mne v ní hodně dlouho. A to i poté, co jsem spoustu věcí pochopil.

„A co se teda ode mě očekává? Proč jsi mě tenkrát zastavila na kraji lesa?“

„Náš moudrý, jak mu říkáme my, něco mezi šarlatánem, vědcem a čarodějem, tak byste ho nazvali vy, zjistil, že dochází k závažným poruchám našeho pátého rozměru – emocí. A tedy i ke zkrácení naší existence! Mnoho našich prostě zmizelo!“

„Jak zmizelo?“ skočil jsem jí do řeči.

„Zkrátka přestali existovat v té formě a s těmi vlastnostmi, jak jsme u nich byli zvyklí.“

„To se u nás děje pořád, lidé například hubnou nebo se učí. Jsou každý den jiní.“ Anareta se usmála: „Nemám na mysli normální životní vývoj. Smrt u nás znamená ztrátu identity, ztrátu právě toho principu, jímž můžeme ovlivňovat světy pod a nad naší úrovní. To je pro nás smrt. Existujeme, jenže jako bezduché stroje. Jako prázdné nádoby. Auto, které se bez člověka rozjede samo po silnici, v tvém světě také nemá smysl existence. Může navíc všem ostatním způsobit značné problémy – i smrt. Obobně působí takto zemřelí u nás. Zkáza se rozšiřovala víc a víc a nikdo netušil proč. Žili jsme jako vždycky, využívali proudy pozitivní energie a usměrňovali proudy negativní emocionální energie, aby náš svět setrval v rovnováze. Asi tak, jako když vy dýcháte. Jenomže tehdy se začaly objevovat spousty takových poruch, které jsme nedokázali vstřebat. Zároveň se začaly šířit zvěsti, že někdo z nás se snaží o jakýsi posun na vyšší dimenzi vytvořením jediného toku energie. Proto začal měnit vše ve svém okolí na neživé. Dlouho moudří pátrali. A nás stále ubývalo a přibývalo neživých, až situace dospěla do stadia, že hrozí zánik nás samých. Moudrý Gharm objevil, že veškeré změny pro nás životně důležitých energií jste schopni produkovat vy. Sám však nedokázal vypátrat, odkud a jak se šíří nevyváženost. Mnozí mu to nevěřili a dodnes nevěří. Hylega jsi viděl – ten se s ním jen hádal. Na řadu věcí měli různý názor. Ale Gharm měl i přímé nepřátele. Většina z nás byla přesvědčena, že je cesta sjednocení, jak se mezi námi začalo zániku říkat, třeba správná.“

Anareta se odmlčela. Dlouho bylo ticho. Už už jsem se chtěl zmínit o přízraku, který mne pronásledoval ve snech, ale jakási ledová ruka mi sevřela hrdlo tak, že jsem nemohl vydat ani hlásku. Dobrá, nebudu o něm mluvit, ať je to kdokoliv.

„Protože byl Gharm takový, jaký byl, nikde nevydržel dlouho a nikomu nesvěřil nic z toho, na co přišel, nemá tudíž žádného pokračovatele.“

„A to vy si navzájem nepomáháte? A co školy a podobně?“ podivil jsem se.

„Školy?“ usmála se.

„Školy jsou našim životem. Žijeme v oddělených národech, jak byste řekli vy. V rámci jednoho národa existuje spousta vesnic nebo měst, kde každou potřebnou životní činnost zajišťuje specializovaný klan. Gharm byl hlavou klanu moudrých. Poněvadž nebyl ještě tak starý, nebáli jsme se, že by se vědění mohlo ztratit. Vědění je u nás druhou nejžárlivěji strážnou hodnotou. Proto se nediv, že Gharm nechtěl nijak zvlášť upozorňovat, že hledá původce nevyváženého toku. Hyleg i já jsme se s ním mnohokrát zlobili. Hyleg jako náš vůdce v běžném životě, podle vás velitel armády, nebo tak něco, buduje ochranu nás všech jen ze zlomků toho, co si kdo od Gharmova zmizení pamatuje. Jenom najít tebe, jehož Gharm označil za toho, kdo může pomoci, trvalo skoro dvě stě pokusů. A to si ještě část z nás myslí, že hledáme Gharma samotného.“

„A kdy ten váš Gharm zmizel?“ zeptal jsem se.

„...“ odvětila zcela nesrozumitelně, „aha, já zapomněla. V přepočtu na váš čas asi čtyřicet let nazpět. Nedá se to přesně určit podle vašeho kalendáře, nemáme styčné body času.“

Celé to bylo velmi podivné, přesto mě to zajímalo čím dál víc. Jestli byl Gharm nějaký starý mastičkář pozemského typu, pak to byl pěkný vykuk. Držel tyhle lidičky hezky na uzdě silnými řečmi a profitoval z toho. Nebo taky ne, kdo ví? Tady v tom světě, a že jsem v jiném světě, o tom jsem už přestal pochybovat, patrně platily jiné zákony a jiná pravidla. Toužil jsem dozvědět se co nejvíc. Když chcete vyhrát, musíte se naučit pravidlům protivníka!

„Neslibovala jsi náhodou, že mě naučíš všemu, co sama umíš?“ Anareta sebou trhla, očividně jí nebylo příjemné, že jsem připomněl její dřívější, možná neuvážený slib.

„Tenkrát jsem si myslela, že jsi někdo jiný.“

„A kdo jsem měl být?“

„Tak já ti to dopovím. Když s námi Gharm jednou mluvil o nebezpečí zániku všech okolních národů vlivem změny v toku emocí, zmínil se, že existuje celá řada úrovní světů, ale že nesmíme opomenout vás, HAUZÁKY, jelikož máte hodně vlastností, jež nám mohou pomoci. Například vnášíte do našeho světa pro nás tak potřebné emoce. Na druhou stranu i ty, které nás ničí. Výhodou ale je, že projevy vašich myslí mohou ovlivnit náš svět. Další je třeba schopnost zkoumat a učit se. Gharm dokonce tvrdil, že jste natolik schopni se učit, že jednou budete umět procházet z jedné dimenze

do druhé, aniž by vám strážci brány museli otvírat. Byl to tak převratný názor, že se kvůli němu Hyleg s Gharmem dlouho přeli. Odtud pramení Hylegova nedůvěra ke Gharmovým závěrům.“

„A jak bychom toho měli podle Gharma dosáhnout?“ zajímal jsem se hned živě. Slunce stálo na obloze jako v poledne, ale na východě se začala shlukovala mračna.

„Gharm nám nikdy nevysvětlil, jak byste toho mohli docílit, usuzuji, že jen z vlastní výuky. Nejdříve jsem se jako strážce brány musela naučit vytvořit si u vás tělo, nebo alespoň zdání tohoto těla. Vzpomínáš si, jak jsi mne poprvé uviděl? Nikdy jsi na mne nesáhl, dodnes však věříš, že jsi vezl stopařku. Na sedadle v autě však po mně nezbyla žádná mokrá stopa, že? Ani jsi to nezkontroloval. Protože mé tělo je jen nedokonalý obraz vašich těl, jak jej promítám do času. Kdybych trochu víc cvičila, mohla jsem mít u vás stejné tělo jako vy. Jenže znáš to, učení nebylo mou silnou stránkou. Ze dvou sester jsem jediná, která umí otvírat a zavírat bránu do nižších úrovní. Ostatní jen vědí, že to jde. Projít mohou, když je pustím, ale sami nedokážou bránu ani otevřít, ani přesunout. A jako paní brány tě nemohu naučit, JAK se to dělá, je to tajemství našeho klanu. Měl bys asi začít jako já. Musíš si vytvořit živé tělo na naší úrovni. Víš sám, jak vypadáš, když nevytvořím zviditelnění. Jsi jako cár mlhy. Fuj!“ Anareta se na oko opovržlivě usmála.

„Dobrá, řeknu ti jenom začátek, podle toho, jaké budeš dělat pokroky, uvidíme, co s tebou dál. Škoda, že nejsi ten pravý, jinak by tě už cvičili jen ti nejlepší ve všech našich dovednostech. Takhle musíme s Almutenem znovu hledat Gharmovo znamení, pokolikáté už, dokud je nenajdeme,“ povzdechla si zklamaně.

„A jaké znamení měl Gharm zanechat?“ snažil jsem se z ní vytáhnout kloudné vysvětlení.

Chvilí mne sledovala očima, a jako by se odhodlala k porušení nějakého tajemství nakonec zdráhavě odvětila: „Dobrá, když jsi nás dokázal vnímat, tak ti to tedy povím. Gharm kdysi předpokládal, že by mohl buď zmizet, nebo padnout za oběť těm, kteří se snaží o sjednocení. A prohlásil, že kdyby k tomu došlo, ať hledáme kerpa²⁾ mezi moudrými HAUZÁKŮ. Sdělil nám ještě pár věcí o povaze, a zejména emocích HAUZÁKA, jenž nám má pomoci a má být kerpem – poslem, neporazitelnou bytostí a současně i zbraní v jedné osobě. Bohužel, takový ty nejsi. Nejprve jsme hledali mezi vědci vašich národů, zbytečně. Naposledy jsme se nechali vést emotivní stopou, již nám naznačil. Byl jsi přesně stoprvní pokus – a opět neúspěšný. Nedovedeš si představit, jakou to dá práci najít stopu mezi vámi na Zemi.“

Pomalu mi začalo docházet, oč jim jde. Mají asi skutečně vážný problém, když tomu věnují takovou pozornost.

„A kolik lidí už jste k sobě přivedli? Z těch sta pokusů myslím,“ zeptal jsem se, zatímco jsem pozoroval, jak se obloha zatahuje stále víc a víc. Anareta také sledovala obzor se vzrůstajícími obavami.

2

Kerp – bojovník, ochránce používající staré zapomenuté síly.

„Mnozí ani nezareagovali, spousta se jich sem vůbec nedostala. A ti, jimž se to povedlo, měli sice základní předpoklady jako ty, ale znamení Gharma ne.“

„Ale jak jste to poznali?“

„Gharm byl zvláštní. Kdyby někoho připravoval jako svého zástupce nebo pomocníka, nikdy by ho nenechal bez znalostí svého umění alespoň v základní míře. Ty se neumíš bránit a nejsi vůbec schopen dotvořit si tělo. Proto tedy nemůžeš být tím silným, jehož Gharm předpověděl.“

Anareta zamračeně hleděla na horizont. „Něco se blíží,“ zahučela polohlasně.

„Ale neřekla jsi ještě nic o tom, jak si tělo vytvořit.“

„Tak dobře. Pokud si chceš vytvořit tělo i na naší úrovni, musíš umět ovládat to své vlastní. Bude-li to tvá vůle, musí tě poslechnout každý atom tvého těla. Chceš-li je rozložit na atomy, rozloží se. Chceš-li je znovu složit, složí se. Je to přece tvůj nástroj, tvé tělo, tak tě musí poslechnout.“

„To je přece nesmysl, to nemůžu nikdy dokázat!“ skoro jsem vyskočil.

„No právě, tahle myšlenková blokáda ti vždycky zatarasí cestu. Musíš si položit otázku, kdo z vás dvou je pán a kdo sluha. Ty, anebo tvoje tělo? Musíš se k sobě chovat jako k nezávislému souboru sobě rovných buněk, molekul a atomů. Napřed jej musíš prodchnout citem a emocemi. Uvidíš, že se toho dá docílit. Ale jenom usilovnou prací a pevnou vůlí!“

Nevěřičně jsem kroutil hlavou a vstřebával, co mi právě řekla. Jak asi mám tělo rozložit a zase složit? Stejně to bude jen na naší úrovni.

Proto jsem namítl: „I kdyby se mi to nakrásně podařilo, tak jen v našem trojrozměrném světě, s vaším to nebude mít nic společného.“

Anareta netrpělivě potřásla hlavou a horizont pozorovala s ještě větším zaujetím.

„Tak to není! Nemůžeš dokonale ovládat nic, když k tomu nemáš vztah. S tělem je to stejné. Musíš je cítit, mít je rád. Musíš vytvořit kladný vztahový náboj mezi každou buňkou svého těla, každým atomem a svým vědomím, tedy vůlí. Jen tak tě začne poslouchat. A ten náboj je již součástí našeho světa. Tak se staví tělo. Ale většina z vás to stejně za svůj život nestihne. Takže ti to vyprávím skoro zbytečně.“

Anareta vstala a nervózně upírala oči k tmavnoucímu obzoru a roztahujícím se černým mračnům. Najednou ztuhla. Vztáhla ruce nad hlavu a prudce je spráskla. Mezi dlaněmi svírala jakýsi předmět, nerozeznal jsem, co to bylo. Ozval se ostrý temný zvuk, jenž mi rozvíbroval všechno v těle. Dole pod kopcem se začaly míhat postavy. Jedna z nich rychle vyběhla až k nám.

Hyleg si mne ani nevšiml, stál po boku Anarety. Trásl se vztekem, letmo na ni pohlédl a obořil se:

„HAUZÁKOVI se věnuješ, ale že se blíží SJEDNOCENÍ, to tě nezajímá!“

A zlostně začal vykřikovat nějaké nesrozumitelné rozkazy. Dole se houfovaly postavy. Napříč scénérií přebíhaly častěji a častěji mně známé poruchy. Chvillemi jsem zahlédl dole v údolí houfy ozbrojenců, chvílemi zase rotující a měnící se

kotouče různobarevných mlh. Kolem se rozeznával podivný hukot. Tvořily jej takřka neslyšný šepot, vzdálené burácivé vytí vichru a hluboké hučení, ne nepodobné ozvěně vzdálených výbuchů.

V těch nejhlubších tónech, které se nacházely snad až za prahem slyšitelnosti, znělo cosi, co rozechvívalo představivost, ba dokonce i vnitřnosti, svými pomalými vibracemi. Dalo se to téměř nahmatat. Viděl jsem, že většina se chová jako stádo bez pastýře. Sice se chtěli bránit něčemu, co jsem neznal, ale nevěděli přesně, kdo, co a jak má dělat. Hyleg by byl třeba dobrým vojevůdcem v normální bitvě z našeho světa, jenže tady ho nikdo moc neposlouchal. V davu pod strží jsem zahlédl i Dareu, oblečenou a bez svého letmého úsměvu na rtech. Byla značně vyděšená, ostatně jako skoro všichni.

„Zavolej Almutena a další,“ Anareta se obrátila vzrušeně na Hylega, „a nech moje starosti mně. Dokáží se o své záležitosti postarat.“

Rukou, v níž držela mně neznámý předmět, opsala kruh. Hyleg mě sjel pohledem a zlostně dupl nohou. Přesto však beze slova odběhl.

Anareta mi ve velkém spěchu začala důrazně vysvětlovat:

„Je možné, že už nikdy nic neuslyšíš, protože za okamžik zemřeš, ale přesto, pro tu malou šanci, teď dobře poslouchej. Tělo se oživuje cvičením, a to tak, že si představuješ v každé jeho části světlo a teplo. Jako by tělo zářilo vnitřním světlem. Musíš procítit každou buňku, do každé tepny a každé vlasečnice musíš to světlo a teplo vůlí přinést. Stačí si představovat plamen nejdříve na kůži, pak pod kůží, vždy na malém kousku těla. Začíná se od nohou, protože nohy tě nosí po světě, a pokračuje se dál až k hlavě.“ Vzápětí se otočila a odcházela.

„Počkej,“ křičel jsem na ni.

Anareta stála již na svahu, přesto se na mne zahleděla.

„Poslyš, jak dlouho mám takhle cvičit, než se projeví výsledky?“

„Nevím, jak je to u vás HAUZÁKŮ, u nás jsme v dětství takovýmto cvičením věnovali jednu dvacetinu každého dne. Začínali jsme právě od chodidel, pak následovaly nohy až ke kotníkům, ke kolenům a tak dál. Třeba se ti to povede i dřív než nám, než jsme oživilí jednu nohu ke koleni, trvalo nám to ve vašem pojetí celý rok,“ oznámila mi posměšně.

„A neboj se, že nepoznáš, když bude oživená. Poznáš. A teď někam zalez, schovej se! Nemám čas tě odvést zpátky, musíme se bránit.“

Hukot se stal nesnesitelný. Běžel jsem za Anaretou. Kolem pobíhaly nejasné postavy a poruchy ve vidění se objevovaly stále častěji. Celá obloha byla temná. Mezi stromy jsem zahlédl šedivé bytosti. Držely v rukou jakési žhnoucí a praskající předměty ve tvaru poloviny loukoťového kola. Vypadalo to, že půlbruč je jedním živým elektrickým výbojem. Rychle jsem utíkal ke skále, doufal jsem, že se tam ukryji v nějaké jeskyni. Tohle přece není můj problém, nechci se do ničeho namočit! Proč bych jim měl pomáhat, když tomu ani pořádně nerozumím.

V ten okamžik se přihnala první vlna nájezdníků. Prostranství od skály až k patě lesa bylo rázem modrošedé. Spatřil jsem několik známých VÍCEMĚRNÝCH, jak se jich dotkla obruč těch podivných útočníků. Okamžitě znehybněli a získali šedou barvu, přesně takovou, jako měli sami nájezdníci.

Uprostřed útočících šiků jsem zahlédl vysokou postavu s rozevlátými vlasy. V ruce třímala zbraň, ale jinou než ostatní. Jakýsi meč, anebo luk. Nedokázal jsem to k ničemu přirovnat. Z obou konců rukojeti se rozbíhala do oblouku vytažená čepel podobající se té u turecké šavle. Jiskřila stejně jako oblouky útočníků, navíc však vydávala syčivý zvuk. Kolem mne prolétla Anareta s jakousi vysokou holí a za jejím pasem jsem rozeznal otevřenou okovanou brašničku. Tu, co jsem si tak neopatrně prohlížel, když jsem se poprvé setkal s Hylegem u Dračí skály. Zahlédla mne koutkem oka.

„Zmiz někam, nemohu tě provést branou zpět, zemřeš tu,“ křikla na mě a běžela honem dál.

Zalezl jsem ještě hlouběji mezi kameny. Přišlo mi to celé neskutečné. Pořád jsem nemohl uvěřit, že by mi něco doopravdy hrozilo. Kolem se ale zuřivě bojovalo. Hyleg, Almuten a Anareta stáli ve vrcholech pomyslného trojúhelníku, každý na jednom konci strže a uprostřed kotliny, a měli v rukou ty vysoké tyče. Ano, vzpomněl jsem si, vypadaly jako berly, nahoře byly i tak zakroucené. Uprostřed se něco třpytilo, snad kámen, ze kterého se k další berle vinula tenká zářivá elektrická stuha. Takto byly všechny tři berly propojeny. Od dvou krajních se začala podél stuhy odlupovat jemná síťovina a rozprostírala se nad hlavami útočníků jako široký bič ze záclon složených z tisíců drobných jiskřiček čistého ohně. Ten bič najednou nehlučně padal. Každý, koho se dotkl, rázem znehybněl a jeho kolo v rukou zhaslo.

Nepřátel však stále přibývalo. Anareta s Almutenem a Hylegem ještě několikrát rozeseli zkázu mezi útočníky, jenže další a další řady se valily z lesa. Jejich vůdce si všiml, že část jednotky byla zneškodněna, a zařval. Jeho řev se nepodobal ničemu, co bych znal. Pokud měl mít bojový pokřik zastrašující účinek, vyšel dokonale. Poprvé jsem pocítil, co to znamená, když tuhnou svaly hrůzou a krev v žilách. Velitel chvíli podmračeně sledoval bitvu na planině a pak vykřikl příkaz zadním vojům. Přední řady se začaly roztahovat do šířky, obklíčily celou mýtinu od strže až k potoku. V zadních řadách zavládlo vzrušení. Pro tmou a stromy jsem neviděl, co se tam děje. Brzy nato však začaly jedna vedle druhé dopadat jakési zářivé sítě na místo, kde krátce předtím stála Anareta. Po dopadu se rozvinuly a jako chapadla obrovských chobotnic se snažily najít v nejbližším prostoru svůj cíl. Při každém pohybu vydávala jednotlivá vlákna syčivý zvuk a zem v jejich stopách náhle ztmavla.

Anareta už zatím kryla poslední řady prchajících VÍCEMĚRNÝCH. Ani Hylegovu, ani Almutenovu berlu jsem již nespapřil. Nemohl jsem se vůbec pohnout. Zleva, odkud mne Anareta přivedla, vyběhl houf dívek. Týchž, co se ráno koupaly v potoce. Darea byla mezi nimi. Vůdce nepřátel si jich okamžitě všiml a škodolibě se uchechtl. Zadní

řady jeho vojska právě obklíčily celý prostor. Děvčata neměla, kam by utekla. Vykřikl něco na své lidi a já ke svému úžasu zjistil, že mu rozumím.

„HAUZÁKA nemáme, aspoň je chytte,“ a rukou ukázal směrem ke svým lidem. Byl jsem v šoku. Proč chtějí mě? Do čeho jsem se to zase zapletl? Někteří útočníci sledovali Anaretu a VÍCEMĚRNÉ. Další tři nebo čtyři se rozběhli k dívkám. Jakmile se jich dotkly obruče žhavých kol, dívky jako by se přikrčily a změnily barvu. Do jejich výrazu se vkradl přízrak smrti. Nevěděl jsem, co mám dělat. Poslední dvě z celého houfu byly ještě schopné utíkat. Vedle nich dopadaly loukoťové zbraně, jak je útočníci házeli. Sykotem zvětšovaly svůj obvod, až obsáhly již zasažené dívky. Darea s přítelkyní hbitě uskakovaly, sil jim však kvapem ubývalo. Viděl jsem, jak se jejich těla napínají.

Najednou mi porucha přerušila jasné vnímání situace na bojišti a zřejmě i zatemnila můj úsudek. Viděl jsem jen barevné rotující spirály čisté energie. Pak se na zlomek vteřiny vidění vrátilo a já koutkem oka zahlédl, jak se k Darei blíží velitel útočnicků. Oslepen vztekem jsem vyskočil z úkrytu a vyrazil proti němu. Všechno kolem najednou podivně ztichlo. Jako by se zmrazilo. Překvapeně jsem dobíhal ke šklebící se postavě. Darea vykřikla. Spíš v úžasu než strachem o sebe. Zdolal jsem polovinu vzdálenosti mezi námi, když vtom se ke mně řítily z boku dva útočníci s loukotěmi. Nebyl čas na hrdinství, padl jsem na zem, abych se vyhnul úderu. Byl jsem tehdy strašně neohrabaný – ale i hloupý. Samozřejmě, zareagovali rychleji než já! Sklonili zbraně. No a já jim ležel u nohou! Už jsem nemohl utéci. Bezmocně jsem se bránil rukama. Mé ruce pronikly jakýmsi chmýřím, prsty marně tápaly po něčem pevném. V uších mi zněl smích jejich velitele. Dostal jsem strašný vztek, že umřu úplně zbytečně! Náhle jsem nahmatal něco pevného a sevřel to vši silou. Trhl jsem rukou, protáhl se pod nohama útočnicků a hnal se k nepřátelskému vůdci.

Rozkročen mne klidně očekával. V ruce držel svou podivnou syčící dvoubřitou zbraň. Vrhł jsem se mu po krku. Zbraň mne ale zasáhla přesně do hrudi. Když jsem se propadal v bolestech do tmy, zaregistroval jsem pouze dvě věci: neuvěřitelně odporný hlas, který mi syčel do ucha, že postupu sjednocení nezabrání ani HAUZÁK vyučený Gharmem, ani jeho další přísluhovači, a ještě Dareu s přítelkyní, jak běží po vrcholu srázu, tam, kde se nacházely pokusné kameny z ranní výuky. Celý svět se mi vzápětí rozpadl na rotující kotouče barev, které neustále zpomalovaly svůj pohyb. Pokusil jsem se o křečovitý úsměv. Alespoň něco jsem dokázal. Maně jsem si uvědomil, jak se Almuten divil mému holedbání, že jsem Anaretě pomohl. Mohl jsem se učit, to ano. Ale pomáhat jen tehdy, až budu něco umět.

„Ta bolest a spirály, jejichž rotace se stále více zpomaluje, budou asi předzvěstí života pozvolna prchajícího kamsi do neznáma,“ pomyslel jsem si a chtěl pohnout rukou. Neměl jsem ruku. Chtěl jsem si prohlédnout místo, kam mne řála ta podivná zbraň. Neměl jsem žádnou hrud'. A spirály se sotva otáčely. Chtěl jsem usnout, ale nemohl jsem zavřít oči. Neměl jsem oči. Spirály se pomalu zastavily. Byl konec!

Opět snový návštěvník a první setkání s londýnským Georgem

Tak-----tak-----tak-----tak.

Tma.

Tak-----tak-----tak-----tak.

Záblesky.

Tak-----tak-----tak-----tak.

Po strašně dlouhé době, neměl jsem podle čeho ji změřit, jsem si uvědomil, že vnímám jakási světla. No světla, spíš světýlka. Malinkaté hvězdičky v úplné a naprosté tmě a prázdném prostoru.

Tak-----tak-----tak-----tak.

Hvězdička se sice chvěla, přesto však slabounce a vytrvale blikala s úporností buldočího štěněte. Vnímám jsem její záblesky, mihotání nepatrného bodu v naprosté tmě. Upínal jsem se k tomu světélku. Bylo poslední droboučkou částíčkou mého vědomí. Usilovně jsem se snažil sebrat dohromady svoje myšlenky a vzpomínky. Nevěděl jsem, kdo jsem, kde jsem, co jsem. Mohl jsem být stromem, kamenem, mrakem, mohl jsem být čímkoliv. Bylo mi jedno, co jsem. Hlavní bylo, kde je zbytek mne a co tedy vlastně jsem. Světýlko začínalo nabývat ostřejších kontur. Už jsem neupínal pozornost pouze na ně. Zaregistroval jsem melodii jakési písničky. Měla hanlivá slova a zněla tak, jako by si ji prozpěvoval opilý povaleč před hospodou. Byla o mně. Snažil jsem se soustředit na okolí kolem své hvězdičky.

Přede mnou se rýsovala něčí silueta, jen nepatrně světlejší než tma. Stála, v rozmlžené ruce divnou dlouhou hůl. Odněkud bych měl znát jak tu postavu, tak onu hůl. Světla. Průhledné tělo obepnuté páskem. U pasu jsem zahlédl ještě cosi. Světlý splývavý plášť nebo snad tóga. Pokrčila rameny – a opět jsem slyšel písničku. Slovo *hlupáčku* se rýmovalo se slovem *na háčku*. Nebo taky *naháčku*. Nevěděl jsem, proč se mi tak vysmívá. Jak zpívala, skákala po místech v černé tmě nerozeznatelných. Hlupáčku – a skok. Pomlka, možná vteřina, možná roky. Naháčku – a skok. Snažil jsem se zaostřit na ta místa, kde skákala. Nic nebylo vidět! Ba ne, něco se po každém doskoku nepatrně zahoupalo a začalo vydávat slabou, takřka neznatelnou zář. Postava se zastavila:

„Jak dlouho se hodláš válet, pitomče?“ houklo to stvoření. Aniž by čekalo na odpověď, pokračovalo ve svém podivném tanci po temných bodech za zpěvu odrhovačky oslavující mou neschopnost. Co skok, to nová hvězdička třesoucí se v chladu tmy.

Vztáhl jsem tenounký úponek své vůle k nejbližšímu mihotavému bodu a pokusil se jej uchopit. Jako bych se snažil zahrát štěně. Z mihotavého bodu se stal další střípek mého vědomí – už jsem si vzpomněl, kde jsem viděl tu hůl. Někdo ji držel v ruce. Natáhl jsem se k jinému střípku – a další a další vzpomínky se mi zjevovaly v paměti. Také jsem měl jakési končetiny, možná. Nemohl jsem si vybavit, jak vypadaly. Křídla? Nevěděl jsem, co jsou křídla, ani jak vypadají. Že by přece jen křídla? Když mi to nic neříká, tak asi ne. Nohy? To slovo jsem už slyšel. Co znamená, jsem ovšem netušil.

Postava se stávala zřetelnější. Mohl jsem rozeznat její jízlivý postoj. A zase skoky. Ta odporná, směšná písnička! Nové a nové body se rozsvěcovaly. Postavička se zmenšovala a zvětšovala tak, jak skákala po světých místech vesmíru. Jen její písnička zněla pořád stejně.

Občas pronesla: „Vstávej , troubo.“ A znovu si propěvovala a poskakovala, jako bych tam nebyl.

„Copak jsi neschopnej, hlupáku? Nejsi, tak se nevnučuj!“ odušilo to odněkud z druhého konce barevné spirály.

A kde se vzala ta spirála? Co to vůbec je? Plné barevných teček, hýbe se to, zároveň se majestátně otáčí jako velký dětský větrník. Ha, asi hračka!

„Jak jsem mohl vědět, že je to hračka?“ napadlo mě vzápětí.

„Jo, je to hračka, pro malýho hloupýho a neschopnýho pitomce. Zkus si sáhnout! No jen to zkus!“ zaječel mi přízrak z mých snů přímo u ucha. A hned již poskakoval, kroutil se a hulákal jak na lesy na druhé straně spirály.

„Můžu, jsem tu sám, můžu hulákat, jak chci.“

No, to byl tedy ksicht! Začínal mě strašně štvat. Věděl jsem, že je to zase on, přestože vypadal úplně jinak, než při našich posledních setkání. A tancoval, a točil se, a zpíval. A čím víc zpíval a točil se, tím víc světýlek se rozsvěcovalo a s každým dalším, které přibýlo, jsem je vnímal jako něco svého, mně vlastního - tu myšlenku, tu schopnost, tu zase vzpomínku na to, jak jsem vypadal. Spirálové galaxie se pomalu otáčely a miliardy hvězd se poslušně klonily ke svému Středu . Ano, tamhle za tím cárem mlhovin jsem měl ruce a tam na druhém konci hlavu. Vědomí už zářilo miliony slunců. Zkoumavě jsem pozoroval nejbližší galaxii. Moc se mi nelíbilo, jak se otáčí. Nechal jsem ji rotovat kolmo k její rovině původního otáčení. Jen tak ze zvědavosti. Prstem se posunout nedala, ale protože jsem chtěl, tak to prostě udělala. V tom okamžiku stál vedle mne. Bílá tóga obtočená svěšeným opaskem, za pasem ta divná věc v koženém pouzdru, zamřížovaná v malinkaté kleci, a dlouhé bílé vlasy a vousy.

„Hmmm, pitomec, nepřestane si hrát a dělat hovadiny. S mladejma je zkrátka práce a práce s nima ještě bude. Nech toho, nebo tě praštím!“

Hleděl jsem se na něho. Jeho tvář mě nekonečně iritovala. Nepochopil jsem, jak se někdo mohl narodit s takovým provokativním, nechutným, jízlivým a škodolibým obličejem. Šklebil se na mě a byl čím dál tím víc spokojený s tím, co dělá. Sice jsem netušil co, on se totiž ani nepohnul, avšak jaksi jsem cítil jeho stav mysli podprahovým

vnímáním. Děsný obličej! A proč se tak chechtá, když není čemu? Pak mnou projelo hrůzné poznání. Ten obličej byl můj! Díval jsem se sám na sebe, jako do zrcadla. Tak šedivý jsem nebyl, takhle možná budu vypadat za sto nebo tři sta let. To přece není možné, že jednou dostanou mé rysy takovýto nádech.

Přízrak se rozchechtal nahlas: „Tak ses konečně probral? No to je dost! Myslel jsem, že to nepřežijeme. Válel ses tu jako usínající vepř a každým úderem ses rozpadal na menší a menší energie. Dalo mi dost práce schovat se alespoň do těch několika střípků. Jinak bychom to už měli za sebou.“

A začal si zase cosi prozpěvovat. A skákal. A plášť za ním vlál. Sice mě neuvěřitelně rozčiloval, byl jsem však rád, že je tu se mnou a že nejsem sám. Pomalu se mi začal vybavovat jakýsi děj odehrávající se někde v těch maličkých světlých bodech kdesi na okraji galaxie, s níž jsem prováděl pokusy. Ano, nějak jsem se dostal až sem po úderu toho obouručního čehosi, co vypadalo jako ochočená elektřina. Skutečně jsem nebyl nejchytřejší. Děvčatům jsem příliš nepomohl a sám jsem asi utrpěl ten největší úraz. Ale jestli tohle byl konec, tak jsem mohl dopadnout i hůř.

Fantom stál zase za mnou a koukal přes mé rameno na něco pode mnou. Zamýšleně jsem sledoval jeho pohled. Ruku jsem držel pořád zatnutou. Aha! To jak jsem se zachytil čehosi na těch dvou, co mě málem rozsekali.

„Ahááááá,“ pozvedl překvapeně obočí, „že by panáček nebyl takový pitomec, jak vypadá, nebo má takový štěstí? Dobře, jen tak dál, alespoň se o tebe nemusím tak starat. VZBUĎ SE!“

Zařval mi do ucha, až mnou projel blesk bolesti. Rázem zmizel on i spirální galaxie, i rozzářené body mého vědomí, i mé končetiny. Začal jsem kolem sebe vnímat pohyb. Teď hlasy. Záblesky a změny barev energií. Pak dlouhou poruchu vidění. Dvě oči a dlouhé vlasy zlehka se dotýkající mé hlavy.

Darea se prudce otočila a houkla někam za sebe: „Je to divné, ale vypadá to, že se probírá.“

Dareu rázem odsunula silná ruka a podmračený Hyleg se mi zahleděl do tváře.

„Jak je to možné? Viděl jsem, jak kaleid⁸ přesekl jeho chumáček energie. Každý z nás by propadl SJEDNOCENÝM. Neměl správně přežít,“ uvažoval nahlas Hyleg, aniž si povšiml, že jsem již při plném vědomí.

„Třeba má opravdu nějaké kouzlo, víš takové, jak o nich zaníceně vyprávěl Gharm,“ zaslechl jsem Dareu, přestože jsem ji neviděl.

„Musel by být MOCNÝ MOUDRÝ, aby přežil tserg⁹. A už vůbec není myslitelné, aby primitivní HAUZÁK přežil úder kaleidu. Víš to sama stejně dobře jako já. Má tak slabé vibrace, slabší než některé věci z jejich světa a tserg je vysává ve svém okolí do mrtě. Ani Gharm by bez obtíží nezadržel úder tsergu. Spíš si Kermal chtěl jen tak pohrát s naším maličkým. Zachránilo jej, že padl dřív, než Kermal očekával.“

8 Útočná zbraň v podobě dvouhrbitého meče

9 Zbraň tvaru berly

Nerozuměl jsem takřka ničemu z toho, o čem si povídali. Otevřel jsem oči dokořán. Hyleg to zpozoroval a narovnal se.

„Sláva, skoro jsme tě oplakávali. Nulová energie, nulový pohyb, nulová teplota. Tak nějak vypadáte, když vymizíváte“

„Aha, teda umíráte,“ rychle se opravil, jako kdyby mu někdo napovídal.

„Můžeš vstát?“ zeptal se ještě a já s překvapením ucítil v jeho hlase jemný záchvěv sympatií. Moc mě to potěšilo.

„Pokusím se,“ odpověděl jsem a zkusil se postavit. Nebylo na co, neměl jsem totiž nohy, neměl jsem ruce, neměl jsem ani hlavu. Byl jsem jen rotující oheň energie. Blesk v poli vnímání – a zase ta porucha vizualizace!

„No dobrá, ať je teda po tvém,“ zahučel Hyleg.

A já náhle spatřil nohy a ruce a začal se i cítit spokojeně. Hyleg nevěřičně kroutil hlavou a něco si mumlal pod vousy. Rozhlédl jsem se. Tady jsem to neznal. Slunce se sklánělo k západu. Stál jsem na břehu a zíral na klidnou vodní hladinu, snad jezera, která se ztrácela v mlžném oparu na úpatí vzdálených hor. Ty hory byly kromobyčejně vysoké. Viděl jsem mraky, které je púlily a pak majestátně odplouvaly z jejich údolí. Všichni, co jsem znal, stáli poblíž a tiše mě sledovali. Anareta s Almutenem právě spěšně přicházeli. Almuten vypadal unaveně a jeho vyhublé tělo se zdálo shrbenější. Jen v hlubokých důlcích bylo možné tušit zářící oči. V dálce za vodou hrál kdosi na dudy. Proboha, dudy, kde by se tu vzaly? Ne ty naše chodské. Tyhle zněly méně bečivě a víc stejnoměrně. Že by odněkud z Vlámka, anebo z britských ostrovů? Cítil jsem vůni tónů, kterak se rozpínala a osvěžovala vzduch, jež jsem dýchal. K tónům dud se přidal neuvěřitelně líbezný dívčí hlas. Jen v útržcích jsem slyšel baladu, slovům jsem sice nerozuměl, ale balada to musela být. Zafoukal vítr a já získal větší stabilitu a sílu. Nohy, pouhý obraz bývalých nohou, co jsem toužil mít, mě sotva unesly.

Almuten se usmál a uchopil mne za rameno:

„Děkuji ti za obě. Darea se Siou jsou tvými dlužnicemi. Ne, že bys je zachránil, ale odpoutal jsi od nich pozornost. Nechápu, proč se soustředili na tebe. Zmátl jsi je, i když to byla pro tebe hotová sebevražda. Nikdo z LIDÍ nemůže obstát proti úderu kaleidu, jímž tě rozsekl Kermal.“

Všiml jsm si, že změnil jak výraz, tak i intonaci hlasu. Vytratila se pohrdavá melodie a používání zřejmě posměšného označení HAUZÁK. Najednou jsem byl člověk, a to ještě bytost, které si začínal vážit. Potěšilo mne to.

„U nás by tohle udělal každý,“ opáčil jsem a nechtěl jsem, aby se o tom ještě mluvilo. Zřejmě nepostrehli shodu náhod, poněvadž by jinak věděli, že jsem proti dvoubřité zbrani – kaleidu, jak ji označil Almuten – neměl sebemenší šanci. Víc mne zajímalo jméno, kterým pravděpodobně označoval vůdce těch šedomodrých hord. Kermal, Kermal, něco mi to připomínalo, jenže jsem nevěděl co. Zasadul jsem toto jméno do paměti pro případ, že se mi to bude v budoucnosti hodit. Třeba si vzpomenu, kde jsem se s ním setkal.

„Ne každý by měl šanci přežít. Sice jsem pořád přesvědčen, že jsi falešná stopa, kterou nám Gharm ve svém zvráceném smyslu pro humor zanechal, přesto měl v jedné věci pravdu. Vy MĚNĚMĚRNÍ opravdu dokážete překvapit postojem a invencí.“

„A to nás ještě neznaš všechny,“ odušil jsem v odpověď na Almutenovu poznámku.

Anareta se uculovala a přitom se tvářila, jako by upravovala výzbroj svých lidí. Teprve teď jsem si všiml, že všichni měli stejné hole jako Almuten, Anareta a Hyleg.

„Co je to za zbraň?“ otočil jsem se na Almutena a ukázal na hůl.

„To je tserg,“ odpověděl Almuten a pokračoval, „zbraň, která spoutá tvou vůli a otevře ji cizím rozkazům navždycky. V podstatě se staneš otrokem útočnickovy vůle. Jenže bez šance na únik. Ten, kdo prohraje, vykoná cokoli mu nařídíš, dokonce se rozloží i na samu podstatu. Používáme ji proti SJEDNOCENÝM. Ale nevím, proč ti to vlastně vyprávím. Ty ji nemůžeš ani použít, ani se s ní naučit zacházet, musel bys být VÍCEMĚRNÝ. A stejně bys musel dlouho trénovat. Tsergem jsme ubránili naše řady před Kermalem. Abych řekl pravdu, po tvé zdánlivé smrti jeho zájem o nás značně opadl.“

„Takže podstatu tsergu se nedozvím?“ zeptal jsem se zklamaně.

„Nebyla by ti k ničemu.“

Držel jsem dlaň stále pevně sevřenou. Teprve nyní jsem si to uvědomil. Něco mě však ihned nabádalo, abych se o tom nezmiňoval. Již jednou jsem chtěl Almutenovi vyprávět o jeho obrazu v mých snech, ale pamatoval jsem si, co se stalo. Nechtěl jsem znovu neznámo pokoušet, a tak jsem mlčel.

Darea právě procházela kolem Anarety s předmětem, který vypadal jako věnec lučních květů. Minula Hylega i Almutena, na oba se usmála a pak mi položila věnec kolem krku.

„Děkuji za přežití své i Sie. Až budeš hledat mezi námi přátele, i když jsi MĚNĚCENNÝ, obrať se na nás dvě.“

Almuten se zamračil, evidentně se mu nelíbilo označení MĚNĚCENNÝ. Teď už mi bylo jasné, jak asi všichni hodnotili Gharmův názor na lidi. Zřejmě jsme nebyli příliš populární, přestože nás znali. Almuten pokynul Anaretě:

„Odveď našeho přítele k němu domů. Kermal by mohl zjistit, že se mu útok nezdařil a že HAUZÁK není mrtvý. Je dobře, že se spletl v osobě, ale kvůli našim zachráněným nemůžeme ČLOVĚKA jen tak obětovat. Máme přece za něho jakous takous zodpovědnost. A cestou mu vysvětlí, co je třeba.“ Pak vlídně pronesl k Hylegovi:

„Nemáme sice žádný přesvědčivý důkaz o pravdivosti Gharmových vývodů, ale zachoval se nad očekávání dobře. Měli bychom pokračovat v hledání kerpa podle jeho instrukcí. Zdá se, že jsme HAUZÁKY podcenili.“

„Mimočodem,“ obrátil se ještě Almuten ke mně, „dostals od Darey takové mazlivé jméno, říká ti Eno. Takže už tě nikdo mezi námi nebude označovat za HAUZÁKA a jsi kdykoli mezi námi vítán.“

Zřejmě to měl být pozdrav na rozloučenou. Jenže já se nemohl zbavit dojmu, že se v posledních Almutenových slovech skrýval jakýsi osten výsměchu nebo pochybností hraničících s nedůvěrou. Almuten se domnívá, že se již nikdy neuvídíme. Ale to se šeredně přepočítá, pomyslel jsem si. Vzápětí jsem se však donutil vymazat myšlenku z hlavy. Vzpomněl jsem si, jak rychle jsou schopni reagovat právě na myšlenky se silným emotivním nábojem. Myšlenky, které jdou člověku přímo od srdce. Musím se naučit velmi pečlivě ovládat všechny taková hnutí mysli, pokud nechci, aby mi tyto bytosti viděly s odpuštěním až do žaludku. Almuten se na mne zkoumavě zahleděl, pak potřásl hlavou, jako by chtěl smést pochybnosti, a odcházel.

Hyleg ke mně přistoupil a k mému překvapení mi podal ruku: „Jsem rád, že jsi odpoutal pozornost. Ať si myslí kdo chce, co chce, podle mě šel Kermal víc po tobě než po nás. Sice nevynechá žádnou příležitost rozšířit řady SJEDNOCENÝCH, ale moc rychle nás po tvé smrti nechal na pokoji. Zřejmě se Gharmovy věštby bojí víc, než my jí přikládáme váhy. Ještě o tom budu uvažovat. A děkuji ti, Eno.“

To oslovení mě praštilo do uší. Dost hloupé! Část španělského výrazu pro zuřivého nebo jen povzdech? Nechtěl jsem jim ale kazit radost. Ať si mi říkají, jak chtějí, hlavně, že už mě nepovažují za něco méněcenného. Darein věnec vydával jemné něžné zvuky, jako by hrál lesní melodii složenou ze ševelení větru v korunách a nesmělého písknutí ptáčat probuzených nad ránem. Taky hrál, když jsme se po rozloučení vydali s Anaretou od jezera zpět do kopců. Šli jsme podstatně delší dobu než posledně, ale mně cesta moc nevadila. Sice jsem pořád cítil roztřesená kolena po setkání svého hrudníku s kaleidem, ale šlapal jsem statečně. Věděl jsem, že až dojdu, najdu i po tak dlouhé době své auto na stejném místě. Pak už se možná dostanu do postele a konečně si odpočinu. Anareta mě mezitím poučovala, co a jak mám dělat.

„Teď tě Kermal nebude už tak intenzivně hledat, ale stejně, pokud nechceš v toku vašeho času zanechat stopu, pokus se zbavit výkyvů emocí. Ne těch běžných, těch vyvěrajících přímo z hloubi duše. Nadšení, sebeuspokojení, lásku, takové signály Kermalovi slídiči snadno objeví. Možná ne hned, jednou určitě. Nic nesmíš dělat tak, abys na tom byl citově závislý. Na ničem a na nikom. K ničemu a k nikomu se nepoutej!“ vykládala právě Anareta.

V mysli se mináhle vynořila vzpomínka na ženy. To ani k nim nebudu smět nic cítit? Anareta se zastavila a hlasitě se rozesmála.

„Ne, to tedy opravdu ne, takhle tě najde i malé dítě. Tyto vibrace poznáme okamžitě!“ nepřestávala se smát.

Ještě dlouho se nahlas smála. Vtom jsem spatřil měsíc. Stáli jsem na okraji poruchy. Otočil jsem se k Anaretě a pokynul jí rukou.

„Vím, že po tomto zážitkuzůstaneš už asi nadobro ve vašem světě, kdybys ale chtěl, víš, jak mne najít,“ vážně řekla Anareta a zamávala mi.

V tuto chvíli jsem o tom byl také přesvědčen. Na zlomek sekundy našeho času to bylo na mne zážitků víc než dost. Vyšel jsem těch pár kroků na silnici a otočil se.

Lednička ležela tiše v příkopu a z oblohy se sypal sníh. Dvě tři srnky se na mne podívaly a dál nerušeně pokračovaly v hostině. Anareta a s ní i příběh dlouhého dne zmizel v příkrovu lesa.

Podíval jsem se na hodinky. Od mého tance neuběhla snad ani minuta. Přejel jsem si rukou po tváři. Ruce cosi bránilo v pohybu vzhůru. Přesto jsem si promnul oči. Kůže kolem očí byla vrásčitá jako pergamen. Vylekal jsem se. Spěchal jsem k autu. Rychle jsem otevřel dveře. Světlo se rozsvítilo a já s obavami upřel pohled do zěptného zrcátka. V koutcích očí se rýsoval velmi zřetelný vějíř vrásek. Tak tohle vážně neututlám. To, co mi bránilo zvednout ruku, byly flétna z nějakého dutého bambusu nebo lehounkého dřeva a v zaťaté pěsti sevřený prut podivného tvaru, asi tak patnáct centimetrů dlouhý. U mého palce měl jeden výrůstek a druhý na silnějším konci, takže mi zapadal přesně do dlaně. Asi osm centimetrů vyčuhovalo z ruky. Takové malé ukazovátko. Usmál jsem se sám pro sebe, tak přece jen se mi to nezdálo. Nějaké suvenýry jsem si přinesl na památku. Položím je na římsu u krbu vedle tibetského džorže, které mi daroval otec. Prý ochrana proti zlým duchům. Asi jsem si je měl brát sebou. V budoucnu už tomu tak bude. Celý zkrehlý jsem nasedl do auta a vyrazil k chatě.

Zanedlouho pak plápolal v krbu oheň a já popíjel whisky s ledem. Měl jsem sice chuť na caipirinu, svůj oblíbený míchaný nápoj z Caribicu, jenže jsem neměl limetky. Flétna a hůlka ležely na krbové římse. Přemýšlel jsem o nočním zažitku. Vždyť jsem vlastně nic nezažil. Z mého pohledu jsem se na vteřinu zastavil na cestě z Rokycan na chatu. Potahy v autě ani nevychladly. Probíral jsem si to, co se stalo, ze všech stran. Takže citová hnutí registrují a všimají si jich. Co to ještě říkali? Ano, Anareta mi poskytla přený návod, jak si mám počínat. Pomalu jsem usrkával whisky. No co, za zkoušku přece nic nedám. Tehdy jsem byl navíc skálopevně přesvědčen, že Anaretu hned tak nezavolám. Dopil jsem whisky, umyl se. Konečně už půjdu spát. Když jsem procházel kolem krbu, vylétla z něj jiskra. Opravdu za zkoušku nic nedám, řekl jsem si a sedl si nahý do křesla. Cože to říkala? Světlo do nohou? Něco jako plamen z krbu? Proč ne. Začal jsem si představovat, jak mi malý plamínek hoří vodorovně s kůží nejdříve na palcích, a pak na chodidlech obou nohou. Za chvíli mne chodidla začala pálit. Zajímavé, usmál jsem se a po deseti minutách jsem toho pokusu nechal. Nohy mě hřály. Usnul jsem jako špalek. Čekal jsem na svůj jízlivý přízrak v temnotě svých snů, ale přízrak nepřicházel. Nikdo mi nenadával, nikdo se mi nevysmíval, nikdo mě k ničemu nenutil. Pojal jsem ve snu podezření. Jak se věci a hodnoty rychle změní! Ještě před čtrnácti dny bych nepřikládal pražádný význam tomu, že se mi nic nezdá, a teď – skoro jsem začínal mít obavy.

Ráno jsem se probudil a nohy mě ještě pořád hřály. Co to povídala Anareta? Že nohy jsou to, co mě spojuje se světem? Nu dobrá, ale nemusí to pojítko tak hřát. Vstal jsem. Venku bylo bílé ticho. Přes noc napadla spousta sněhu. Hleděl jsem z okna a NĚCO mě nutilo, abych se šel podívat, kolik stupňů ukazuje teploměr za dveřmi. Tak, jak jsem byl, bez jediného kusu ošacení, jsem vyšel ven. Bylo příjemně chladno.

Stál jsem bos a nahý ve sněhu a nechtělo se mi dovnitř. Obešel jsem chatu, koukl se, jak se vyspali kosové a co dělala v noci veverka. Bylo to divné, nohy mě ještě pořád nezábly. Nezábly mne ani po deseti minutách. Než jsem se vrátil dovnitř, mrknul jsem se na teploměr. Příjemných minus šest. Usmíval jsem se. To by byla voda na sousedčin mlýn! Myslela by si, že jsem se už úplně zbláznil, a ona by konečně mohla koupit ty pozemky od obce.. Duševně chorému by je přece neprodali. Ranní zážitek mne příjemně naladil na zbytek víkendu. Neděle byla kidná, prostě odpočinková. Cestou do Prahy jsem si pustil novou hudbu, Loreenu McKennith. A byl jsem rázem v šoku. Z přehrávače se linul hlas, který jsem slyšel nad jezerem to odpoledne, když jsem se tam probral k vědomí. Příliš mnoho náhod. Neuznávám náhody, všechny věci se dějí z nějakých důvodů, jež mnohdy můžeme posoudit až po letech. Pokud se ale náhody řetězí, výsledek na sebe nenechá dlouho čekat. Poslouchal jsem Loreenu a užíval si zasněžených stínů stromů mizejících ve zpětném zrcátku. Jediné, co mi dělalo starost, byly moje vrásky. Uvidíme.

V práci jsem pochopitelně neunikl pátravým pohledům mých kolegů.

„Hmmm, to tedy musela být spousta šťastných žen, co? Nebo jste propil celý víkend? To jste asi vůbec nespal, že?“ Takové a podobné otázky padaly a já za ně byl rád, protože jsem se mohl schovat za domněnky. Hlavou se mi honily myšlenky na nedělní prožitek.

V úterý jsem šel do hospody. Samozřejmě až večer po práci. Dorazil jsem pozdě, asi tak po deváté. David i ti ostatní už byli u rodin nebo přítelkyň a v koutě seděl jen Miloš. Evidentně v dosti špatné náladě. Přistoupil jsem ke stolu. Naproti Milošovi seděli nějakí dva lidé.

„Můžu?“ mrkl jsem na něho a sahal po židli.

„Když to musí bejt, tak jo, no, ale nadšenej zrovna nejsem. A s těma novinama, co tu nechal Michal na stole, taky nechci mít nic společnýho. Hezky je zlikviduj!“ Opravdu měl náladu pod psa.

„Co je?“ opáčil jsem nakvašeně.

„Každej si myslí, že jsem tady jako bavič a inventář a chce si pokecat. Ale já taky musím řešit problémy, sakra,“ pohodil hlavou směrem ke štosu novin se zaškrtanými inzeráty s nabídkami zaměstnání.

Miloš měl svůj občasný záchvat touhy po práci. Nechtěl jsem se vnucovat s příhodou z mimočasu. Už jsem viděl ty jeho oči, jak by mě sjely. A mozek zahlcený odbornými statěmi z dob, kdy překládal z angličtiny, by mu jistě poskytl patřičný výraz označující naprostou nutnost mé hospitalizace. Flétna, kterou jsem si vzal s sebou, mne tlačila v šosu. Původně jsem ji chtěl Milošovi ukázat, taky kdysi v mládí hrál jako já. Ale pak se mi to rozleželo a nechal jsem flétnu flétnou. Ani nevím, proč jsem sem vlastně šel. Hospoda byla plná kouře a na zdi běžel jakýsi záznam z boxerského utkání. Ti dva naproti nám se zabývali nějakou historkou z výzvedných služeb České republiky. A mě tak napadlo: Co je lepší, Kernal, anebo útržky každodenních rozhovorů v hospodě?

Najednou se mi zastesklo po chatě a klidu zimy, a hlavně po procházce ranní zmrzlou vrstvou sněhu.

Hluk v hospodě byl značný. Zdálo se mi dost podivné, že přesto slyším jasně skoro všechno, co se tu povídalo. Dokonce i to, co bych neměl normálně slyšet. Dvojice hned za přepážkou u baru si právě domlouvala kšeft s marihuanou. Nemohou přece tak hulákat, kdekdo si toho všimne a pošle na ně poldy. Jenže ostatní kolem, Miloše nevyjímaje, se tvářili netečně. Asi jsem jen příliš citlivý. To není moje věc. Ale své problémy a názory hlasitě vykřikovali do éteru všichni. I ten mladý pářeček, co se dohadoval o nezdařené předešlé noci, by se mohl chovat tišeji. Křičí na celou hospodu. Koho zajímá, co spolu mají v posteli? Nebo jsou snad ti lidé tady hluiší? Vypadalo to, že asi jsou.

Popíjel jsem svého kelta a snažil se nevnímat informace, které ke mně doléhaly a zaplňovaly mé zvukovody. Miloš se zaobíral inzeráty a mě si moc nevšiml. U baru znuděně postávalo několik dvojic, okolí je nezajímalo. Zkoumavě jsem si prohlížel přítomné. Dělán to vždycky. Jeden čas jsem dokonce chodil sám po pražských hospodách a pozoroval lidi. Nešmíroval je, prostě jsem pozoroval, jak se baví, jak se pohybují a tak. Jako studijní materiál. Lidi jsou vůbec zajímaví. Různé dvojice si vzájemně sdělovaly zřejmě zážitky z uplynulého dne a mně se tu a tam začaly klížit oči. Hlava klesla, ale hned jsem se vzpamatoval. Malátnost a uspávající šum se rozléval jako med po celém lokálu. Avšak znovu a znovu mě probírala zřetelná mluva jednotlivých aktérů. Šum-hlasy-procitnutí.

Vtom jsem sebou trhl. Za oknem, spíše výkladní skříní hospody, na mě civěla tvář. Tedy ne přímo na mne, zkrátka zírala dovnitř, jakoby někoho hledala. Aureola tmavých vlasů jí rámoval zvláštní snědý obličej. Zmizela. Sledoval jsem dveře, jestli se vynoří zpoza závěsu. Nic. Byl jsem trochu zklamán. Exotický kus ženské člověk nevidí v Praze na Smíchově denně. Napil jsem se piva. Když jsem vzhlédl od sklenice, stála proti mně u stolu a bavila se, patrně se známými. Exotické rysy její tváře byly ještě výraznější. Vypadala jako indiánka, ale ne taková, jako jsem viděl v Caribicu. Narozdíl od nich byla štíhlá a dlouhé, lehce zvlněné kadeře jí spadaly bezmála až k útlému pasu pod koženou bundou. Pár pramenů se jí plazilo snad ještě níž, až k bokům, které těsně obepínaly černé kalhoty. Na okamžik se naše oči setkaly. Pouze na vteřinu jsem prolétl prostorem a ucítil ševl lučních trav a majestátnost stále zelených lesů. Musela to být indiánka. Odvrátila oči. Zřejmě si nevšimla rozpaků, které mne zaplavily. Nebyla si vědoma ani toho, co jsem v jejích očích spatřil. Dál se bavila s kamarádkou. Nefalšovanou žížkovštinou. Prostě indiánka z Prahy. Usmál jsem se pro sebe a znovu zavřel oči. Jak mi klesla víčka, uslyšel jsem šum větru v korunách listnatých stromů a chutnal chuť tepla podvečerního lesa, který jsem zahlédl v jejích očích. Vylekaně jsem otevřel ty svoje. Co se to se mnou zase děje? Lidé křičí v hospodě a já usínám jen co zamhouřím oko? Ne, to není samo sebou. Protřel jsem si oči. Miloš stále nakvašený četl evidentně tentýž inzerát jako při mém příchodu a dával mi mlčením najevo, že nejsem vítán. No dobrá,

mám přeludy, tak půjdu, rozhodl jsem se. Zaplatil jsem. Při odchodu jsem ještě sáhl do kapsy. Nahmatal jsem lahvinku šampaňského. Docela jsem zapomněl, že jsem v práci slavil narozeniny. Jakýmsi nedopatřením se mi tam, mrška, schovala.

Na rozloučenou jsem ji podal Milošovi: „Tak si to aspoň vypij na spravení nálady, je mi akorát čtyřicet.“

Usmál jsem se na osazenstvo stolu a odcházel. Avšak ještě jednou, na zlomek sekundy, jsem chtěl zachytit pohled indiánky. Živě se bavila s přáteli a mne si ani nevšimla. Škoda.

Nasedl jsem do auta a zamířil k domovu. V zatáčce kousek nad Waltrovkou se kužely světél dotkly postavy matně se rýsující v noční mlze nad zamrzlým chodníkem. Opírala o tserg. Dupl jsem na brzdu Auto dostalo smyk. Měl jsem co dělat, abych je udržel na silnici. Když jsem se znovu podíval ke stromu, po postavě a tsergu ani vidu, ani slechu. Jen chuchvalce mlhy se pod ním převalovaly.

Dojel jsem domů pohroužen v myšlenkách. Můj život v posledních týdnech nabyl zcela jiné dimenze. Ty tam byly dny, kdy jsem se snažil být úspěšný, bohatý nebo mocný. Do popředí se dostalo něco mnohem důležitějšího a hodnotnějšího: pochopit, znát a umět. Začal jsem pomalu rozumět i VÍCEMĚRNÝM v té jejich uzavřenosti, co se vědomostí týkalo. Cokoliv mi sdělovali, říkali to takovým způsobem, jako kdyby mi poskytovali něco nesmírně cenného. Co tedy vlastně znamenaly ty dva předměty, suvenýry, které se mi podařilo pronést bránou. Nevzpomněl jsem si na ně poprvé. Samozřejmě, že jsem je zkoumal hned na chatě. Napadlo mě, že flétna je a musí být jakýmsi průmětem, tím vychlípěním plochy z víceměrného prostoru do našich tří os. Tak mi to vysvětlovala Anareta. Proto mne tvar flétny nepřekvapil. Věvec květů mohl mít u nás tvar naprosto čehokoliv. Nevím dodnes, jestli se průměty řídí nějakou vazbou ke svému obrazu tam u nich, ale nezdálo se mi to podstatné. Podstatnější bylo, co se s flétnou dá dělat. A k čemu mi bude ta věčička, která vypadá jako stará japonská obranná yavarra, tyčka z bambusu, asi dvacet čísel dlouhá, jež byla jednou z nejkrutějších zbraní používanou při boji zblízka. V zadumání jsem se umyl a šel spát. Začala mě pálit chodidla. No dobrá, udělám, co mi říkala Anareta. Opět plamen do chodidel. Zopakoval jsem celý postup. Pak jsem usnul.

Divné sny na sebe nenechaly tentokráte dlouho čekat. Doufal jsem, že to budou ty obyčejné, nesmyslné, například když člověk létá na slonu. Radoval jsem se předčasně. Slon zakroužil pod spodními větvemi nějakého stromu a shodil mě do trávy. Než jsem si stačil sednout, stál jsem sám před sebou. A křenil jsem se jako posledně.

„Doopravdy věříš tomu, že jsi z toho venku?“ houkl na mě můj dvojník.

A už to bylo zase tady. Zase mě bude poučovat.

„No jistě, protože jsi hloupej a myslíš si, že ses z toho dostal sám. Jenže tak to není,“ začal mi vztekle šermovat prstem před očima. „Kdy konečně pochopíš, že to, co se ti stává, je skutečný? Stejně skutečný jako tvůj jepičí život s tím tvým pitomým autem, na kterém tak lpíš?“

Pomaloučku jsem se posadil. Zamračeně jsem ho pozoroval a ujišťoval se, že ho budu ignorovat. Tedy, snažil jsem sám sebe přesvědčit, že ho chci ignorovat. Jenže on na moje přesvědčení zřejmě úplně kašlal.

„Když jsem ti poprvé říkal, že se zapotíš, nemyslel jsem tím, že se budeš válet někde na pláži se ženskejma, ale že budeš pracovat. A že budeš pracovat na sobě. Já na tebe vsadil svůj život. Jak? Do toho ti teď nic není. Možná ti to někdy řeknu, když na to mezitím nepřijdeš sám. Ale to je v tuhle chvíli vedlejší. Ty by sis měl především uvědomit, žeš přežil jen zázrakem. Ne svým přičiněním.“

„A jak tedy?“ zeptal jsem se mrzutě.

„Jak, jak...“ obrátil obličej k nebi v gestu zoufalství a sepal ruce nad hlavou, „dobry Bože, on se ještě ptá! Jak si tedy asi představuješ, žeš mohl přežít?“

„Nemám ponětí, proto se tě ptám,“ odsekl jsem.

„Tak já ti to, hlupáku, vysvětlím. Kermal nehledá tebe, hledá stopu Gharma a jeho kouzla, chceš-li tomu říkat ve svém mozečku takhle. Ví, že jeho plány na sjednocení může narušit, možná zničit pouze ten, kdo není VÍCEMĚRNÝ. Ten, který má něco, co VÍCEMĚRNÍ ne. VÍCEMĚRNÍ nemají proti Kermalovi žádnou šanci, poněvadž je nejlépe vycvičeným MOUDRÝM, jaký kdy mezi VÍCEMĚRNÝMI existoval. Jeho znalosti jsou chloubou a vrcholem jeho rodu a soustřeďují objevy mnoha životních cyklů jeho předků. Zná víc, než si dokážeš představit, a stejně tolik toho umí. A Gharm před lety prohlásil, že existuje cesta, kterou se dá přejít na vyšší úroveň bez sjednocení, tedy bez zániku jednotlivých identit, bez smrti jednotlivých VÍCEMĚRNÝCH. Kermal, stejně jako Hyleg a Almuten s Anaretou, hledá poselství a důkazy Gharmova zmizení. Obě dvě skupiny k tomu však vedou různé důvody. Kermal chce zničit potenciální nebezpečí, Anareta a ti druzí chtějí přežít.“

„To ale pořád nevysvětluje, proč jsem přežil.“

Celá věc mě opět začala zajímat. Když je Kermal tak mocný, proč jsem tedy ještě naživu? Někdo tak mocný musel přece přesně vědět, jak mne sprovdit ze světa.

„Nerad ti to říkám, protože kvůli tomu mě tak strašně štveš, ale v tomto okamžiku ti to paradoxně pomohlo nejlíp. Jednak jsi přežil, protože jseš pitomej a slabej, ale hlavně proto, že jsi nevěřil. Tvoje nevíra byla natolik silná, že ani Kermal neměl sílu zničit ten poslední plamínek vědomí v tobě. Tys nevěřil v jeho existenci. Ne nevěřil, ty jsi věděl, že pro tebe neexistuje. Díval ses na věc jako divák na film. To byla tvoje jedna deviza. Jenže to by nestačilo, kdyby si totiž Kermal všiml, že ještě existuješ, neustoupil by, dokud by tě nepřesvědčil o své existenci, a pak by tě teprve zabil. Potřeboval's krytí. Potřeboval's, aby někdo dokázal vytvořit na úrovni VÍCEMĚRNÝCH zdání, že všechno je právě tak, jak se jim to jeví. A to, prosím, způsobila moje maličkost. Jako oni ti předvádějí vizualizaci více měrného světa, tak jsem to předvedl já jim. Proto byl Kermal přesvědčen, že i tvoje tělo dole na zemi v trojrozměrném prostoru u auta umírá a že tvůj uzlík vědomí a energie na víceměrné úrovni zemřel. Proto Anareta, Hyleg spolu s ostatními přežili. Proto Kermal odtáhl se slávou zpět do Lhotrienu. Věří, že

zničil jedno z potenciálních nebezpečí, které mu Gharm nachystal. A víš, proč jsem to udělal? Já na rozdíl od Anarety a Almutena vím, že ty jsi ten, jehož Gharm předurčil.“

Brada mi poklesla. Proč já? Proč zase další problémy? Proč nic nevím, nic necítím? Jakýsi šaman, aniž by mi cokoliv sdělil, mne použil jako nějaký nástroj. Jsou to šamani. Naprosto jsem odmítal nazvat je jinak. Většina toho, co se dělo, byla za hranicí mého chápání. Moje chabé znalosti fyziky a matematiky z vysoké školy sice umožnily, že jsem byl ochoten akceptovat existenci jiných dimenzí, avšak vůbec nestačily k tomu, abych je chápal. Natožpak události, které se tam odehrávaly. Dvojník se tiše posadil a hůl si položil přes zkřížené nohy.

„Nemáš už moc příležitostí naučit se, co potřebuješ umět. To, co ti řekla Anareta je jenom jednou z mnoha znalostí a schopností, jimž se musíš naučit. Mohl bych ti toho říci spoustu, jenže ty mi nevěříš stejně jako Kermalovi, když na tebe útočil. Jsi hlupák, a já to musím zařídit tak, abys uvěřil, aby tě tvoje uvěření nezastihlo v nejnevhodnějším okamžiku. Proto ti uspořádám trochu život tak, abys měl co dělat. Ale jedno si pamatuj – a pamatuj si to dobře. Kermal zná tvůj emoční kód, teď pro něj bude snazší odhalit tě podle stopy tvých emocí. Samozřejmě, není jednoduché sledovat v tolika jednotlivcích, co jste jich ve vašem čase měli, každé hnutí myslí a cítí, ale významné vrcholy toku emocí, jako jsou například radost z vítězství, nenávist až za hrob, láska, anebo hrdost na vlastní úspěchy, vysledovat lze. Jsou to obrovské výrony energie. Každý člověk má jiné spektrum, tak si dej pozor, on je schopen tě znovu objevit a zničit. Ať dosáhneš čehokoliv, ať budeš jakkoliv spokojen sám se sebou, kontroluj se. Tvé vědomí musí připomínat neposkrvňenou hladinu jezera bez jediné vlnky. Nesmíš cítit, ale hlavně se nechat strhnout nadšením, nenávistí, láskou nebo smutkem.“

Pomalu jsem vstřebával, co mi dvojník říkal. Už mi nebyl tak protivný. Sice jsem to doposud příliš nechápal, avšak naléhavost v jeho hlasu mi ta slova doslova vypalovala do paměti. Takže cvičit, co mi řekla Anareta. Bez hnutí myslí, bez radosti z dosažených úspěchů, ale pro Boha, i bez radosti z lásky?! No, to snad nemůže myslet vážně?! Udiveně jsem se na něho zadíval. Na rtech mu pohrával škodolibý úsměv. Pohodil hlavou a vousy na tváři se mu rozvlnily. Stejně jako Anareta. Zase ta mučivá jistota.

„Ale ano, i bez uvolnění emocí z lásky a milování. Je mi jasný, že tohle bude pro tebe jeden z nejtěžších úkolů, ale věř mi, dá se to zvládnout.“

„To mi tedy řekni jak?“ odsekl jsem celý zmatený.

„Ať se raduje ten druhý. Zní tomožná divně, ale věř mi, jde to. Zkoušej a čím dřív se to naučíš, tím lépe pro tebe,“ dvojník se opřel o hůl a zvedl se.

„Budu muset jít, čeká mě moc práce. A nezapomeň, co jsem ti říkal. Pravda, budu vždycky někde poblíž, ale pokaždý se mi nemusí podařit vytáhnout tě z průšvihů. Tak se koukej učit. Spousty věcí ti teď začnou být divný. A možná ještě podivnější. Ale je to normální,“ otočil se a bez rozloučení odcházel k zelenému porostu vedle louky.

Na okraji lesa se otočil a v očích mu zablyškaly veselé ohníčky: „Jo, a jen tak na okraj, ta indiánka byla pěkná, vid?“

Aniž by čekal na odpověď, pokračoval: „Hele, nech ji napokoji, měla jiný smysl, než ukojit tvé zvířecí pudy.“ A s neskrývaným smíchem zmizel v lese.

Probudil jsem se. Svůj sen jsem si zapamatoval do naprostých detailů. Dokonce jsem si vzpomněl i na sílu větru vanoucího v noci na louce, kde jsem potkal svého dvojníka. Vzpomněl jsem si také, jaký jsem měl pocit, když mi sděloval svá doporučení. Ještě nyní jsem cítil ten žár, kterým se mi vypalovala slova do mozku. Všechno mi utkvělo v paměti. A současně jsem si byl jist, že by nebylo moudré podceňovat jeho rady.

Během týdne jsem měl jedno jednání za druhým. Pomalu mne začínal náš svět zmáhat. Věčné honění se za úspěchem, neustálé shromažďování majetků pro pocit sebedůležitosti a vlastně i jakési obhajoby naší, jinak zcela zbytečné existence. Divné. Nikdy předtím mě nenapadlo uvažovat o svém životě s takovýmto nadhledem. Snad pocit nebezpečí či vzrušení z nepoznaného mi sejmuly šupiny z očí. Proč jsem se honil za prosazením se a uznáním ve společnosti? Jaký to mělo význam? Proč by mě měl v Anaretině světě každý znát jako vyslance nebo Gharmův nástroj? Jaký by to mělo smysl? Paradoxně by následkem bylo moje zničení. Přemýšlel jsem mezi prací o tomto novém pohledu na svět. Do uší mi pronikaly tony irské harfy a zpěv Loreeny a svět se mi začal rozostřovat. Prudce jsem potřásl hlavou. Že by naši předkové věděli více než my? Že by naše opěvovaná technická civilizace přinesla něco jiného než pokrok? Ta myšlenka mi proletěla hlavou jako polibek múzy. Tušil jsem, že se nevynořila náhodou. Že by právě tudy vedla cesta z kola ven? Zkusil jsem se znovu zaposlouchat a bez hnutí myslí vnímat vibrace hudby. A svět se opět rozostřil a mým zorným polem přeběhly ony známé poruchy. Hudba. V hudbě se skrývá další tajemství, které bude zapotřebí prozkoumat. Nejdříve však musím dokončit, co jsem začal.

Toho dne jsem se změnil. Věděl jsem, že to, co se mi přihodilo, Anareta, Almuten, Hyleg i můj přítel ze snů, jsou skutečnější, než to, čeho jsem každodenní součástí. Skutečnější proto, že jejich realita naši obsahovala jako segment, jako část zcela propátratelnou. Z jejich pohledu byl čas jen jednou mírou již hotového světa. Změřitelnou a poznatelnou od začátku do konce. Jejich šamani se v našem světě přehrabovali jako my v knihovnách. Jako v knihách, kde stačí nalistovat správnou stránku a číst. Uvěřil jsem. Ne, věděl jsem!

Čas a život kolem mne ubíhaly den za dnem zdánlivě stejně. Sem tam jsem zjišťoval zajímavé věci. Přesně tak, jak mě můj dvojník upozorňoval. Přibližně dva měsíce po setkání s ním jsem zase seděl v oblíbené hospodě U Buldoka. Milouš a stará parta i s děvčaty, s nimiž jsem se téměř rok neviděl, se tam sešla v nebyvale veselé náladě. Směsice všech možných typů včetně londýnského Jamajčana, Ira mluvícího perfektní anglickou češtinou, takovou s přídechem *h* za souhláskou *t*, Michala, agenta jakési pražské reality. Jen David chyběl. Společnost se bavila o všem možném, holky pilovaly angličtinu s cizinci a my sledovali na velkoplošné obrazovce na zdi opět zápas v boxu a kritizovali snahy politiků zahájit válku v Iráku. Popíjel jsem černé pivo a pokoušel

se znovu kouřit doutník, když tu jsem si vzpomněl na oči té indiánky. Vdechl jsem kouř, ale tak nějak zvláště. Tóny jamajského reaggae a pohyb na obrazovce zřejmě rozjitzily moje smysly a já opět viděl náš svět velmi rozostřeně. Nad jednou z dívek se pohybovalo něco velkého. Kdysi jsem to viděl. Už už to chtělo odejít, když vtom ona prudce potáhla z cigarety. To NĚCO jako by bylo znovu přitaženo zpět. Začalo se vzpouzet a chtělo se odtrhnout. Viděl jsem, že její pocity a touha udržují onu bytost v zajetí. A ta se bouří a bojuje. Stejně tak mi došlo, co jsem viděl. Začínající projevy nějaké vážné choroby způsobené nikoli kouřící cigaretou v jejích rukou, ale stavem mysli, jež cigareta navozovala. Evidentně nevědomky zotročovala někoho odtamtud, který se jen bránil. Takhle tedy začínají nemoci. Sáhl jsem po pivu a svět se opět zaostřil.

„Moc toho nenamluvíš,“ prohodil ke mně Miloš, a aniž by čekal na odpověď, ponořil se do debaty s ostatními.

Ten večer jsem řekl skutečně jenom tři věty, vypil dvě piva a měl hlavu plnou nových dojmů. A navíc jsem pochopil, že vidím nemoci a jejich příčinu. Kdoví, co jsem tehdy zahlédl u té dvojice, co mi připadalo jako obláček. Musím si všimat i takových maličkostí. Pokud tohle je výsledkem mých styků s VÍCEMĚRNÝMI, jsem náramně zvědav, co bude následovat dál. Jako obvykle jsem se sebral a došel k autu.

„Snad nechceš jezdit ožralej, kámo?“ zaslechl jsem za sebou hlas.

Pomalů jsem se otočil. Dveře bavoráka už byly otevřené, jen se posadit. Za mnou stáli dva, možná dvacet, možná třicet let. Na holých hlavách moderní hučky, co vypadají jako lyžařské čepice pro malé děti, ale bez bambulí. Nevkus. Nelíbili se mi. Nebyl jsem si však jist, jak by vzájemná konfrontace sil skončila. Dnes většina mladých koketuje s bojovými sporty a já chodil na judo na střední škole. S tím moc velkou díru do rváčského světa neudělám. Vzdát jsem se rozhodně nechtěl.

„A co je vám do toho, pánové?“ opáčil jsem tiše, ale důrazně. Musím s nimi jednat stejně jako se zvířaty bez emocí. Teď nesmím ukázat strach ani vztek, jinak to vycítí a získají nade mnou převahu. Vzpomněl jsem si na Kermala a usmál jsem se. První popošel ke mně, druhý ustoupil stranou.

„No, my bysme tě odvezli, kdybys nám dal klíčky.“

„Myslím, že se dopravím sám, ale díky za nabídku,“ pravil jsem nenuceně a zamířil k autu. Koutkem oka jsem je však pozoroval. Sotva jsem udělal dva kroky, rychle se pohnuli kupředu.

„My to myslíme vážně, tak nám koukej dát ty klíčky, frajere!“ zasyčel mi ten vyšší do ucha. Pomalů jsem se k němu otočil, sklonil jsem hlavu a zpod přivřených víček se na něho zadíval. Náhle jsem si vzpomněl na své znovuzrození a na množství hvězd, co jsem viděl. Pomalů jsem se nadechl a pravou rukou hmatl dozadu. Prsty jsem uchopil toho druhého za bundu a smýkl jím před sebe.

„Podívejte se, hoši,“ pronesl jsem klidně, „jestli budete takhle pokračovat, bude za chvíli jeden z vás minimálně po smrti a druhý k ní nebude mít daleko. Takže máte

poslední možnost dát si pohov, v nejbližším baru nějakou skleničku, pak sbalit pěknou babu a zmizet z mého života.“

Odmlčel jsem se. Co to tu plácám? Dva by mi nandali co proto. Ale ve mně teď seděl někdo jiný. Já možná cítil trochu vzteku, hlavně však obrovskou sílu a naprostou jistotu, že to, co jsem právě řekl, bych i dokázal. A nejenom dokázal, udělal bych to s chutí. V hlavě se mi odvíjela scéna z budoucnosti: Ten vlevo sáhne do bundy pro nůž, má ho v pravé kapse, takový stříbrný skládací, cvičenou rukou se ve mžiku ze dvou trubek stane rukojeť a ostrá čepel. Ten druhý by udělal krok dopředu, aby mi chytil ruce. Zajel jsem rukou do kapsy a dotkl se flétny. Muselo se něco stát, to něco, čeho jsem si nevěšiml. Ve zlomku vteřiny snad blikla pouliční lampa, snad ze mne vycítili nějaké fluidum, oba dva couvli. Zírali na mě vyděšeně. Ani jsem se nepohnul, neudělal jsem jediný pohyb, neřekl jsem jediné slovo. Dveře auta byly pořád dokořán. Ještě jeden krok zpět. Pak se otočili a ztratili se v temnotě parku u Arbesova náměstí. Nasedl jsem do auta a spíš překvapen než vyděšen jsem s neznatelným úsměvem ve tváři spokojen sám se sebou odjel domů.

A čas zase plynul svým tempem. Každým dnem mne nohy pálily výš a výš. A také jsem častěji viděl kolem lidí NĚCO. Buď stíny, obláčky, nebo podivná stvoření. Svět VÍEMĚRNÝCH a náš se mi začínal stírat. Do hospody jsem už ani nechodil a začal jsem pomalu bláznit. Nerozeznával jsem rozdíl mezi skutečností našeho světa a toho jejich. K tomu všemu práce. Tam jsem si nemohl dovolit žádnou nesoustředěnost. Začínal jsem se bát.

Následující týden jsem se musel zúčastnit v Londýně jednání ohledně úvěru. Nechtělo se mi, i když Londýn patří k mým oblíbeným městům. Na letišti v Praze mrzlo a sněžilo tak, že letištní služba musela omývat z křídel letadla sníh, aby se nevytvořila námraza. A tak mělo letadlo zpoždění. Pěkně to začíná, myslel jsem si.

Přistáli jsme na Stanstadu a ne na Heathrow. Moc jsem si letenku neprohlížel. Takže nepojedu metrem, ale vlakem. Nic se neděje. Alespoň si v klidu prohlédnu East End. Po nudném odbavení jsem si šel sehnat jízdenku na vlak. Překvapila mne její cena, třináct liber není zrovna nejméně na české poměry. Nu co, vliv Evropské unie, ušklíbl jsem se. Nemám experimenty typu Varšavská smlouva, socialistický tábor a Evropská unie příliš v lásce. Z historie je známo, že se nezdaří a kromě chytráků, kteří to vymyslí, to užitek nikomu nepřinese. Ale třeba se mýlím. Nastoupil jsem si do vlaku. Do odjezdu zbývalo asi patnáct minut. Teplota v Londýně nějakých pět stupňů nad nulou, oproti Praze příjemná změna. A tady na letišti bylo ještě tepleji.

Na lavičkách na nástupišti se válely papírové pytlíky a jeden homeless. Tvářil se poměrně spokojeně a pospával. Měl špinavé kalhoty, špinavou bundu, ale jinak se zdál neopotřebovaný a vcelku čistý. Rozhodně víc, než ti v Praze na Hlavním nádraží.

Chvilí jsem ho pozoroval, pak mne to přestalo bavit a sledoval jsem, jak nakládají do vlaku obcerstvení. Odjížděli jsme přesně na čas. Za okny ubíhal anglický venkov se spoustou vodních kanálů s romantickými zákoutími, zdymadly a můstky.

Zelené loučky se střídaly se zatopenými bažinami, tu a tam se popásali koně, jinde bylo vidět ovce. Zástavba pomalu houstla, osamocené jednopatrové domky nahradily řadové a uprostřed luk, pro nezalého zcela nesmyslně, stála parkoviště loděk. Vodu v úzkých kanálech nebylo z oken vlaku vidět. Mnohdy jsme jeli i pod úrovní vodních nádrží. Na jednom širším kanálu trénovala posádka jakési veslice. Obytné domy vystřídaly budovy dávno opuštěných továrniček, venkovské scenérie srostlé domy a domky a Londýn byl tu. Liverpool Street. Vystoupil jsem z vlaku, prošel starým anglikánským nádražím připomínajícím chrámovou loď, vyšel ven turniketem a zůstal stát. Dostavěli to tu docela hezky, usmál jsem se. Vpravo byl vchod do metra. Koupil jsem si lístek a odjel do Westminsteru do hotelu. Těšil jsem se, až si vybalím, převléknu se a vyrazím do oblíbené hospůdky The Albert nedaleko Westminsterské katedrály. Je na půli cesty od Buckinghamského paláce a Westminsterského opatství. Je dost temná, jak pravé anglické hospůdky bývají. Pití a jídlo tu podávají i prodávají přes dlouhý barový pult. A u stolu obsluhují jen zřídkka. Pikolící sklízíjí pouze použité nádobí.

Do hotelu jsem dorazil po jízdě šileně narvaným metrem. A pak hned k Albertovi. Ten seděl na svém místě ve fotelu pod fotkami, na nichž je vidět, jak v červené livreji posluhuje královně Alžbětě Druhé. Pomalu upíjel pivo a jeho vyznamenání na historickém kabátu se blýskala. Ano, jsem zase v Anglii, tady se dávná minulost střetává s moderním světem. Živý Albert v livreji ze sedmnáctého století pije svoje pivo přímo vedle mrakodrapu jakési banky. Okna, spíše však výkladní skříně The Albert Pub – hospody, zdobí skla se staříčkými lepty a nábytek uvnitř určitě pamatuje více než první světovou válku. Sousední budova je z betonu, chromu a železa a shlíží na Alberta jako Goliáš na trpaslíka. Země kontrastů. Přitukl jsem si s Albertem, byl sám stejně jako já. A navíc, jako každý Londýňan je vždy přátelský a usměvavý. Upil jsem Guinness, tady je stejně nejlepši.

V neděli, následující den, jsem se vypravil na prohlídku galerií. Pršelo a slavná Tate Gallery byla od mého hotýlku na Belgrave Road vzdálena tak deset minut chůze. Přešel jsem rychle Vauxhall Road nedaleko Vauxhall Bridge a s kapkami deště za vyhrnutým límcem bundy jsem vstoupil do Tate Gallery. Znovu jsem vychutnával krásu anglického malířství, zejména svého oblíbeného Turnera. Procházel jsem jednotlivými sály. Před několika plátny se utábořily rodinky s košíkem jídla a u dalších stála plátna žáků uměleckých škol, kteří se kopírováním pláten učí. Zrovna jsem přecházel halu, když mě zarazila povědomá postava. Ano, na lavici před jedním z obrazů se povaloval můj známý ze včerejška. Labužnický se protáhl a převrátil se na druhý bok. Na jednu stranu je příjemné, že některé londýnské galerie nevybírají vstupné, na druhou stranu se sem však dostanou taková individua jako tento homeless z letiště. Znechuceně jsem proběhl zbylé sály a opustil galerii.

Zamířil jsem spěšně podél Temže k budovám parlamentu, kolem Downing Street a domů Admirality. Asi po dvaceti minutách jsem došel na Trafalgar Square k National Gallery. Byla nabitá k prasknutí. Pršelo, a tak nejenom turisté uvítali

přístřeší, které v Londýně nebyvá příliš často zadarmo. Procházel jsem sály a obdivoval vynikající obrazy. Zvláště jeden mne upoutal čímsi mně dobře známým. Alegoricky znázorňoval poruchu. Úplně mě zamrazilo. Moje vize ze setkání s VÍCEMĚRNÝMI. Plátno se nacházelo ve třetím sále západního křídla. Vlastně tři plátna téhož autora, Johna Martina, jehož jméno mi nic neříkalo. Ale profesionální tahy štětce a dokonalá souhra barev mne upoutaly na dlouhou dobu. Studoval jsem, jak kladl a vrstvil barvy, jak si pohrával se světlem a šerosvitem, jak kompozičně umístil figury, a přemýšlel jsem, jestli zažil totéž, co já. Bylo to až neuvěřitelně věrné zobrazení. Dokonalá krajina přecházela neznatelně v jinou kompozici, jakoby uvězněnou v realitě, ale současně ji obklopující. Stál jsem před tím obrazem sám, možná desítky minut, snad pár hodin. Pomalu se stmívalo a já se ztěžka probouzel z jakési strnulosti, ne nepodobné mdlobám.

Odházel jsem z National Gallery s hlavou plnou nově nabyté naděje. Třeba neblázním, třeba jenom něco nedělám dobře. Zvolna jsem sestupoval po schodech k velké nádrži s vodotryskem, obešel monumentální sochu admirála Nelsona umístěnou na vysokém sloupu a obklopenou čtyřmi ležícími lvy. Prošel jsem vítězným obloukem a namířil si to přes St. James Park k Buckinghamskému paláci. Přestalo pršet. U Kačeřího ostrůvku horního jezírka postávali lidé a krmili ptáky. Stále víc a víc se stmívalo. Když jsem docházel k jezírku, mohlo být tak kolem páté, šero už vytlačovalo barvy z předmětů. Několik dvojic na lavičkách u cesty velmi diskrétně rozmlouvalo. Až na jednu lavičku. Tu obsadil můj známý spáč. Tohle není náhoda. Jakmile se cokoli pravidelně opakuje, cosi se děje a vše je jinak. Přistoupil jsem homelessovi a upřeně se na něho zadíval. Díval jsem se určitě dost dlouho. Dokonce dlouho i na Angličany, kterým je soukromí posvátné, byť by to byl i homeless. Zraky kolemjdoucích mi vyčítaly, že upřeně sleduji spící postavu. Neuhnul jsem však pohledem a snažil se onomu člověku vsugerovat, aby se konečně probudil.

„I'm woken up,“¹⁰ odušil a pomalu se posadil. „Není ale jediný důvod, proč bych měl být,“ pokračoval dál. „Jo, a můžeš mi říkat George,“ zívá a rukou si při protahování zakryl napůl otevřenou pusou.

„Proč na tebe pořád narážím, Georgi?“ zeptal jsem se.

„Tak ty jsi Eno,“ pokračoval George, aniž by vzal na vědomí mou otázku. „Nudí mě už lidi a vyskytuju se tady, jak nejmíň to jde. Fakt mě to nebaví. A TAM se taky sám dostat nemůžu. Jenže co naděláš, musím tuhle flákotu nějak vyživovat, jinak bych prostě nebyl.“ zhnuseně zapíchl prst do hrudi.

„A co ty, jak válčíš?“ otočil se ke mně.

Nevěděl jsem, co mu mám odpovědět. Kontrast jeho oblečení, chování a detailní znalosti mé osoby bil do očí. Jak je možné, že ten, kdo byl TAM, se chová jako homeless?

10 Anglicky „jsem vzhůru“

„Hele, Georgi, nevím co ti na to říct, netuším, jak válčím.“

A najednou jsem se rozpovídal o všem, co mě potkalo v minulých měsících, jako bych se svěřoval starému známému. Poslouchal a pokyvoval hlavou. Čas od času se usmál nebo mi napověděl, když jsem si nemohl vzpomenout na slovíčko.

„Jo, tak tohle opravdu znamená, že se plácáš a nevíš v čem. Vlastně ti nemůžu moc pomoci. Až snad na pár rad.“

A tak jsem se začal stýkat s Georgem. V dalších dnech jsem se sice zúčastnil jednání pro mne životně důležitých, hned po nich jsem však potkával George. Tu ležel přímo před ochrankou u Barclays Bank, anebo u Westminster Abbey dva metry od policistů, ale všichni se tvářili, že ho nevidí nebo je nezajímá. Vysvětloval mi spoustu věcí. Postupně se mi vyjašňovalo. Už jsem věděl, proč a co jsem použil proti zlodějíčkům v Praze a co vlastně vidím kolem lidí.

„Musíš přesně oddělit to, co je a to, co není z pohledu místa, kde se zrovna nacházíš,“ říkal mi. „Je to jednoduchý, máš přece měřítko. To, co běží ve stejném smyslu jako ty, je v tvém světě, to druhý je okno do toho druhého. Je to jasný jako facka.“

Mně to tak nepřipadalo.

„Koukni, je přirozený, že by člověk měl mlžného ducha normálně na vodítku jako psa? No nejni, hele, ta bába, co jde kolem, má psa na vodítku. Jenže to, co se nad ní svíjí, není z týchle dimenze, tak je to prostě OUT a konec. Takhle to mám rozdělený já. A když jsem TAM, tak je OUT všechno vodsud'. Je to fraška, kámo. Jen si nesmíš moc zvyknout na TAM. Pak ti to bude tady připadat nudný a jako děsněj vopruz. Začneš to brát jako já a flinkat to tu,“ podrážděně odfrkl nosem, „ale s tím už nic nenadělám. Prostě někde něco schrastím k snědku, aby tělíčko nekecalo, a hupky dupky tam. Fakt tady není co.“ Zle se zaškaredil.

„Tychceš říct, že jenom udržuješ tělo a nepovažuješ svůj život za nic mimořádného?“ zeptal jsem se.

„A co na tom má bejt zvláštního?“ pozvedl George udiveně jedno obočí a prstem si něco vyndával z mezery mezi zuby. „Jo, kdybych byl jako starej bláznivej Tschiel Jose, tak bych si užíval tady i tam. Dovedeš si představit, že bych levitoval na Kachním jezírku? Dost dobrá představa, jenže tady by ti ti pomatenci rozčtvrtili všechny svoje domácí poltergaisty, anebo by svrhli královnu, prostě tady na takovýhle kouzla není zem. A tak to řeším po svým.“

„Kdože?“ otázal jsem se s nepříjemným tušením, a samozřejmě jsem jeho výrok nechápal ani z poloviny. To jméno mi v mysli vyvolalo vzpomínku na hospodu U Buldoka a na indiánku s žižkovskou češtinou.

„Jose je starej šaman v Bolívii nebo v Equadoru, nevím přesně, není to podstatný. Občas se s ním potkávám. Když mě TAM teda vezmou. Ten umí pěkný kousky, však v tom má dlouholetou praxi. Toho bys měl navštívit. Vysvětlil by ti všechno, ne jako já. Já ti můžu pomoci jen v tom, co jsi stejně tušil.“

Neměl pravdu, velmi málo jsem tušil, ale že flétna funguje i na zemi, jsem skutečně nevěděl. A stejně tak jsem netušil, že takzvaná yavara je kzién, zbraň, něco jako štít, jímž mohu TAM neutralizovat útok spojených tsergů. U nás pak dokáže pozastavit čas. Nebo dokonce zabít z vůle majitele. Vysvětlil mi, že mi flétna umožnila zesílit mimosmyslovou řeč pudů, když jsem ji sevřel v ruce při té pouliční šarvátkce. Proto ti dva vycítili, že to, co říkám, by se jim doopravdy stalo, a tak raději utekli.

Ráno jsem spěchal z hotelu za Georgem. Zastihl jsem ho v Green Park, jak provádí podivné pohyby. Něco mezi tancem, plazením se a sbíráním spadlých bukvic. Vypadal strašně směšně. Lidé ho pozorovali a dobře se bavili.

„Hej, nekoukej a pojď sem,“ houkl na mě, jakmile mne spatřil. Vypadal celkem spokojeně, jen byl trochu udýchaný.

„Jak dlouho tu takhle blázníš?“ zeptal jsem se místo pozdravu.

„Blázním? Ale kdepak, chlapče, neblázním, protahuju si trochu TAM schopnosti.“

„Všichni kolem tě považují za cvoka, to ti nevádí?“

„Ani v nejmenším,“ zašklebil se a říhl si. Zvědavci se odvraceli a zhnuseně se vytráceli.

„Konec konců, z jejich pohledu cvok jsem. Ostatně, když se podíváš na sebe jejich očima, jsi taky zralý pro blázinec. Tak se přidej.“

Zavřel oči a dál předváděl ten svůj medvědí tanec. Nevěděl jsem, jak se mám přidat, ani vlastně proč. Cítil jsem, že se znatelně ochladilo. Začalo mrholit. Jenže mně už dávno zima přestala vadit. Na chatě jsem se každé ráno procházel nahý ve sněhu a těch několik stupňů nad nulou a déšť mě nemohl ohrozit. Pozoroval jsem odcházející skupinky. Nad jednou z dvojic jsem uviděl známé tvary. Po pár dnech strávených s Georgem jsem již některé znal a věděl jsem, co způsobují. Chtěl jsem se za nimi rozběhnout. Věděl jsem, co a kdy se stane. Bylo vidět poodhaleným závojem času. Náhle mne Georgova silná ruka popadla za rameno. Bezeslovné NO, které vykroužil rty, znamenalo jasný signál. Nahoře u kadetní školy byl slyšet tupý náraz, následoval třesk tříštěného skla a po pár vteřinách hvizd policejních píšťalek. George byl zase pohroužen do svého tance.

„Máš tedy jasno v tom, co vidíš, co je skutečnost a co je skutečnost tam odtud?“ se zavřenými víčky mi položil otázku, aniž by přerušil vláčné krouživé pohyby a mírné pohupování tělem.

„Ne tak docela,“ přiznal jsem podle pravdy.

„To ti stačí, cvič to a uvidíš, že se ti spousta věcí objasní, jenom nezasahuj do těch, které nemáš přímo řešit. Oslabuješ se tím a může se stát, že se TAM potkáš s někým, koho bys tou případnou úpravou reality dost naštvál. A to jsi přece zažil, jak to vypadá, když je TAM někdo naštvanej.“

„Dobrá. Ale řekni mi, cos myslel navštívením Tschiel Joseho?“

„Co bych tím měl mínit? Přece to, co jsem řekl. Navštiv ho!“

„A jak?“

„Jak chceš, jemu je to jedno, přijme tě pokaždý“ odušil George a na rtech se mu objevil pobavený a trochu škodolibý úsměv. Toho dne jsem z něj už nic užitečného nedostal.

Kromě pochybné věty na rozloučenou: „Jo, a ta žena tlustýho měla operaci střev.“ Neměl jsem nejmenší tušení, co to mohlo znamenat.

Týden a s ním i návštěva Anglie se chýlily ke konci. Dozvěděl jsem se o významu těch dvou předmětů a jejich ovládání a nabyl jistoty, že jsem schopen si jednou za čas vytvořit průzor a vidět jím do víceměrného vesmíru a porozumět mu. Jenom průchod možný nebyl. Anaretu jsem volat nechtěl. Také jsem nezapomněl na rady svého dvojníka a snažil seudržet mysl v klidu a bez pohnutí. Nechtěl jsem na sebe nijak upozorňovat.

Ale další a další věci se dávaly do pohybu samy od sebe, nebo možná byly jen důsledkem schopností, kterých jsem poznenáhlu nabýval. Na jednání o úvěru jsem seděl se dvěma lidmi z úvěrového oddělení Barclays Bank. Od začátku na mne pohlíželi štítilivě. Člověk z pro ně exotické krajiny, kde snad ani nevědí, jak fungují peníze, požaduje úvěr na projekt, a ještě ke všemu pro klienta. Cítil jsem, že se o celém záležitosti bavili, než jsem přišel. Ten tlustý byl evidentně nervóznější a jakoby roztěkaný. Cože to říkal George? Manželka tlustýho? No dobrá, nemám co ztratit, oba se předem rozhodli zamítnout můj projekt, aniž by se seznámili s jeho výhodami.

Začal jsem netradičně: „Jak se daří vaší ženě po operaci, je to již lepší?“

Do Tlustého jako by udeřil blesk. Stál zíral na mě s otevřenou pusou. Hmmm, to jsem si moc nepomohl, jak teď vysvětlím, že vím o jeho ženě? Nepracuji s informacemi příliš chytře.

„Jak víte o mé ženě?“ zeptal se stále ještě šokován mým dotazem.

„Promiňte, ale byl jsem na toaletě, když jste to tam někomu vyprávěl, jak jsem tu byl posledně“ lhal jsem a doufal, že si člověk s takovými obavami nebude pamatovat, kde všude se svěřoval se svými starostmi. Měl jsem štěstí. Nepamatoval si.

„Už je to lepší, děkuji za optání,“ uklidněn otevřel desky s mým materiálem. Plocha nad jeho hlavou začala šednout a rozostřovat se. Zahlédl jsem jeho ženu obklopenou stíny. Rozuměl jsem tomu obrazu. Tohle mě George naučil dobře. Anaretin příklad s pruníkem byl také dobrý. Postel jeho ženy a její pocity ovlivňovaly místo, kde měli VÍCEMĚRNÍ něco jako zdroj tekutin. Pořád se snažili poupravit proudy emocí, čímž ovlivňovali zpětně ženu na posteli.

Usmál jsem se: „Až přijdete domů zkuste přestěhovat ženě postel. My máme takové babské přísloví, že nemocný potřebuje vidět slunce, aby se mohl uzdravit. Možná to zní šíleně, ale u nás tomu věříme.“ Lhal jsem důvodně a vzápětí rovněž s úsměvem jsem změnil téma a dotázal se: „Pánové, seznámili jste se s naším projektem?“

Diskuse pokračovala ještě asi tři hodiny. Ten Tlustý mne sledoval čím dál s větším zájmem. Probrali jsme spoustu aspektů celého projektu a mně se ani jednou nestalo, že

bych viděl byt záblesk odtamtud. Po jednání jsme si potřásl rukama. Jejich nedůvěra byla velmi narušena. Dohodli jsem si schůzku na druhý den dopoledne, aby mne informovali, zda budou mít zájem, nebo ne. Hubenějšího muže viditelně zaskočila náhlá změna kolegova postoje.

Spokojeně jsem se vracel přes Green park do hotelu. George jsem nikde nepotkal. Nechtěl jsem ho nijak zvlášť hledat, připadalo by mi to jako znásilňování jeho svobodomyšlné povahy. Jak směšně najednou vypadalo škatulkování lidí a můj zkřivený pohled na současnou společnost. Díky radě pološíleného homelesse, tak by se asi vyjádřili obchodní přátelé z Barclays, jsem se udržel ve hře o peníze. To studium tajemna se mi zamlouvalo stále víc.

Druhého dne jsem vešel do jednací místnosti Barclays. Okamžitě jsem poznal, že se cosi změnilo. Pánové se ke mně chovali jako ke starému příteli a pečlivě se mnou prodiskutovali všechny podrobnosti kontraktu.

„Dobrá, naše banka se rozhodla financovat projekt vašeho klienta. Sice na naše poměry malá investice, avšak první svého druhu u vás, a tak to pro nás bude jakýsi pokus. Počítejte ovšem se zvýšenými kontrolními požadavky,“ usmál se na mě Tlustý.

„S tím samozřejmě já i můj klient počítáme,“ odpověděl jsem vstřícně.

Jakmile jsme podepsali předběžné dokumenty, Tlustý se ke mně naklonil: „Mimochodem, mám vás pozdravovat od své ženy. Je jí mnohem lépe a říká, že vaše babičky musejí být velmi moudré ženy. Zkusili jsme včera posunout její postel blíž k oknu a takřka okamžitě se jí ulevilo.“ A spiklenecky na mne mrkl.

Z dvacátého patra jsem sjížděl se smíšenými pocity. V kufru jsem měl podepsaný Letter of credit. Také to však znamenalo, že následující den odlétám zpět. A George jsem neviděl. Odložil jsem si kufr v hotelu a vyrazil ho hledat po starém Londýně. Jako by se po něm zem slehla. S nohama skoro ušoupanýma jsem skončil v hospůdce Hog in The Pound nedaleko Oxford Circus. Nacházela se v přízemí a suterénu jednoho ze starých domů, který jen velmi skromně vykukoval na Oxford Street špičatým průčelím. Dům sám měl půdorys trojúhelníku, jehož jedním vrcholem se vcházelo dovnitř. Objednal jsem si u pultu guinness a sedl si přímo ke dveřím. Jak se místnost rozšiřovala, bylo zde víc místa na pár stolků s židlemi. U stolku pode mnou se bavily dva páry zřejmě turecky a z druhé části místnosti jsem zase slyšel španělštinu. Londýn je opravdu kosmopolitní město. Na druhé straně vchodu seděli dva evidentní Londýňané z nižších vrstev. Jejich angličtině jsem nerozuměl ani slovo.

„Lo quires?“¹¹, zaslechl jsem zcela zřetelně, jako kdyby někdo mluvil těsně za mnou. Otočil jsem hlavu, nikdo za mnou nestál. A v lokálu se všichni bavili nenucenně dál. Evidentně nikdo nic neslyšel. V duchu jsem se usmál: „Claro, que si!“ (Jasně že chci!). Vzpomněl jsem si na první španělské fráze, které jsem se naučil. Stejně jsem se nedostal nikdy dál než k těm prvním frázím.

„Vale, eso es aqui,“¹² zaznělo mi u hlavy jako prásknutí bičem. Otočil jsem se. Nikde nikdo. Už jsem si nenamlouval, že jsem předrážděný nebo vystresovaný. Dosavadní zkušenosti mi signalizovaly, že ty dvě věty budou mít určité pokračování. Úsměv z tváře se mi rozlil do celého těla jako teplá vlna. Nebál jsem se, byl jsem jenom zvědavý. Hospoda dál hlučela a rozesmáté růžové prase Hog int The Pound se na mě zářivě smálo z vývěsního štítu za oknem. Londýn mi asi sdělil, co sdělit měl. Pomalu jsem dopíjel pivo a loučil se s tímhle městem. Vždyť se zase vrátím.

Nazítří jsem odletěl. V Praze mrzlo. Došel jsem si pro bavoráka na parkoviště a zaplatil nekřesťanské parkovné. Každý den přes šest set korun. Fakt, dohromady pěkná sumička. Zcela vážně jsem začal uvažovat o důvodu existence civilizace. Nabízí sice určité výhody. Ty bych ovšem nepotřeboval, pokud bych nebyl její součástí. Třeba parkování. Ano, po přistání v Praze jsem měl dobrou náladu. Řešit spousty problémů, o nichž člověk ví, že neexistují a že je respektuje pouze jeho vlastní představivost, je osvobozující. Auto nastartovalo a ani nápis *JSI NETAKTNÍ VŮL* na kapotě, boku a na kufru mi nedokázal zkazit náladu. Pustil jsem rádio a pozdravila mě moje zamilovaná Loreena. Chtěl bych se s tou ženskou setkat. Možná jsem ji potkal v Londýně, byla skryta mým zrakům v Hog in The Pound, anebo u Alberta, nebo jsem ji zahlédl ve stínu okna královské limuzíny, když jsem kráčil kolem Buckinghamského paláce zadem k Hyde Parku. Kdoví, začal jsem věřit všemu. A ta španělština v hospodě. Zasmál jsem se nahlas. Mohl jsem kdykoliv zavolat Anaretu a na souvislosti se zeptat Almutena, ale nechťelo se mi. Měl jsem pořád na paměti varování snového přízraku. Konec konců byl kdesi ve mně a jak se říká, bližší košile než kabát. Plně věřit budu jemu, těm dalším s rezervou.

Přijel jsem domů kolem půl jedné v noci. Těšil jsem se na setkání s někým známým, bohužel nic. Byl jsem sám. SÁM. To zjištění mnou projelo jako rozžhavená jehla. Proč takhle vůbec uvažuji?. Přece nejsem sám? Žiji mezi lidmi. Když ale nemohu o svých zážitcích s nikým mluvit, je to totéž, jako být sám. Možná horší. Člověk je pln dojmů a nemá se o ně s kým podělit. Dusil jsem v sobě pocity, z nichž bych se chtěl vymluvit, nebo vyzpívat, nebo vymalovat, vysochat. Najednou jsem chápal samotu umělců, kteří zjistili, že okolní svět nechápe jejich dílo a jejich sdělení. Chápal jsem fyziky, matematiky a filozofy, kteří dělali všechno možné, směšné i nesmyslné – Diogenes žil v sudu, Einstein hrál na housle – a to jen proto aby upozornili na souvislosti, které jejich vrstevníci nechápali prostým sdělením. Dobrá, budu sám. Rozhodl jsem se, že zavazadla vybalím až ráno. Šel jsem si lehnout. Nemohl jsem usnout. Saténové ložní povlečení mě sice přivítalo měkkým objetím, avšak spánek stále nikde. Těšil jsem se, ne, zoufale jsem toužil po přítomnosti toho ironického satyra, co se mi tolik podobal. Marně. Nakonec jsem upadl do bezesného spánku a ráno se probudil zcela zklamán. Nic se nedělo, žádné vysvětlení, žádná poučení a žádný výsměch.

Bezesných nocí přibývalo. Začal jsem pochybovat o realnosti svých zážitků. Život se začal pomalu vracet do obvyklých kolejí. Jediné, co jsem stále praktikoval, byla cvičení, která mi ukázala Anareta. Ničemu neškodila, ale také nic nepřinášela. Tedy kromě pochybné výhody lehnout si ráno na chatě na sněh a sledovat oblohu. Pochopitelně úplně nahý. Nikdy jsem už nenastydl a nikdy mi nebyla zima. Po několika měsících jsem to považoval za stejně samozřejmé jako posilovnu. V posilovně jsem cvičil tělo, tímhle zase mozek. Je pravda, že jsem se cítil neuvěřitelně lépe. Každým dnem jsem si víc a víc věřil ve všem, do čeho jsem se pustil. Můj dlouholetý hraný nezáměr o ženy, zapříčiněný obavami z odmítnutí, zmizel jako mávnutím kouzelného proutku. Za celý život jsem se nechoval tak jako nyní. Oslovoval jsem je, jakmile mne něčím ta či ona zaujala. Mnohé to považovaly za koketerii. Měl jsem však chvíle, kdy jsem své otázky myslel smrtelně vážně. Bohužel jejich zodpovězení provázal příznak očekávání flirtu a následného pokračování, které jsem nechtěl, a vlastně ani nemohl připustit.

Přesto mne výsledky a změny v mém životě den ze dne neustále překvapovaly. Stával se ze mne naprosto jiný člověk, jehož jsem musel teprve objevovat. Dokonce jsem se i jinak oblékal. To byl největší zlom. Nikdy jsem nedbal na své oblečení, ale můj postoj k sobě samému byl víc než kritický. Jednoduše řečeno celý život jsem se za sebe styděl. Styděl jsem se za to, jak vypadám – byl jsem příliš tlustý na svůj vkus. Styděl jsem se za to, jak se oblékám – příliš netradičně a výstředně na běžný standard. Styděl jsem se za své vlasy – příliš řídké, aby se někomu líbily. Nebral jsem v úvahu, co umím nebo znám, protože moje znalosti se týkaly oborů, jimiž se běžný chlap už několik desítek let nezabýval. To všechno se pozvolna měnilo. Dokázal jsem udělat z netradičnosti přednost, z úsměšků obdivné úsměvy. Nejenže jsem si sám sebe začal vážit, dokonce jsem byl na sebe hrdý. Postupně jsem zjišťoval, že moje negativa jsou ve srovnání s ostatními vlastně výjimečnými vlastnostmi, vlastními pouze mně. Takovýchto vlastností a schopností jsem si velmi bedlivě začal všimati i u druhých lidí.

Zkoumal jsem neobvyklost charakterů a nezastupitelnost schopností svých spolulidí tak, jako se zkoumá valoun zlata v zlatokopově pánvi. Nezastupitelnost, neopakovatelnost a jedinečnost každého jednotlivce. Nezměnilo to sice můj postoj například k nesmyslnému chování lidí na silnici, nicméně jsem se stal více tolerantní a tyto dílčí poklesky jsem tu a tam dokonce odpouštěl s vědomím ostatních životních přínosů a ‚pozitiv‘, které museli dotyční pro svět zaručeně mít, jinak by prostě neexistovali. Začínal jsem být velmi sebevědomý. A to do takové míry, že jsem nabyl dojmu, že se mění svět kolem mne, ale ne já v něm. Ale kdoví, jestli nakonec Platon nemá pravdu a svět není jen odrazem nás samých a našeho jednání.

Osud na mne zřejmě začal pohlížet s úsměvem. Když jsem třeba vešel do místnosti plné lidí, několik hlav se otočilo, a dokonce se i tu a tam na mne ženy usmály. Dosud nevídaný úkaz! Stále víc jsem si však uvědomoval nebezpečí toho, že se prozradím. Nikdy jsem nepočítal, kolikrát se člověk může nadchnout, kolikrát může zažít zběsilý vztek nebo kolikrát může být u vytržení z intimních zážitků. Měl jsem neustále na

paměti, co mi radili Anareta a můj snový průvodce. Tento dříve víceméně podružný fakt mě trápil čím dál víc. Nemohl jsem oplácet řidičům na silnicích jejich neomalenost stejnou mincí. Okamžitě se mi totiž rozproudil adrenalin v krvi a prováděl jsem jim stejné, neli horší nepřístojnosti než oni mně. Mnohdy jsem míval takový vztek, že se mi až chvěly ruce. Tak tyhle stavy jsem musel podchytit ihned v zárodku a nesměl jsem dopustit, aby vypluly na povrch mého vědomí. Ještě těžší to snad bylo s milováním. Radši jsem se opačnému pohlaví vyhýbal jako čert kříži. Prostě jsem si nebyl jistý, jak bych zvládl podobnou zkoušku. Tento aspekt jsem v první fázi výrazně podcenil. Musím s tím něco udělat, a to rychle. Začínal jsem mít na sebe větší a větší vztek, že jsem si vůbec kdy přál jiný svět. Proč mně se musí plnit většina i těch nejnesmyslnějších přání?! Tehdy jsem ani netušil, co všechno se ještě přihodí. Jenže dny a týdny celibátu neměly být tím nejhorším. Vyhýbal jsem se i pokusu zavolat Anaretu, i když to bylo s každou cestou na chatu stále těžší a těžší. Cvičil jsem ale pravidelně. Nešlo to nijak zvlášť rychle. Chvilími jsem ztráce vůli a nebyl jsem si jistý, jestli vůbec nějaký vliv má. Pravda ale je, během chřipkových epidemií jsem se coural nahý ve sněhu po zahradě, chodil v tenkých košilích a infekční onemocnění se mi vyhýbala. Občas jsem měl i podivné stavy, kdy jsem jako tehdy v Londýně viděl, co a proč lidem způsobuje nemoci. Tentokrát však bez pomoci George. Viděl jsem ty věci TAM ODTUD, jak škodí lidem TADY. Tu a tam jsem pomohl, ale jindy jsem vytušil, že by bylo chybou zasahovat do běhu věcí. Pokaždé jsem to zařídil tak, aby si dotyční nespojovali mou činnost se svým zlepšujícím se stavem. Také jsem si žádné zásluhy nepřipisoval. A jaké vlastně zásluhy? Vždyť to bylo totéž, jako kdybych převedl slepce přes obrubník. Nemí mou zásluhou, že já vidím a on ne.

Změny ale přesto nastávaly. Víc jsem si všímal věcí i malých detailů. Viděl jsem podivné úkazy i v těch nejobyčejnějších věcech. Jednou jsem mířil na letiště jako pilot na nějaké přezkoušení a vždy po pár kilometrech jsem se zastavil v lese. Slunce krásně svítilo, dlouhé zimní paprsky se opíraly šikmo do větví stromů a vytvářely neuvěřitelnou scenérii. Přesně takovou jsem toužil vždy vyfotografovat. Bylo naprosté bezvětří, když jsem přejížděl most přes Berounku. Vtom jsem si všiml plastové láhve napíchnuté na ulomené větvičce nízkého stromku. Pohupovala se rychle nahoru a dolů, jako by strom mával rukou. Zabrzdil jsem a vylezl z auta. Láhev stále mávala, na okolních dubech se nepohnul ani lísteček. To ovšem větvece nevadilo, mávala zuřivěji, stále víc a víc. Obešel jsem strom. Nikde nic. Nikdo, žádná struna natažená k větvi, žádná recese děsící kolemjdoucí. Široko daleko jsem tu byl sám, sám se svým autem. Usedl jsem za volant, a ještě když jsem mizel za zatáčkou, viděl jsem, jak mi větvěnka navlečenou plastovou lahví stejně intenzivně mává.

Na téže cestě v Oboře jsem zase ucítil podivnou vůni, tak intenzivní, že mne málem omámila. Bylo jí plné auto, trochu mentolu a dýmu kadidla a cosi strašně zvláštního. Opět jsem zastavil, abych se přesvědčil, že je auto v pořádku. Ne, vůně se linula úsekem dlouhým asi tři kilometry. Ano, samozřejmě že mi to došlo. Někdo nebo

něco chtělo, abych se ozval, abych něco udělal. Jenže já vůbec netušil co. A taky jsem nevěděl, jestli vůbec chci.

Z mého pohledu se nic nezměnilo – nebyl jsem o mnoho chytřejší, než když jsem poprvé spatřil Anaretu. Také jsem neměl ani zdání, co si počít se schopností vidět problémy a znát jejich řešení tam, kde normální lidské znalosti a schopnosti dávno končily. Pokud se komukoli svěřím, prohlásí mne v lepším případě za nesvéprávného a v horším snad zavřou do blázince. Ne, o tom jsem skutečně nemohl s nikým mluvit. Lidé se stejně jako zvířata nejvíce bojí všeho, čemu nerozumí. Nechtěl jsem se stát terčem posměšků a následných útoků, a tak jsem mlčel.

Za tu dobu, co jsem žil svým běžným životem mezi prací v Praze a víkendy na chatě, jsem ani jednou nepožádal Anaretu, aby otevřela bránu. Možná jsem se bál, že se bude opakovat moje zkušenost s Kermalem – a tentokrát by se v blízkosti nemusely nacházet síly, které mi tehdy pomohly. Prostě jsem se asi bál. Raději žít tuctovým životem od zrození ke kremaci, než riskovat existenci a zdravý rozum. To jsem si tedy myslel. Příznak ze snu měl však pravdu. Představa, že tím všechno skončilo, byla víc než naivní.

